

Lê Duy Phương Thảo

Những chiếc lá rơi

Tập 1

Cơ sở sơn mài của gia đình Quốc Hùng ở huyện Hóc Môn luôn luôn rộn rịp, bên trong vọng ra những tiếng ken két lạnh người cùng với đủ thứ âm thanh tạp nham của đám thợ sơn mài. Suốt buổi sáng ngày hôm qua anh đi dạo khắp hội chợ Quang Trung. Anh muốn lẫn tránh cái ngôi nhà ồn ào này, nhưng là sao tránh mãi được chứ? Vì nó là mái ấm của gia đình anh đã xuất từ thời thơ ấu với bao nhiêu kỷ niệm buồn vui.

Sáng nay sau một hồi tranh cãi với mẹ vì bất đồng ý kiến, anh đã bỏ ra ngoài. Trở về nhà, Quốc Hùng đưa tay đẩy cánh cửa lúc nào cũng khéo hở, trước mắt anh hiện ra từng lớp thợ bốn năm người, họ đang cặm cụi với công việc làm tỉ mỉ của mình. Quốc Hùng lặng lẽ bước đi trong đám thợ, anh và họ vốn không có chuyện gì để nói, anh cảnh thấy cô đơn lẻ loi trong cái ngôi nhà mà lúc nào cũng chứa không dưới hai mươi người. Anh đi qua hai chiếc Toyota mang biển số Bến Tre. Có lẽ nó chở khách của tỉnh này lên đây để trao đổi công việc làm ăn với mẹ anh. Vừa đặt chân vào nhà, Quốc Hùng chạm chán với chú Tư người thợ, người giúp việc lâu nhất trong gia đình anh. Chú Tư khoảng bốn mươi lăm tuổi, người tầm thước, nước da

ngăm đen, tánh tình vui vẻ, dễ mến. Chú Tư là người duy nhất không tạo cho Quốc Hùng cảm giác khó chịu khi tiếp chuyện. Chú ngạc nhiên khi gặp mặt anh.

– Ủa cậu Tư, vậy mà tôi tưởng cậu ở trong phòng riêng chứ sao lúc này tôi đi ngang phòng cậu nghe tiếng lục đục.

Quốc Hùng thản nhiên, anh chỉ tay về chiếc xe hỏi:

– Khách nào vậy chú Tư?

– Một người khách này là đại lý của cơ sở mình ở Bến Tre, họ lên đây đặt hàng nhân tiện tham quan cơ sở.

– Bao nhiêu người mà đi tới hai chiếc du lịch lận?

– Thấy có một ông thương gia cùng đi với đứa con gái, ông này có ý muốn hợp tác với mấy ông đại lý nên đi theo để xem xét việc làm ăn của mình ra sao.

Quốc Hùng gật đầu về hiểu biết, anh hỏi tiếp :

– Ủa sao không thấy mẹ cháu hả chú?

– Tôi cũng không biết nữa, ban này bà chủ tiếp khách xong rồi bỏ đi đâu mất.

– Vậy ai dẫn khách đi xem? Chắc là anh Hai của chú?

– Ừ cậu Hai đang hướng dẫn khách ở bên phòng trưng bày.

Quốc Hùng đưa mắt nhìn về phía cửa kính, một bóng áo xanh từ trong bước ra, mái tóc dài buông xõa, dáng đi nhẹ nhàng thanh thoát. Quốc Hùng quay vào trong sau khi đã chào chú Tư. Anh nói một mình: chắc là con gái ông thương gia .

Quốc Hùng rảo bước lên lầu đi thẳng vào phòng riêng. Anh ngạc nhiên đứng trước cửa phòng. Khung cửa khép hờ, nghe tiếng động vọng ra. Anh từ từ đẩy cửa, Quốc Hùng ngạc nhiên khi thấy mẹ đứng trong phòng, trên tay là xấp bản thảo anh vừa viết xong được kẹp lại cẩn thận. Vừa thấy bóng anh, bà Hai đã lớn tiếng:

– Con đã đi đâu tới bây giờ mới về ?

Quốc Hùng cúi đầu lặng lẽ, anh vẫn sợ những việc tranh cãi với mẹ mà bao giờ phần thắng cũng nghiêng về phía bà, không phải anh không đủ lý lẽ để biện minh cho mình, nhưng đối với mẹ anh, lý lẽ không phải là cái đích của cuộc sống. Bà lấy thực tế để chứng minh cho lời nói của mình, mà thực tế thì đối với anh thật bi đát. Anh chưa tự mình làm ra tiền để nuôi sống bản thân như anh và chị của anh, càng bi đát hơn khi anh đeo đuổi cái ý tưởng mà hầu như gia đình ai cũng không đồng ý. Bà Hai đập mạnh xấp bản thảo trên tay vào bàn viết, giọng tức giận:

– Mẹ đã nói với con nhiều lần, mẹ và anh chị con không muốn con trở thành

một con người mà thiên hạ thường cho rằng: viết sách ba xu . Sáng nay cũng vậy. Con tranh cãi với mẹ để rồi bỏ nhà đi lang thang, con đi đâu chứ?

Trong khi ở nhà có biết bao nhiêu chuyện để làm.

Quốc Hùng lên tiếng phản đối, tính anh là như vậy, anh không bao giờ chịu khuất phục, dù biết người đó là mẹ mình. Vẫn biết như thế là vô lễ nhưng tính cao ngạo của anh là do mẹ sinh ra:

– Con biết nhà này có rất nhiều chuyện để làm, nhưng nó không phù hợp với con ...

Bà Hai ngắt lời:

– Không hợp ... con không thích làm sơn mài à! Mẹ hỏi con vậy chứ cái gì đã nuôi con, suốt hai mươi năm qua, có phải hạt cơm con ăn từng ngày được làm ra từ sự nghiệp này mà con không thích đó phải không?

Lòng tự ái dâng trào trong huyết mạch anh, Quốc Hùng mặc cảm với gia đình anh chị, vì anh không làm ra đồng tiền, chưa nuôi sống bản thân trong khi họ thừa sức làm những chuyện đó. Quốc Hùng cố nén uất ghen vì người đứng trước là mẹ Anh đưa tay ra giọng thờ ơ lãnh đạm.

– Con xin lỗi mẹ vì con bất tài, mẹ cho con xin lại xấp bản thảo.

Bà Hai tức giận trước vẻ nhịn nhục cam chịu của con.

– Hừ ... bản thảo ... bản thảo ... con suốt ngày chỉ biết có hai tiếng đó, nó có nuôi sống con được không chứ? Con nhìn lại mình xem kìa tối ngày con cứ vùi đầu vào cái đồng sách vở không chịu làm ăn như mọi người khác, riết rồi thân hình con gầy còm, nếu mẹ không ngăn cản con, e rằng rồi đây con sẽ biến thành một que tăm biết đi.

– Nhưng thưa mẹ, viết văn cũng là lao động, lao động bằng trí óc vậy.

– Một thứ lao động khiến người ta thành chây lười. Mẹ thấy con trở thành nạn nhân của nó rồi đó.

Quốc Hùng cãi lại:

– Con không lười lao động, con chỉ làm những gì mình thích mà thôi.

– Được rồi, con thì làm việc của con còn mẹ cũng phải làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Mẹ không thể dễ yên khi thấy con tự giết chết tương lai của mình. Nếu con không nghe lời mẹ thì từ hôm nay con hãy tự lực cho cuộc sống bản thân. Ngược lại mẹ sẽ lo cho con nhiều hơn, nếu con chịu nghe lời mẹ cũng xây dựng cơ sở, có nghĩa là từ ngày mai trở đi, nếu con muốn có tiền để đọc sách và viết văn thì phải xuống dưới nhà phụ thợ cạo ốc. Nhưng mà mẹ cũng phải báo trước, nếu con để mẹ thấy những cái tương tự như cái này nữa thì mẹ sẽ đốt bỏ, mẹ không thể chịu đựng được khi thấy con ngày càng đi ngược lại ý muốn của mẹ.

Bà Hai quăng mạnh xấp bản thảo qua cửa sổ rồi bước ra ngoài với vẻ mặt mệt mỏi. Thật ra bà rất thương con, nhưng viết văn để kiếm tiền, theo bà thì

nó không thể tạo dựng nên sự nghiệp, bà không muốn con trai của mình đi theo cái con đường mà theo bà thì mọi người đều không thích.

Cái bóng áo xanh, tóc dài ban nãy Quốc Hùng bắt gặp đúng là con của ông Tường Lâm tên là Thuý Vi. Sau khi dạo qua phòng trưng bày xem hết các bức tranh cô bước ra ngoài đi về phía vườn hoa. Đối diện với cô hoa đẹp hơn tranh, nó sống động, thực tế hơn tranh gấp bội lần nhất là những lúc sò vào cành hoa, bàn tay sẽ có cảm giác êm đềm, khi ngửi, hoa cho một thứ hương thơm quyến rũ lạ lùng. Những khóm hoa hồng, hoa cúc bình thường nhưng được chăm sóc công phu đã thật sự lôi cuốn Thuý Vi. Cô lần bước qua những đóa hoa, đôi tay của cô không ngừng vuốt ve chúng. Vô tình Thuý Vi đi ngang qua cửa sổ phòng Quốc Hùng. Tiếng cãi vã từ trên lầu làm cô chú ý, tuy không tò mò nhưng nghe cuộc tranh cãi của hai mẹ con, cô thấy tội cho anh ta trên lầu; cô rất thông cảm cho anh vì chính bản thân cô cũng thích viết văn và thơ. Cô kính phục những nhà văn vì đâu phải ai muốn là cũng được, vậy mà mẹ anh lại cấm anh ta làm những việc như vậy ... Thuý Vi mãi bận suy nghĩ nên xấp bản thảo từ trên lầu rơi xuống cô không hề hay biết, nó vô tình rơi trúng vai cô. Thuý Vi ngược mắt lên lầu, trong khi người tài xế giục cô ra xe. Thuý Vi thấy một khuôn mặt hiện trên cửa sổ, trán rộng, mũi cao, mắt đen với chân mày rậm, cái cằm xương hơi móm tạo duyên dáng. Anh ta nhìn Thuý Vi không chớp mắt, cô nguyền anh một cái rồi qua gót, tay cầm xấp bản thảo quạt nhẹ làm mái tóc bay bay.

Quốc Hùng hơi lạng người một chút nhưng rồi anh sực tỉnh và lớn tiếng gọi:

– Cô ... cô ơi! Cho tôi xin lại xấp giấy.

Thúy Vi bước nhanh hơn, trong khi Quốc Hùng cuốn quýt chạy xuống lầu. Đối với anh xấp bản thảo đó còn quý hơn cái gia tài mà sau này mẹ sẽ chia cho anh. Thúy Vi lướt nhẹ ra xe, cô nhìn xấp bản thảo lòng gọi lên một tí tò mò; nếu anh ta thông minh như các nhà văn thật sự thì tự nhiên anh ta sẽ biết cách tìm đến nơi ở của cô để lấy lại, bằng không thì chẳng có gì đáng tiếc, vì anh ta đã không thông minh. Cô giục tài xế lái xe đi nhanh hơn.

Quốc Hùng vừa chạy xuống nhà dưới thì chiếc xe chở Thúy Vi đã khuất sau cánh cửa để mở cùng với xấp bản thảo mà anh đã dày công chau chuốt suốt mấy tháng qua. Anh đã dành dụm từng đồng bạc ít ỏi từ số tiền ăn sáng mà mẹ đã cho để mua giấy, bút vậy mà giờ đây nó lại lặng lẽ bỏ anh ra đi với cô gái áo xanh quá quắt.

Quốc Hùng vô vọng, chạy theo xe mặc cho những cặp mắt tò mò của đám thợ nhìn theo. Chiếc xe chạy về phía ngã tư Bình Phước. Quốc Hùng lẩm bẩm đọc bảng số xe tám tám - ba năm . Anh nặng nề quay bước trở vào nhà. Bỗng một tia sáng ló lên trong anh. Chiếc xe chạy về Bình Phước, có thể nó sẽ vào thành phố và ở lại vài ngày, hổng chừng anh Hai của anh có địa chỉ của họ, Quốc Hùng rạng rỡ hẳn lên, anh rào bước đến phòng của ông anh.

Quốc Thái không ở trên lầu với mẹ và hai đứa em, anh ở trong một căn phòng gần phòng trưng bày. Quốc Thái rất yêu nghề, những bức tranh do chính anh tạo nên là niềm đam mê và là sự sống của anh. Cũng như mẹ, Quốc Thái không đồng ý em mình dấn thân vào sự nghiệp văn chương, đối với anh cuộc sống phải thực tế so với những gì trong tiểu thuyết thường mô tả. Vì lẽ đó nên hai anh em anh không mấy hoà thuận. Và lại, khoảng cách tám tuổi giữa anh và Quốc Hùng không làm cho họ gần gũi nhau hơn. Quốc

Thái luôn luôn coi mình là người hiểu biết hơn đứa em rất nhiều, những ý kiến anh đưa ra không muốn có một ai, nhất là những người nhỏ tuổi hơn mình phản đối. Còn lại, Quốc Hùng thì luôn tỏ ra thông minh hơn anh, bản tính anh lại cao ngạo, ngang ngược, anh sẵn sàng cãi lại anh, nếu như mệnh lệnh ấy anh thấy không đúng. Ngược lại, anh có thể nghe lời một người nhỏ tuổi hơn mình nếu ý kiến của người đó đúng. Quốc Thái thì tự phụ, kiêu căng và độc đoán, còn Quốc Hùng thì ngang bướng sẵn sàng bênh vực lẽ phải không chịu khuất phục trước mệnh lệnh uy quyền của người khác tư tưởng. Hai anh em họ không giống với nhau nhưng cũng không phải hoàn toàn khác nhau, trong cái cứng rắn không chịu nhường nhịn, bênh vực cho lý lẽ của mình để rồi cuối cùng mỗi người theo đuổi một mục đích.

Nhưng Quốc Hùng kém hơn anh vì không được gia đình đồng tình, trong khi con đường đi của Quốc Thái làm mẹ anh rất hài lòng. Quốc Hùng gõ cửa phòng, bên trong vọng ra tiếng nói có vẻ mệnh lệnh:

– Ai đó, cứ vào đi.

Quốc Hùng từ từ bước vào. Anh khép cửa lại rồi bước đến ngồi đối diện với anh. Quốc Thái lên tiếng :

– Em cần gì mà đến tìm anh vậy?

Quốc Hùng cố nén sự tự ái trước vẻ cao ngạo của anh.

– Em cần nhờ anh một việc, xin lỗi đã làm phiền anh.

– Em cứ nói thẳng đi, cái tật vẫn không bỏ, lúc nào cũng rào trước đón sau. Em muốn chứng tỏ mình là một nhà văn trong khi những cái em viết vẫn là thứ giấy vụn.

– Anh

Quốc Hùng đỏ mặt định lên tiếng phản đối. Nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của mình, anh cố gắng kềm chế.

– Xin lỗi ... em muốn hỏi thăm những người khách vừa đi ra, em muốn biết địa chỉ của họ.

Quốc Thái nhìn e, vẻ tò mò:

– Em cần biết để làm gì vậy? Bộ em muốn bước chân vào thương trường sơn mài phải không?

– Không có, em chỉ muốn xem họ có ở lại thành phố không ? và họ ở khách sạn nào?

– Nhưng phải có lý do chứ?

Quốc Hùng tức giận trước vẻ tò mò quá đáng của anh, nhưng anh cố hết sức bình tĩnh để đạt được mục đích. Anh giải thích :

– Một lý do hoàn toàn riêng tư, anh có thể giúp em được không ?

– Thôi được họ ở khách sạn Rạng Đông, em cứ đến đó hỏi phòng 305, ông Tường Lâm.

– Em muốn biết phòng của cô gái áo xanh?

Quốc Thái nhìn em với ánh mắt khó chịu :

– Em rảnh rang quá Hán Thanh, hết viết văn rồi lại đi ... mà em muốn biết cô gái ấy để làm gì ?

Quốc Hùng bặm môi đè nén cơn tức giận trào dâng trong người, anh không ngờ anh mình lại có những câu hỏi nhe vậy.

Quốc Hùng đứng lên để không xảy ra một cuộc cãi vã to tiếng. Giọng anh lạnh lùng:

– Cảm ơn anh! Em không phải là loại người như anh tưởng tượng.

Quốc Hùng bước thẳng ra cửa, Quốc Thái nói với theo khi thấy mình có phần quá đáng.

– phòng 304, tên Thúy Vi

Quốc Hùng lặng lẽ bước ra ngoài. Không khí ngột ngạt trong phòng làm anh khó chịu. Trở về phòng riêng, anh tự xếp đặt cho mình kế hoạch đi ngày mai hòng lấy lại cho bằng được xấp bản thảo quý giá.

– Quốc Hùng, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Anh ngạc nhiên khi thấy vẻ nghiêm nghị của mẹ, trong ánh mắt của mẹ anh thấy có vẻ khổ sở, nhưng tiếng nói thì lạnh lùng kiên quyết.

– Con có muốn đi thì hãy để xe lại. Trong nhà này mọi thứ đều là của con nếu như con nghe lời mẹ.

Quốc Hùng đứng lặng người, anh uất nghẹn nhưng không thốt nên lời. Tuy nhiên ánh mắt của bà làm dịu phần nào nỗi uất ức trong anh, anh thầm biết mẹ khó khăn không phải vì ghét bỏ anh. Quốc Hùng lặng lẽ đẩy xe vào, Bà Hai nhìn theo cái dáng thiếu niên của con mà lòng thấy xót xa, nhưng tính bà vốn cứng rắn nhất là khi sự việc có liên hệ đến tương lai của con. Bà không hề ghét Quốc Hùng khi thấy anh ương ngạnh, khó dạy, ngược lại bà rất thích, vì cái bản tính ấy vốn của bà thời trẻ.

Quốc Hùng lui thủi lên lầu. Anh vào phòng lục trong ngăn kéo, trong túi quần, cuối cùng anh đếm số tiền trong tay, tất cả được hai mươi bảy ngàn đồng, cũng tạm đủ cho một chuyến đi. Anh định dắt xe đạp ra, nhưng xe đạp cũng do tiền mẹ mua sắm, anh làm gì có tiền mà mua xe. Quốc Hùng đón xe đò về bến xe miền Đông. Chuyến đi mất mười hai ngàn đồng, chuyến về cũng mất một số tiền tương đương, như vậy anh còn trong túi vốn vẹn ba ngàn. Quốc Hùng bước thẳng vào khách sạn, anh đến phòng quản lý xin gặp người khách tên Thuý Vi ở phòng 304. Ông ta nhắc máy điện thoại điện về phòng một lúc rồi đặt máy xuống nói:

– Cô ấy đang ở ngoài sân quần vợt phía sau khách sạn, để tôi cho người ra

nói lại.

Quốc Hùng từ chối:

– Được rồi, ông cứ để tôi tự nhiên, tôi sẽ ra ngoài ấy.

Quốc Hùng nhìn đồng hồ đã tám giờ. Anh lẩm bẩm:

– Đến như cái đồng hồ này cũng không phải của mình, ta cũng thật vô dụng.

Quốc Hùng đứng im một lúc quan sát khoảng sân rộng có tới sáu bảy cô gái cùng một lúc. Tất cả đều mặt đỏ thề thao đồng phục nên khó phân biệt, nhất là anh chỉ gặp Thuý Vi có một lần trong khoảng thời gian phút chót ngỡ ngàng.

Quốc Hùng cố nhớ lại mái tóc dài buông xoã, cái thân hình rắn chắc, gọn gàng, cái nguyệt đài tinh nghịch dễ thương.

Quốc Hùng cố hình dung lại, cuối cùng anh nhận ra cô gái bên phải đang đánh quần vợt với ông già độ khoảng sáu mươi. Anh chọn chỗ đứng gần hơn để được trực diện với cô gái, cái nét tinh nghịch dễ thương lại xuất hiện ở cô. Tuy nhiên để không bị làm anh lần lượt quan sát các cô còn lại, cuối cùng anh khẳng định mình đã không lầm. Quốc Hùng lẩn quẩn bên ngoài sân, một người ở căng tin đi đến bên anh lịch sự:

– Xin lỗi ông có cần gì không?

– Quốc Hùng giấu vẻ bối rối khi nghĩ đến số tiền ít ỏi còn lại của mình.

– Cảm ơn, tôi chờ một người quen.

Người bồi bỏ đi sau một cái chào lịch sự. Quốc Hùng yên lặng, chờ đợi thật là đáng sợ vì nó sẽ dài gấp hai, gấp ba lần hoặc nhiều hơn nữa tùy theo tính chất của công việc, đối với Quốc Hùng lại càng lâu hơn vì tập bản thảo là cả công trình to lớn của anh.

Thúy Vi thật là dễ dãi. Cô hạ người đàn ông đầu ròi lần lượt ba người nữa chưa hề mệt mỏi. Đã năm mươi lăm phút trôi qua, mau mắn thay trong số những người đàn ông kia không có ai nhỏ hơn cái tuổi năm mươi, họ chịu thua cô gái rồi vào phòng thay quần áo. Thúy Vi cũng trao vót cho người phục vụ rồi tiến về phòng dành cho phái nữ. Ít phút sau cô bước ra trong bộ đồ màu trắng thêu kim tuyến, Thúy Vi đẹp rực rỡ khỏe mạnh trong khung cảnh sôi động của sân quần vợt. Quốc Hùng bước về phía cô gái anh cố lấy dáng đi chừng chạc trầm tĩnh. Thúy Vi cũng thấy anh đáng thương nhưng cố tình làm ngơ. Quốc Hùng càng bối rối hơn trước vẻ thờ ơ như chưa hề gặp mặt của cô. Quốc Hùng cố gắng lắm mới thôi nên lời:

– Xin lỗi ... có phải chị làThúy Vi.

Cô gái liếc anh một cái rồi thanh nhiên:

– Anh tìm đúng người rồi đó, nhưng tôi nhớ là như chưa quen anh.

– Đúng là tôi và chị chưa quen. Nhưng gặp mặt thì đã qua một lần.

Thúy Vi nhìn Quốc Hùng từ đầu tới chân cái nhìn không làm chàng trai bối rối mà trái lại nó giúp anh bình tĩnh hơn. Quốc Hùng nhận ra cái vẻ cố tình lãnh đạm thờ ơ của cô. Anh tiếp:

– Hy vọng là chị chưa quên.

– Làm sao tôi quên được anh chứ...

Quốc Hùng mừng ra mặt, nhưng cô gái đã chưa chút nói tiếp:

– Vì rồi chưa hề gặp anh.

Quốc Hùng đỏ bừng mặt, nhưng anh vẫn không kém:

– Còn tôi thì không thể quên được chị vì chính chị hôm qua đã lượm được xấp bản thảo trong sân nhà của mẹ tôi.

– Thì ra xấp bản thảo hôm qua là của anh. Cái người hôm qua nhìn qua cửa sổ cũng là anh.

Quốc Hùng gật đầu làm lành:

– Chị nhớ đúng rồi đó.

– Xin lỗi, đã không nhận ra anh, vì hôm qua tôi thấy người ló đầu ra cửa sổ không hề giống anh. Anh giống một cái tổ quạ hơn là vẻ lịch sự của anh bây

giờ.

Quốc Hùng ngạc nhiên:

– Dù sao thì chị cũng đã công nhận tôi không phải là một người kém lịch sự. Hôm nay tôi tới đây với ý định xin lại những thứ ngày hôm qua chị đã nhặt được trong vườn.

– Được rồi, tôi đã nhận ra anh thì tôi sẽ trả lại. Nhưng chẳng lẽ anh không thể mời tôi một ly nước sao?

Quốc Hùng lúng túng. Anh cố gượng cười:

– Tất nhiên rồi. Nhưng tôi chỉ mời chị ly đá chanh thôi. Nếu chị không chê thì chúng ta đi.

Thúy Vi cười dễ dãi:

– Một ly đá chanh do anh mời cũng là quý lắm rồi. Tôi đã nghe được câu chuyện của anh với bác gái.... Anh đừng hiểu lầm tôi to ỏmò nghe lén chuyện người khác, chỉ vì vô tình mà thôi.

Quốc Hùng nhún vai cử chỉ phớt lờ:

– Điều đó không có gì quan trọng, tôi không muốn che dấu cái bất tài của tôi.

Họ sánh bước bên nhau ra khỏi khách sạn Quốc Hùng đưa tay Thúy Vi băng qua đường. Họ bước vào một cái quán khá lịch sự. Bàn được trải khăn trắng, ghế mây có lưng dựa, những vò lan trổ hoa tuyệt đẹp. Họ chọn một bàn khuất bên trong rồi ngồi xuống. Thúy Vi gọi hai ly đá chanh không cần hỏi Thúy Vi ý kiến của Quốc Hùng. Cô lên tiếng khi cô chủ quán đi khuất:

– Theo tôi thấy thì không phải anh bắt tài chỉ vì anh chưa gặp cơ hội nên còn lặn lội. À, hình như tôi chưa biết tên anh.

– Cha tôi đặt cho tôi cái tên Quốc Hùng. Nhưng tôi thấy mình không có vẻ gì anh hùng hết. Ngược lại tôi yếu ớt bệnh hoạn. Ngay cả tương lai của mình, tôi cũng không tự định đoạt được.

– Anh có yêu cha anh không?

– Dĩ nhiên rồi. Nhưng chỉ tưởng nhớ để mà thương thôi.

– Cha anh đã mất rồi à?

Quốc Hùng buồn bã.

– Ngay sau khi tôi chào đời.

– Xin lỗi, tôi đã làm anh buồn .

Quốc Hùng đẩy nước đến bên Thúy Vi. Giọng anh êm dịu:

– Không có gì. Được nói chuyện với chị tôi cảm thấy vui đi một phần nỗi buồn. Tôi phải xin lỗi vì đã làm chị không vui bởi nỗi buồn của tôi.

Thúy Vi mỉm cười, giọng cô đùa cợt:

– Tôi cũng có rất nhiều chuyện không vui. Để khi nào gặp lại tôi sẽ kể cho anh nghe thì huề chứ gì!

– Biết đến bao giờ mới có cuộc nói chuyện như hôm nay.

– Anh thật sự muốn có lần thứ hai như thế này sao?

– Tôi sống lạc lõng giữa cái gia đình quá nhộn nhịp của mình. Mẹ và anh chị tôi đều không đồng ý cho tôi đi theo con đường mình đã chọn. Còn tôi thì nhất định phải đạt được mục đích, bởi vậy tôi chẳng khác gì một người câm trong gia đình. Thỉnh thoảng có vui thì nói một vài câu, nhưng cũng chẳng xó gì là thú vị.

– Anh không có bạn gái để tâm sự những lúc buồn sao?

Quốc Hùng cười buồn:

– Chưa có cô nào chịu làm bạn gái với một người kém tài như tôi.

Thúy Vi nhâm nháp cái hương vị vừa chua vừa lạnh của đá chanh rồi nói:

– Tôi thấy anh rất có tài. Tôi đã đọc qua tiểu thuyết của anh ...

Quốc Hùng chột giận, giọng anh dữ dằn:

– Ai cho phép chị đọc lên truyện của người khác?

Thúy Vi hoảng hốt trước cử chỉ hung hãn của Quốc Hùng, nhưng cô cũng không kém:

– Vậy chứ ai cho phép sách của anh rơi trúng vai tôi?

Quốc Hùng chột nhận ra thái độ quá đáng của mình anh dịu giọng:

– Xin lỗi, chỉ vì từ nào đến giờ chưa có ai được xem qua những gì tôi viết. Chị là người đầu tiên.

Thúy Vi giận dữ:

– Anh Hùng dữ như cọp vậy. Chắc có lẽ đây là lần đầu cũng như lần cuối tôi nói chuyện với anh.

Quốc Hùng hối hận ra mặt:

– Tôi thật có lỗi, chỉ vì chúng ta mới biết nhau lần đầu. Sau này thân hơn, nhất định tôi sẽ không bao giờ tái phạm. Chị hãy tin tôi đi.

Thúy Vi phì cười:

– Anh khôn quá đi, nhưng thôi, tôi cũng không bắt lỗi anh làm gì.

– Như vậy là chị đã đồng ý cho tôi gặp lại?

Thúy Vi cười nhẹ, cô không nói gì chỉ mãi miết nhìn vào lớp thủy tinh trong suốt của ly nước. Trong khi Quốc Hùng cố tìm cơ hội thích hợp cho lần gặp gỡ thứ hai. Nghĩ mãi không ra cách, anh đành thở dài thất vọng:

– Có lẽ chúng ta sẽ không có dịp gặp lại thành phố này so với Bến Tre khá xa, và lại mẹ tôi lúc này cũng khá khỏe. Tôi ...

Thúy Vi tinh ý ngắt lời:

– Anh tới đây bằng gì?

– Bằng xe công cộng.

Cô nhúm mày suy nghĩ một lúc rồi nói :

– Tôi thấy anh nên chịu ý bác gái một chút thì sẽ dễ chịu hơn. Thật ra trong những lời nói của bác hôm nọ, theo tôi bác không hề có ác ý với anh. Nghề sơn mài cũng tốt, nhưng anh thì có vẻ không thích nó.

– Không phải tôi không thích. Nhưng vấn đề trở thành một nhà văn là niềm mơ ước của tôi từ lúc còn ở tiểu học.

– Anh nên chịu bác một chút. Theo tôi thì làm sơn mài đâu có gì là không

tốt.

Quốc Hùng thở dài chán nản:

– Nhưng nếu như vậy thì tôi không còn thời gian để viết.

Suy nghĩ một lúc, Thúy Vi tiếp:

– Anh đã viết được một quyển rồi. Bây giờ việc trước mắt là anh lo làm sao để nó được in. tới chừng đó chắc bác gái để anh tự do đi theo ý thích của mình.

Quốc Hùng càng buồn hơn, giọng anh nặng nề:

– Thành công hay không đối với mẹ tôi không quan trọng. Đơn giản là mẹ muốn tôi phải trở thành ông chủ sơn mài.

Thúy Vi đùa:

– Nếu anh muốn tự do thì hãy cưới vợ đi.

– Chị xem có cô nào không thích sống thì hãy giới thiệu với tôi. Nhưng phải nói trước với người ta là chết đói đó. Một cái chết nhục nhã và không êm ái chút nào.

– Anh có vẻ bi quan quá.

– Theo chị thì tôi có lối thoát nào không?

– Nếu bây giờ sách của anh được in thì anh đã có thể tự lập được rồi.

Quốc Hùng gật đầu vẻ mừng rỡ:

– Tôi thật là ngốc quá. Chỉ như vậy mà không nghĩ ra.

– Anh không phải là ngốc. Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn.

– Chị thông minh đến dễ sợ.

– Như vậy thì tôi sẽ ế chồng suốt đời vì cái tội thông minh.

– Nhưng đối với những người thông minh thì chị thật đáng yêu.

Thúy Vi đỏ mặt ngượng ngùng. Cô cố lấy giọng bình tĩnh.

– Anh đã bắt đầu làm tôi sợ rồi đó.

Thúy Vi nhìn đồng hồ tay rồi nói:

– Tôi phải trở về khách sạn, sợ ở lâu cha tôi mong. Chúng ta chia tay vậy - cô định lấy tiền trả nhưng sợ Quốc Hùng tự ái nên thôi.

Quốc Hùng trả tiền hai ly đá chanh. Tất cả là ba ngàn đồng vừa đủ số tiền còn lại trong túi. Họ sánh bước ra ngoài. Thúy Vi cất tiếng:

– Tôi còn ở lại đây ba ngày nữa, nếu tiện anh có thể tìm tới vào buổi sáng. Đến ngày thứ ba, cha tôi sẽ ghé chỗ anh một lần nữa. Lúc đó chúng ta sẽ có dịp gặp lại.

Quốc Hùng nhìn cô bạn mới quen trong lòng thầm luyến tiếc, lần gặp gỡ ngắn ngủi:

– Rất mong được gặp lại chị. Còn bây giờ chị cho tôi xin lại tập bản thảo.

– Anh chờ một chút.

Thúy Vi quay người vào khách sạn, thân hình cô yếu đuối thước tha làm cho Quốc Hùng say đắm. Anh nhìn theo cho đến khi cô đi khuất.

Thúy Vi trở ra trên tay là xấp bản thảo. Cô trao cho Quốc Hùng , giọng dịu dàng:

– trả lại cho anh đó! Tôi tin rằng, nếu anh không nản chí thì sẽ có ngày thành công.

– Cảm ơn chị! Thôi tôi phải về. Chúc chị may mắn!

Thúy Vi cười tinh nghịch:

– Anh năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

– Tôi hai mươi tuổi, còn chi?

– Tôi hơn anh hai tuổi, nhưng con gái mà hơn con trai hai tuổi không phải là điều quan trọng, hy vọng lần gặp lại tôi không còn bị gọi là chi nữa.

Quốc Hùng bông đùa:

– Chị làm tôi ngạc nhiên không ít, được làm bạn với chị thật là thú vị. Hy vọng tình bạn giữa Quốc Hùng và Thúy Vi ngày càng gắn bó hơn.

Thúy Vi đưa một ngón tay trở xinh xinh hình ngòi viết ra.

Quốc Hùng cũng không kém, hai người móc ngoéo tay nhau. Thúy Vi nói tròn nụ cười chớm nở:

– Được làm bạn với một nhà văn tương lai như anh thật là hân hạnh.

Một chiếc xích lô trờ tới, người lái xe cất tiếng mời mọc Quốc Hùng chào Thúy Vi một lần nữa rồi lên xe. Họ chia tay nhau khi mặt trời đã lên gần tới đỉnh đầu.

Quốc Hùng chăm chỉ với công việc của mình. Thật ra nghề cần ọc, anh đã làm quen với nó từ năm mười hai tuổi. Nhưng vì không phải là cái nghề lý tưởng nên suốt tám năm qua anh không đạt tới đỉnh cao của nghệ thuật.

Hôm nay là ngày thứ ba anh bắt đầu làm việc. Mẹ anh có vẻ hài lòng nhưng bà không hề thay đổi quyết định.

Bà hứa trả lương cho anh mỗi ngày bốn ngàn đồng. Ngoài ra không còn khoản tiền nào khác. Quốc Hùng cố gắng làm để có tiền tiếp tục theo đuổi sự nghiệp của mình.

Hôm nay là ngày Thúy Vi hứa sẽ trở lại cùng với cha cô và những người trong đoàn. Từ sáng sớm anh đã có lòng trông ngóng Thúy Vi. Cô yêu kiều, xinh xắn như một đoá hoa vừa chớm nở, hương phấn của nó làm ngây ngất lòng anh.

Hai chiếc xe du lịch nối đuôi nhau chạy vào trong sân. Quốc Hùng ngẩn lên nhìn. Thúy Vi lộng lẫy trong chiếc áo đầm lấp lánh màu bạc. Đi bên cô là một ông già có lẽ là cha cô. Mẹ và chàng trai Quốc Hùng niềm nở ra tận xe đón khách. Tất cả được mời vào phòng khách. Thúy Vi thấy Quốc Hùng nên xin phép cha cho ra ngoài. Cô đến bên Quốc Hùng, không nhận ra ánh mắt hằn học của Quốc Thái nhìn theo. Nhìn Quốc Hùng cậm cụi làm việc một lúc cô nói. Khi đoàn người đã vào phòng khách:

– Anh có vẻ không hợp với công việc lắm.

Quốc Hùng nhìn cô với ánh mắt rạng rỡ

– Thúy Vi thấy tấm tranh này xấu lắm phải không?

Vừa nói anh vừa chỉ tay vào tấm hình Thuý Kiều anh gần ghép xong.

Thúy Vi thành thật.

- Những đường nét ghép còn hở nhiều, nét cưa chưa sắc sảo.
- Thúy Vi có vẻ hiểu biết nhiều về sơn mài.
- Cũng như anh vậy, hiểu nhưng mà không thích.
- Thúy Vi không thích tranh sơn mài hay không thích tất cả cái gì gọi là mỹ thuật.
- Vi thích những hình ảnh thực tế sống động hơn. Chẳng hạn như Thúy Vi thích một

đóa hoa đang tươi hơn là một bức tranh vẽ đóa hoa.

- Hèn gì mấy hôm ấy Thúy Vi đứng ngay dưới cửa sổ phòng tôi, trong vườn hoa để vô tình nhận một cái ném từ cửa sổ.

Cô hỏi, giọng không được tự nhiên lắm:

- Anh có thấy ghét cái vô tình ấy không?

Quốc Hùng chợt lắng nghe lòng mình xao xuyến, anh mạnh dạn nói:

- Ngược lại là khác. Tôi phải cảm ơn nó vì nó đã giúp tôi làm quen với Thúy Vi.

Có tiếng nói chuyện của các vị khách, họ đã bước ra cạnh đôi trẻ. Ông Tường Lâm chăm chú nhìn vào tấm tranh Thúy Kiều. Ông có vẻ không hài lòng lắm. Quốc Thái bước lên ngắm nhìn, anh giận dữ nắm tấm hình cô Kiều vô tội lên rứt ra từng mảnh quăng xuống đất. Giọng anh hằn học.

– Tám năm qua em là một con rùa chậm chạp, em có biết là đã làm cho mẹ và anh thất vọng lắm không?

– Quốc Hùng đỏ bừng gương mặt. Đôi tay anh run run, ánh mắt như đổ lửa nhìn Quốc Thái đầy uất nghẹn.

Bh cũng có vẻ không hài lòng trước thái độ của con trai lớn. Bà lên tiếng hòng xoa dịu cơn giận của anh.

– Quốc Hùng, mẹ đã muốn con đi theo con đường này thì dù con có làm hư một trăm tấm tranh như vậy để cuối cùng con làm mẹ hài lòng mẹ vẫn không tiếc.

Quốc Hùng quắc mắt giận dữ nhìn anh Hai, giọng anh run lên vì tức giận:

– Em hy vọng là sẽ không có trường hợp như thế này nữa. Dĩ nhiên là em sẽ cố gắng hơn, nhưng em cũng mong rằng từ nay về sau, anh nên tỏ ra lịch sự một chút.

Quốc Hùng bỏ đi sau câu nói, để mặc cho Quốc Thái nhìn theo với ánh mắt căm tức. Thái độ của anh hôm nay có phần kỳ quặc, nhưng Quốc Thái không có vẻ gì là đã biết mình có lỗi. Anh cố nén lòng dẫn khách tiếp tục

thăm quan. Trong khi đó Thúy Vi làm bộ đi xem tranh một chút rồi đi về phía Quốc Hùng. Quốc Hùng lặng lẽ bước ra vườn hoa, vô tình Quốc Hùng dừng chân tại nơi mà Thúy Vi đã đứng nhìn lên phòng anh. Thúy Vi bước đến sau lưng, cô tôn trọng phút giây yên lặng của bạn. Tiếng ồn trong phòng không len được tới đây. Không khí yên lặng đến nỗi hơi thở tức bực của Quốc Hùng nghe rõ mồn một. Anh đưa mắt nhìn ra xa, Thúy Vi cũng nhìn theo hướng ấy. Trước mắt họ là cây xoài mọc đại bên đường. Nó cố vươn lên nhưng bị vách tường ngăn cản. Quốc Hùng chỉ tay vào cây xoài nói :

– Thúy Vi có thấy tôi giống cây xoài đó không? Tôi cũng muốn vươn lên nhưng bị cả gia đình đè xuống. Có lẽ tôi không còn đủ sức nữa ...

Thúy Vi cố tìm lời an ủi bạn:

– Anh chỉ giống một phần thôi.

– Tôi không hiểu ya Thúy Vi muốn nói.

– Rất đơn giản. Một người nào đó đã cố tình ném hột xoài vào chân tường và nó bắt đầu mọc lên, cũng do chính bàn tay con người xây nên bức tường đó từ trước. Nói tóm lại bức tường ngăn cản cây xoài là do con người. Nó không hề có dụng ý hay ác ý. Còn anh thì khác anh là một con người, một con người có ý chí. Mẹ anh và gia đình anh sở dĩ làm khó anh vì thiện ý, không phải họ muốn chôn vùi cuộc đời anh mà ngược lại. Vấn đề bây giờ là bản thân anh có vượt qua thử thách này hay không? Liệu anh có đủ ý chí đi tiếp con đường mình đã chọn hay không?

Quốc Hùng nhìn Thúy Vi với ánh mắt biểu lộ tình cảm:

– Nói gì cũng không ngoài mục đích động viên tôi. Nếu một ngày nào đó tôi thành công thì người đầu tiên sẽ nhận được tin vui sẽ là Thúy Vi và cũng là người duy nhất tôi mang ơn.

Thúy Vi cười nhẹ, cô ngôdi xuống nâng niu một cách hoa hồng vừa chóp nỡ:

– Vi còn muốn giúp anh nhiều hơn nữa. Nhưng chưa gì mà anh đã nói tới ơn nghĩa, làm cho Vi tự hỏi không biết có nên tiếp tục ý định không?

– Có nghĩa là ...

– Vi muốn nhờ cha giới thiệu anh với nhà xuất bản. Cha Vi quen biết khá nhiều chắc có thể giúp chúng ta ... à giúp anh được.

Cô đỏ bừng cả mặt khi nói lỡ lời. Quốc Hùng cũng nhận ra tiếng chúng ta êm đềm thân mật ấy. Cả hai cùng lúng túng nhưng ánh mắt họ lại cố nhìn nhau. Họ không lẩn tránh mà lại thân mật nhìn sâu vào mắt nhau để tìm trong ấy những tình cảm chân thật nhất. Quốc Hùng thoáng rùng mình khi thấy trong ánh mắt của Thúy Vi có cái gì đó thân quen quá, tha thiết và gần gũi vô cùng. Anh tưởng mình đã thấy nó ở đâu đó nhưng không tài nào nhớ nổi. Cô xua đuổi ý niệm kỳ quặc ấy, anh lên tiếng:

– Tôi rất sợ mang ơn của người khác.

– Ngay cả đối với Thúy Vi à?

– Lại càng đáng nói hơn. Tính cho chính xác thì chúng ta quen nhau chưa quá bốn ngày.

Giọng Thúy Vi buồn:

– Hèn gì trong cách xưng hô của anh chứa đầy một khoảng cách thì ra anh vốn chưa xem Thúy Vi là bạn.

Quốc Hùng cũng buồn lây với cái buồn của cô gái:

– Làm bạn với tôi chán lắm. Thúy Vi không thấy hiện nay tôi hoàn bị cô lập hay sao?

– Như vậy thì cũng hay.

Cô cúi đầu nói nhỏ từng tiếng một:

– anh hãy mãi mãi nhớ tình bạn của chúng mình.

Quốc Hùng cúi xuống ngắt một cành hoa mà ban nãy Thúy Vi mân mê về thích thú. Anh trao tận tay cô.

– Vậy thì kỷ niệm cho tình bạn của chúng ta. Do chính tay tôi trồng đó.

Thúy Vi ngược mặt lên mỉm cười. Cô rạng rỡ như bông hoa trên tay Quốc

Hùng:

– Cảm ơn anh, đáng lẽ chúng ta phải uống một cái gì đó để chúc mừng.

Nhưng có lẽ thời gian không còn nữa.

– Thúy Vi trở về ngay bây giờ à?

Cô lặng lẽ gật đầu. Quốc Hùng chưa sót nói khi nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại.

– Bến Tre xa quá làm sao chúng ta có thể gặp gỡ thường xuyên được chứ?

– Anh đừng có buồn. Thúy Vi sẽ nhờ cha giúp anh làm quen với một nhà xuất bản nào đó. Nếu công việc thành công thì coi như anh đã là anh thực sự rồi.

Quốc Hùng ngạc nhiên trước câu nói của bạn:

– Chứ bây giờ Thúy Vi thấy tôi là cái gì?

– Anh chưa phải là anh. Anh bây giờ còn phải làm sơn mài trong khi nghề yêu thích của anh là viết văn.

– Tôi biết rồi, càng hiểu Thúy Vi nhiều hơn tôi thấy mình may mắn khi được làm bạn với Vi.

Thúy Vi nheo mắt trêu chọc:

– Anh biết gì về tôi chứ?

Quốc Hùng lúng túng, anh cố nhớ những gì đã biết về bạn?

– À, cụ thể là ... Thúy Vi là con của một ông thương nhân, năm nay cô ấy hai mươi tuổi. Tính tình nghịch ngợm như dễ thương. Cô ấy thông minh và xinh đẹp.

– Còn quá ít...

– vậy thì Thúy Vi bỏ sung đi.

Thúy Vi chấp tay đi ra xa một lúc, vạt áo đầm của cô đung đưa theo từng bước đi nghịch ngợm. Cuối cùng cô quay trở lại đối diện với Quốc Hùng. Ánh Mắt lấp lánh, sáng ngời như hai vì sao, cái miệng thì duyên dáng. Cô nói:

– Thúy Vi chỉ cho anh biết theo hai vấn đề nữa thôi... cô ta là sinh viên năm thứ hai trường đại học thể thao, hiện đang sống với cha và... cô cố tình kéo câu nói... và không còn ai nữa.

Quốc Hùng cố hỏi thêm:

– Vậy chứ...

Cô đưa tay lên môi, cử chỉ duyên dáng:

– Cầm hỏi thêm, những cái còn lại anh nên tự tìm hiểu.

– Còn Thúy Vi, cô đã hiểu gì về tôi rồi.

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Anh là con trai thứ ba của một gia đình làm sơn mài có bốn người.

Giọng Quốc Hùng nặng nề:

– Thật ra thì nhà tôi còn nhiều người nữa, nhưng chiến tranh đã cướp mất rồi.

Thúy Vi chớp mắt, vẻ xúc động:

– Anh kể cho Vi nghe đi!

– Buồn lắm. Trong những giây phút ít ỏi còn lại, tôi không muốn làm cho Thúy Vi buồn. Vi nói tiếp đi, cô còn biết gì về tôi nữa.

– Anh là một người có tài viết văn, nhưng tạm thời tài năng chưa phát triển vì còn nhiều khó khăn, cụ thể là những khó khăn xuất phát từ phía gia đình. Năm nay anh hai mươi tuổi. Á ... không biết là có bạn gái chưa?

Quốc Hùng phì cười khi thấy cô bạn gái lém lỉnh muốn điều tra mình. Anh cố nén cười, lấy giọng nghiêm trang:

– Anh ta chưa có bạn gái nếu tính từ mấy hôm về trước, còn hiện nay thì anh ta đã tìm được một người bạn gái đáng quý.

Thúy Vi lườm mắt, ánh mắt sắc lạnh:

– Tôi không muốn anh xem tôi như một món nữ trang.

Quốc Hùng thản nhiên:

– Đối với tôi, nữ trang không phải là thứ quý nhất.

Chợt có tiếng gọi bên ngoài. Thúy Vi vội vã bước ra sau khi buông câu nói:

– Không biết những nhà văn thực sự có lẻo lự như anh không?

Quốc Hùng chạy vội theo. Trong cơn tức giận anh vô tình nắm tay cô gái kéo lại:

– Khoan đã, nói vậy là hôm qua tới nay thì Thúy Vi nói dối tôi à!? Tại sao Thúy Vi nói tôi có thể trở thành một nhà văn?

Cô đứng lại, mặt thoáng đỏ vì cái đụng chạm vô tình. Nhưng cô vẫn để yên, cô sợ Quốc Hùng tự ái. Thúy Vi đã bắt đầu sợ làm anh không vui. Một cái sợ của hai kẻ thân nhau, rất thân. Cô nói trong nhịp thở không bình thường:

– Anh còn lẻo lự hơn cả nhà văn nữa. Anh quá say mê sự nghiệp của mình mà không chịu suy xét lời nói của người ta.

Quốc Hùng nên trở thành lúng túng, nhìn xuống tay mình đang nắm chặt tay Thúy Vi , Quốc Hùng bối rối buông ra, một quãng xanh rồi chuyển sang đỏ hồng trên cánh tay trắng muốt của cô. Quốc Hùng vụng về:

– Thúy Vi ... tôi ... cho tôi xin lỗi. Không hiểu tại sao tôi lại điên cuồng như vậy.

Thúy Vi lại tiếp tục bỏ đi sau câu nói:

– Hy vọng là khi đã thành công, anh không còn hung dữ nữa. Để chị ấy sau này không phải khổ.

– Nhưng mà Thúy Vi không giận tôi chứ?

Cô quay người nói:

– tôi sẽ viết thư cho anh ...

Quốc Hùng rảo bước theo cô. Một làn gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi hương trinh nữ.

Anh cố hít vào lồng ngực cái hương thơm quyến rũ ấy để không bao giờ quên nó. Quốc Thái nhìn hai người với ánh mắt khó chịu, kể ra ông Tường Lâm cũng vậy. Ông đóng mạnh cửa xe khi đã ngồi vào ghế. Chiếc xe từ từ chuyển bánh rồi lao vút trên xa lộ Đại Hàn. Ông Tường Lâm hỏi con gái giọng khác thường:

– Con quen với cậu ta à?

Thúy Vi mừng rỡ khi có dịp nói với cha về Quốc Hùng. Cô thành thật gật đầu.

– Dạ, chỉ tình cờ thôi. Cha biết không, anh rất có triển vọng, nhưng mẹ và anh chị anh ấy không ủng hộ.

Ông Tường Lâm nhìn con bằng ánh mắt dò xét. Giọng ông thân nhiên:

– Cha đồng ý với mẹ cậu ta, viết văn không phải là cái nghề chân chính.

Thúy Vi sửng sờ khi nghe ông Tường Lâm nói y hệt như mẹ Quốc Hùng hôm nào. Cô cố nói, nhưng lòng tràn đầy thất vọng:

– Thừa cha, theo con văn chương và báo chí là văn hoá không thể thiếu trong đời sống của một dân tộc.

Ông Tường Lâm vẫn giữ ý mình:

– cha biết con xưa nay vẫn giỏi lý luận, nhưng theo cha, viết văn sẽ làm cho người ta bạc nhược đi. Cụ thể như co thấy đó, cậu ta ốm yếu như một hình nộm. Còn Quốc Thái thì khác hẳn. Cậu ấy khoẻ mạnh về thể chất, tinh thần lại trong sáng, lời nói chính trực thẳng thắn. Ban nãy cha đã không bằng lòng khi thấy cậu nhà văn đó cãi lại anh bằng cái giọng sắc mùi văn chương.

Thúy Vi thở dài buồn bã. Cô biết là khó mà lay chuyển được cái ấn tượng không đẹp ban đầu của cha.

Ông Tường Lâm tiếp:

– Quốc Thái nó có hỏi thăm con qua cha. Nó xin địa chỉ để khi nào rảnh sẽ tới thăm mình. Cha thấy co rảnh rồi hai tháng hè nên muốn cậu ấy tới chơi cho con có bạn.

Quốc Hùng nhìn chiếc xe chở Thúy Vi khuất dần trên xa lộ, có tiếng Quốc Thái phía sau:

– Em nên tiếp tục công việc của mình đi. Nếu không muốn lần nữa thì hãy coi chừng.... em sẽ không có tiền để đi chơi với bạn gái đó.

Quốc Hùng gần từng tiếng:

– Vậy ra cái sáng kiến phát lương này là của anh?

– Em ngạc nhiên lắm sao?

– Anh đã trở thành một nhà độc tài.

Quốc Thái giận, nhưng anh thấy mình cũng có phần quá đáng. Quốc Thái nói một câu ngắn ngủi rồi quay vào nhà:

– Anh chưa thấy ai mới hai mươi tuổi mà lý sự như em

Quốc Hùng nhận được thư của Thúy Vi sau mười ba ngày chia tay. Anh hồi hộp mở phong bì ... cánh thư màu xanh, cô viết bằng giấy học trò. Nét chữ không mượt mà bay bướm nhưng rõ ràng dứt khoát biểu hiện bản tính của người viết. Anh tựa người vào khung cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống nơi mà anh bắt gặp Thúy Vi. Tuy không phải là lần đầu nhưng nó đã trở thành kỷ niệm.

Gần hai tuần lễ qua anh bỗng thấy cuộc đời sáng hơn, ý nghĩa hơn, vì giờ đây có cái mà chờ đợi, ngóng trông, hình ảnh một Thúy Vi yêu kiều, xinh đẹp với tính nghịch ngợm lý lắc của cô đã làm anh phải nhớ. Một cảm giác lâng lâng xen nhẹ tâm hồn anh khi cầm lá thư trên tay. Quốc Hùng chăm chú đọc như nuốt từng lời:

Bến Tre, ngày ... tháng ... năm ...

chắc anh Quốc Hùng sẽ giận Thúy Vi biên thư cho anh hơi trễ. Đừng giận Hùng nhé! Lỗi không phải tại Vi đâu. Anh còn nhớ Vi đã hứa là sẽ nhờ cha giúp anh, nhưng đâu phải bao giờ dự tính cũng thành sự thật phải không anh?

Cũng như bác gái, cha Vi không thích cái nghề viết văn của anh. Vi đã băn khoăn rất nhiều không biết có nên cho anh hay chuyện đó hay không nên đã trễ biên thư. Chỉ mong anh đừng giận ...

Quốc Hùng xúc động quá, anh thấy được tình cảm chân thật của cô qua từng dòng chữ.

... vì còn sợ là anh sẽ thất vọng mà thôi chí. Hãy bình tĩnh và cố gắng hơn nữa anh nhé! Tuy không được cha giúp đỡ, nhưng Vi hứa sẽ coi sự nghiệp của anh như chính bản thân mình. Như vậy anh có yên lòng chưa ... hãy cố gắng viết tiếp và viết hay hơn nữa. Bây giờ sự thành công hay thất bại chỉ trông chờ vào ý chí và tài năng của anh mà thôi.

Những ngày hè ở cái miền quê này buồn quá. Thúy Vi cảm thấy bơ vơ, trống trải như anh đã và đang trải qua, ước gì Bến Tre và Sài Gòn gần nhau để Vi được nghe anh nói chuyện mỗi ngày. Nghe anh tả về thành phố về quê hương của chúng ta và được nghe về cuộc đời anh. Anh hãy hứa là sẽ kể về gia đình anh cho Vi nghe đi! Chắc là anh sẽ mắng thăm vì con nhỏ này sao mà tò mò quá. Không phải vậy đâu anh Hùng ơi! Vi vốn không phải là con nhỏ tò mò, nhưng không hiểu vì sao Vi cứ muốn biết thêm về anh. Vi muốn biết vì sao khuôn mặt anh lúc nào cũng trầm mặc, u buồn. Một nỗi buồn không thể có được ở lứa tuổi chúng ta. Aø! Khi nào có dịp về quê anh, Vi muốn anh đưa đi dạo quanh thành phố. Nó đối với Vi vẫn còn nhiều xa lạ.

Anh Hùng ơi! Giờ này đã hơn mười giờ đêm rồi, ở đây buồn lắm, có lẽ buồn nhất trên thế gian này, ít nhất cũng là đêm nay. Tiếng hòa tấu của các loại côn trùng không làm Thúy Vi thích nữa. Nó làm Vi buồn ngủ mất rồi, đành tạm biệt anh vậy. Chúc anh vui vẻ để tiếp tục sáng tác.

Vũ Thị Thúy Vi

Thì ra cô cùng họ với mình, Quốc Hùng mỉm cười khi đọc xong lá thư. Thúy

V

đã biểu lộ tình cảm của mình qua những dòng chữ chân tình. Dù chưa có gì rõ ràng nhưng cũng đủ để Quốc Hùng suy nghĩ. Không còn ngờ vực gì nữa, Quốc Hùng đã dành cho cô rất nhiều tình cảm. Cô cũng vậy, có lẽ hai con tim dù ở xa nhưng đang cùng chung nhịp đập.

Quốc Hùng cẩn thận gấp thư, anh cất nó vào ngăn kéo bàn viết rồi xuống nhà dưới làm việc. Hai tuần qua anh không viết được dù chỉ một chữ. Công việc sơn mài đã chiếm gần hết thời gian của anh. Những lúc còn lại nhất là về đêm hình ảnh Thúy Vi đã làm anh bận rộn. Quốc Hùng tự trách mình sao mới có hai lần gặp gỡ mà đã mềm lòng như vậy. Anh cố xua đuổi, nhưng hình ảnh Thúy Vi vẫn đến với anh qua mộng tưởng. Hai tuần qua anh cố gắng làm việc để mẹ hài lòng. Hy vọng cuối tháng sẽ có tiền để mua giấy bút. Tiền xe đi lại để in cuốn sách nghe lời Thúy Vi đã dặn. Nhưng hiện giờ anh đang băn khoăn, anh muốn đi thăm Thúy Vi khi được địa chỉ trong thư nhưng lại sợ không đủ tiền, Quốc Hùng thở dài chán nản, đành phải chờ đến cuối tháng mới quyết định. Đêm nay anh viết thư cho Thúy Vi.

Ngôi nhà đẹp quá, tuy hơi nhỏ nhưng bài trí sang trọng. Nó nằm cạnh chợ Bến Tre được bao bọc bằng dãy hàng rào xây gạch, xung quanh là vườn cây ăn trái xum xuê với đủ loại cây quả. Đặc biệt là trong vườn không hề có một cây dừa, thứ trái cây nổi tiếng của quê hương Đồng Khởi.

Trước nhà là một dãy cây kiểng quý được trồng trong các chậu bằng sứ có tráng men. Hai bên cửa là hai con nai giả làm bằng cây bùm sum được bàn tay khéo léo của người thợ tạo nên. Mới nhìn qua nó giống hệt nai thật được trang điểm bởi vô số những đoá hoa màu trắng li ti.

Thúy Vi ngồi chống tay lên cằm, nhìn qua vườn hoa qua khung cửa sổ. Cô dõi mắt theo hai con chim chĩa vôi rượt nhau. Chúng khéo léo nhanh nhẹn chuyển từ cây này sang cây kia, bất giác Thúy Vi ví mình như một con, con còn lại dành cho Quốc Hùng. Cô thoáng đỏ mặt trước ý nghĩ ấy. Đã một tuần lễ từ ngày cô gửi thư cho Quốc Hùng lá thư đầu tiên. Càng nghĩ càng giận mình, tại sao phải gửi lá thư trước chứ, anh ta là cái thá gì, lại còn nhỏ tuổi hơn mình nữa. Nhưng nếu cô không gửi trước thì Quốc Hùng sẽ không biết địa chỉ mà gửi. Cô giận mình đã ngốc nghếch và giận luôn cả Quốc Hùng. Một nỗi buồn vô cớ bỗng len lỏi trong tâm hồn cô từ mấy tuần qua.

Bản tính của Thúy Vi vốn sôi nổi nhưng cô tự thấy mình trầm lặng hẳn đi kể từ ngày ở Sài Gòn về. Tiếng ông Tường Lâm từ nhà ngoài gọi vào làm cắt đứt nguồn suy nghĩ của cô:

– Thúy Vi ơi! Con ra đây xem có ai tới thăm cha con mình nè!

Thúy Vi hơi ngạc nhiên. Cô không hẹn với bạn trong ngày hôm nay. Và lại nếu là bạn của cô thì cha sẽ không nói như vậy.

Ngoài phòng khách im lặng như tờ, dường như họ cố ý không nói chuyện để tạo bất ngờ cho cô. Thúy Vi nhìn xuống bộ đồ đang mặc tuy đơn sơ nhưng kín đáo. Cô bước đến bên gương chải lại mái tóc, rồi mở cửa ra ngoài. Thúy Vi ngạc nhiên khi thấy người khách là Quốc Thái. Cô lặng lẽ gật đầu chào, trong khi Quốc Thái cất lời khen:

– Gặp Thúy Vi ở xứ dừa này, tôi thấy đẹp hơn khi ở Sài Gòn.

Thúy Vi không hề xúc động trước những lời khen kiểu cách ấy. Cô tự ngồi xuống ghế rồi nói:

– Thật là bất ngờ, Thúy Vi cảm ơn anh không ngại xa xôi để đến đây thăm cha con tôi.

Quốc Thái trình trong trao tận tay ông Tường Lâmhai cây thuốc 555 . Giọng anh le

phép:

– Cháu gửi biểu bác cái này để dùng. Hàng do chính tay mẹ cháu mua ở nước ngoài.

Oâng Tường Lâm vui vẻ nhận món quà. Thái độ ông khác hẳn với những ác cảm mà ông dành cho Quốc Hùng. Với Quốc Thái dường như ông rất quý mến.

– Cho bác gửi lời Thúy Vi cảm ơn mẹ cháu. Cháu đã vượt đường xa tới đây thăm là quý lắm rồi, còn bày đặt quà cáp làm gì.

– Dạ, mẹ cháu rất coi trọng việc làm ăn sắp tới của hai gia đình nên đã bảo cháu tới đây thăm bác và Thúy Vi.

Anh quay sang Thúy Vi, đặt vào tay cô xấp vảngoi và chai nước hoa Pháp

Giấc mộng vàng

– Còn đây là quà của tôi tặng Thúy Vi.

Cô lúng túng không biết có nên nhận món quà này không thì đã có tiếng ông Tường Lâm:

– Con nhận cho cậu ấy vui lòng.

Thúy Vi miễn cưỡng nhận quà. Cô cố cười để không làm mất lòng khách.

– Cảm ơn! Thật ra anh tới thăm cha tôi và tôi là cũng vui lắm rồi ..

– Nếu vậy thì từ nay trở đi, khi nào rảnh việc con sẽ xuống thăm bác và Thúy Vi.

Oâng Tường Lâm sốt sắng:

– Rất hoang nghênh, cha con tôi ở đây cũng buồn. Cậu thấy đó, chỉ có hai cha con thui thủi trong khu vườn rộng lớn này. Bây giờ tôi chỉ chờ cho Thúy Vi nó có chồng cho vui nhà vui cửa.

Thúy Vi ngượng ngùng ngắt lời cha:

– Cha ...!

– Thôi được rồi. Con lúc nào cũng vậy. Sẵn hôm nay có cậu Thái tới chơi,

con hãy đi chợ làm vài món đãi khách - ông quay sang Quốc Thái - cậu ở chơi với chúng tôi chứ

– Dạ, cháu đã đặt phòng ngoài khách sạn. Cháu có việc ở lại đây đến mốt. Sẵn đây cháu mời bác và Thúy Vi đến chỗ cháu cho biết. Ôu đó cũng có nhà hàng, chúng ta dùng cơm luôn cho tiện và cũng khỏi làm phiền Vi.

Oâng Tường Lâm vui vẻ nhận lời, trong khi đó Thúy Vi thầm khó chịu. Cô nhận ra tánh khoe khoang của Quốc Thái nên đã có ác cảm.

Thúy Vi miễn cưỡng vào phòng trang điểm gương mặt khó chịu kém tươi của cô hiện trong gương. Thúy Vi uể oải mở tủ. Cô phân vân đứng trước những bộ quần áo nhiều màu sắc. Bất giác Thúy Vi đưa tay chọn bộ đồ vốn xưa nay cô không thích, Thúy Vi trang điểm qua loa. Tự nhiên cô muốn mình xấu hơn trước mặt Quốc Thái. Cô khó chịu khi phải nghe Quốc Thái khen mình đẹp. Một cách khen đầy kiêu cách, đầy khách sáo. Không phải là lời nói phát ra từ đáy lòng.

Dường như Quốc Thái cũng nhận ra cách trang điểm cố ý của cô. Anh có vẻ thất vọng. Nhưng chỉ một thoáng thôi rồi trở lại với vẻ chững chạc, điềm tĩnh vốn có. Công việc làm ăn buôn bán đã giúp anh thích nghi với mọi hoàn cảnh, dù là một hoàn cảnh khó chịu nhất. Quốc Thái đưa cha con Thúy Vi ra xe. Anh sử dụng chiếc Peugeot màu tím than. Bất giác Thúy Vi so sánh anh em họ với nhau. Người anh có đủ các thứ tiện nghi của những người thuộc tầng lớp thượng lưu. Ngược lại người em cũng sinh ra và lớn lên trong cùng một gia đình, nhưng Quốc Hùng lại thiếu thôn khác xa sự xa hoa của anh.

Thúy Vi hờ hững nhìn khung cảnh hai bên đường. Cô không hiểu sao cô không có cảm tình với Quốc Thái. Trong khi Quốc Hùng lại làm cô phải bận tâm. Nhìn bề ngoài thì Quốc Thái hơn hẳn Quốc Hùng. Nhưng trong tâm hồn của hai anh em họ thì trái lại, Quốc Hùng có những thứ mà Quốc Thái không có được.

Những chiếc lá rơi

Tập 2

Tiếng Quốc Thái làm cho Thúy Vi chợt bừng tỉnh:

– Hay là chúng ta ăn ở nhà hàng nổi này đi. Bác và Thúy Vi nghĩ sao?

Ông Tường Lâm gật đầu:

– Rất tốt, ở đây cũng mát mẻ, người phục vụ lịch sự, các món ăn cũng không đến nỗi nào.

Cả ba rời khỏi xe sau khi đưa nó vào bãi đậu. Họ cùng bước xuống nhà hàng nổi Hoa Biển gió từ dưới sông thổi lên làm chúng tung bay.

Quốc Thái thầm khen vẻ đẹp kiêu sa của cô. Chợt ông Tường Lâm quay đầu lại, giọng nói có vẻ phân bua:

– Chết rồi! Bác có một cái hẹn với người bạn. Ông đưa tay xem đồng hồ rồi tiếp - đã tới giờ rồi, bác không thể lỗi hẹn. Vậy cháu với Thúy Vi cứ tự nhiên. Bác đi đây.

Quốc Thái lấy giọng lịch sự, trong khi Thúy Vi cau mày bực tức:

– Để chắc lái xe đưa bác tới chỗ hẹn, như vậy có tiện cho bác không?

– Không cần đâu. Bác đón xích lô tới đó được rồi. Cháu cứ tự nhiên. Ông Tường Lâm quay người bỏ đi. Thúy Vi dậm chân tức tối:

– Cha ... cô cố tìm cách tránh né cuộc nói chuyện tay đôi sắp tới với Quốc Thái. Hay là cha điện thoại cho người ta hẹn khi khác đi.

Ông Tường Lâm nói, không quay người lại:

– Không thể được đâu con, cái hẹn này rất quan trọng.

Thúy Vi thất vọng quay lại, nhìn thấy gương mặt hờ hững của Quốc Thái, cô càng thêm tức tối. Quốc Thái nói, giọng trêu chọc:

– Nhìn Thúy Vi giận dữ, giống hệt tài tử xi nê Hồng Kông.

– Tôi ghét tài tử xi nê Hồng Kông.

Thúy Vi bước những bước rất nặng nề xuống nhà hàng. Quốc Thái nhún vai bước theo. Anh không tỏ ra tức giận trước câu nói kém lịch sự của cô.

Cả hai ngồi vào bàn ăn. Quốc Thái mời Thúy Vi chọn thức ăn, nhưng cô từ chối. Anh quay lại nói với người phục vụ:

– Anh cho vài món ăn đặc sản của xứ biển. Tôi nhờ anh chọn hộ cho cô bạn khó tính của tôi luôn.

Người phục vụ vui vẻ bước đi sau cái chào kiểu cách.

Thúy Vi bắt đầu tấn công Quốc Thái mà theo cô là anh khó ưa:

– Anh thông minh quá! Anh đã giao trách nhiệm của mình cho người khác rồi. Anh sợ tôi sẽ chê những món của anh gọi chứ gì?

Quốc Thái cười dễ dãi:

– Đường như Thúy Vi vẫn còn giận vì bác trai bỏ đi đột ngột. Anh nheo mắt trêu chọc: nếu Thúy Vi xem đó là lỗi của tôi thì cho tôi xin lỗi, có được không?

Thúy Vi nghẹn lời, cô không biết phải nói sao đây đành quay mặt nhìn xuống dòng sông. Rõ ràng đây không phải là lỗi của Quốc Thái. Cô cũng biết thái độ của cô có phần quá đáng. Nhưng cô không thể nào hạ mình xin lỗi được. Chỉ còn cách giữ im lặng.

Cả hai cùng theo đuổi những ý nghĩ riêng tư, cho đến khi thức ăn được dọn lên, Quốc Thái bắt chuyện trong khi ăn:

– Tôi đoán là Thúy Vi còn đi học, nhưng không biết cô học lớp mấy hay đã vào đại học.

Thúy Vi cũng không muốn kéo dài bầu không khí yên lặng đến khó chịu này. Cô nhập chuyện, nhưng giọng không mấy dịu dàng:

– Tôi nghĩ là cha tôi đã nói với anh rồi chứ!

– Tôi chỉ được biết Thúy Vi là con gái duy nhất của bác trai. Hiện nay chỉ có hai người sống chung với nhau. Ngoài ra tôi không còn biết gì nữa.

– Tôi đang theo học trường đại học thể dục thể thao, năm thứ hai ...

Quốc Thái tròn mắt ngạc nhiên:

– Thúy Vi theo học trường đại học thể dục thể thao à?

– Anh có vẻ ngạc nhiên hả?

–Ồ không, tôi chỉ thấy bất ngờ thôi.

– Như vậy có khác nào ngạc nhiên đâu.

Quốc Thái lúng túng trước vẻ tinh ranh nghịch ngợm của Thúy Vi. Cô thở nhàn tiếp:

– Cũng không trách anh được. Đa số những người bạn của tôi đều sững sờ trước cái tin tôi thi vào đại học thể thao.

– Nhưng tại sao cô lại chọn ngành ấy?

– Đơn giản là tôi thích nó, chắc anh sẽ cho là cái ý thích của tôi kỳ cục.

– Không đâu, thật ra mỗi người có một ý thích, một niềm say mê khác nhau.

Thúy Vi chọn cái nghề mà mình thích thì đương nhiên là hợp lý.

Thúy Vi sửa tư thế ngồi, cô nhìn sâu vào mắt Quốc Thái, nhìn thật sâu đến

nổi anh phải lúng túng. Thật ra trong cái nhìn ấy cô đã chọn cho mình một quyết định. Thúy Vi hít một hơi dài trước khi nói:

– Như vậy hẳn là anh Quốc Hùng của anh lại không có lý khi chọn cho mình nghề viết văn. Cái nghề mà anh ấy thật sự say mê. Anh có thể giúp Thúy Vi thỏa mãn câu hỏi đó không?

Quốc Thái rùng mình. Trong tia nhìn của Thúy Vi có cái gì đó làm anh xao động, một cảm giác thân quen kỳ lạ len lỏi vào tâm hồn anh. Cử chỉ và lời nói của cô dường như anh bắt gặp ở đâu, nhưng không tài nào nhớ nổi. Cảm giác kỳ quặc đó làm anh sững sờ một lúc. Anh cố lấy giọng bình tĩnh trả lời câu hỏi hóc búa của Thúy Vi:

– Trường hợp của Quốc Hùng thì khác hẳn.

– Tại sao? Theo Tôi thấy anh Hùng theo đuổi một sự nghiệp vô cùng tốt đẹp.

Quốc Thái uống một ngụm bia rồi nói:

– Mỗi người có một quan điểm khác nhau. Theo tôi và cả mẹ tôi nữa, con đường mà em tôi chọn thật là bi đát.

Thúy Vi còn muốn tranh luận nữa, nhưng cô chợt thấy mình vô lý, cô đã can thiệp vào chuyện riêng của gia đình người ta. Trong khi giữa cô và Quốc Hùng là hai thế giới riêng biệt của mỗi người. Cô sợ Quốc Thái sẽ hỏi cô quan hệ thế nào với Quốc Hùng mà quan tâm đến em anh như vậy. Linh tính của một người phụ nữ báo cho cô biết Quốc Thái ít nhiều đã có cảm tình với cô. Cô càng quan tâm đến Quốc Hùng thì có thể Quốc Thái sẽ đoán hơn đối với em anh.

Nhưng Thúy Vi đề phòng thì đã muộn rồi. Quốc Thái lên tiếng hỏi:

– Dường như Thúy Vi và Quốc Hùng có vẻ quen biết từ lâu rồi?

Thúy Vi dùng khăn lau. Cô chấm dứt bữa ăn kém vui bằng một câu dối:

– Quốc Hùng biết về tôi không nhiều hơn anh. Thậm chí ít hơn nữa là khác. Anh thì đã tới đây và biết nhà của tôi rồi. Còn anh ấy thì chưa.

Quốc Thái cũng dừng bữa ăn. Anh trả tiền rồi đưa Thúy Vi ra xe. Từ khi bắt đầu gặp ánh mắt kỳ lạ của cô gái này, anh mất cả hứng thú .họ lên xe rồi quay lại nhà Thúy Vi.

Cả hai chia tay nhau một cách tế nhị.

Quốc Thái lái xe về khách sạn. Anh nặng nề gieo mình xuống tấm nệm êm ái. Một cảm giác chán chường xâm chiếm hồn anh. Quốc Thái quyết định về thành phố sớm hơn dự tính, anh sẽ điện thoại tới xin lỗi ông Tường Lâm vì một lý do ... bịa đặt.

Thời gian chờ đợi đối với Quốc Hùng thật là đáng sợ. Nhưng rồi mỗi ngày trong tháng cũng trôi qua nhường cho ngày cuối tháng. Hôm nay nhận được thư của Thúy Vi, anh định sẽ viết thư hồi âm nhưng Quốc Hùng từ bỏ ý định đó. Anh sợ Thúy Vi sẽ nghĩ " Lời nói trong thư của người yêu thích văn

chương như anh thật là không thật ". Quốc Hùng quyết định tới thăm Thúy Vi ngay khi hết tháng. Có tiếng chú Tư như cắt đứt dòng suy nghĩ miên man trong đầu anh:

– Cậu Tư, bà chủ gọi cậu lên phòng riêng có việc.

Quốc Hùng chậm chạp bước về phòng riêng của mẹ trên lầu hai sát bên phòng của chị anh. Quốc Hùng đưa tay gõ cửa. Có tiếng Bà Hai vọng ra:

– Quốc Hùng đó hả? Vào đi.

Trong gia đình này Bà Hai thuộc từng cử chỉ, phong cách của mỗi đứa con. Quốc Thái thì lên tiếng trước khi bước vào phòng. Còn Phương Huyền đưa con gái duy nhất thì cứ tự nhiên không cần phải phép tắc gì hết. Riêng Quốc Hùng thì khác. Anh đưa tay gõ cửa từng tiếng một, lịch sự đều đặn, nhưng có vẻ xa cách quá. Bà Hai cũng nhận ra cử chỉ đó, nhưng bà không trách con. Chỉ vì trong cuộc sống hiện tại bà có phần nào ức chế, độc đoán với nó. Quốc Hùng đẩy cửa bước vào. Anh thấy mẹ ngồi trên ghế vẻ chờ đợi. Căn phòng của mẹ anh toàn là màu trắng vì cái vẻ tinh khiết của nó mà vì gia đình anh đã trải qua bốn cái tang trong một thời gian ngắn.

Quốc Hùng chậm chạp ngồi xuống, lúc nào cũng vậy, anh cố ý không ngồi trực diện với mẹ. Bà Hai lấy trong ngăn bàn ra một xấp tiền trao cho Quốc Hùng. Giọng bà dịu dàng:

– Đây là tiền của con. Mẹ rất mừng khi thấy một tháng qua con có nhiều cố gắng.

Quốc Hùng đỡ lấy xấp tiền từ tay mẹ:

– Cảm ơn mẹ

Bà Hai thở dài, giọng trách móc.

– Con lúc nào cũng vậy hết. Đối với mẹ mà con khách sáo như người lạ vậy.

– Con xin lỗi mẹ - Quốc Hùng cúi đầu vẻ hối hận - chỉ tại con quen như vậy rồi, nên khó sửa.

– Kể cũng lạ, trong gia đình mà anh chỉ con lại không có thói quen như vậy. Có phải tại vì mẹ quá độc đoán đã tạo cho con thói quen đó không?

– Con ...

– Bà Hai ngắt lời Quốc Hùng.

– Con không cần phải trả lời. Mẹ cũng biết là thời gian qua mẹ không để con tự do đi theo ý muốn của mình. Đáng lẽ ra mẹ không nên làm như vậy đối với con, nhất là lúc này, lúc mà con đã lớn và trưởng thành. Mẹ chỉ mong là con không giận mẹ.

Quốc Hùng cúi đầu ân hận. Thời gian qua anh cố tình lãnh đạm tạo khoảng cách trong sinh hoạt tình cảm gia đình. Giờ đây thấy mẹ xót xa trước tình cảm mẹ con bị ngăn cách, anh thấy hối hận biết bao. Quốc Hùng lên tiếng, giọng anh khó khăn:

– Con ... con xin lỗi mẹ.

– Mẹ đâu có bắt lỗi con, thật ra mẹ hành động như vậy là lo cho tương lai cho con - Bà Hai lấy giọng nghiêm nghị - mẹ muốn hỏi con một câu này, mong con trả lời thành thật. Mẹ nói trước là mẹ sẽ không buồn nếu câu trả lời của con làm mẹ thất vọng ... mẹ muốn biết con sử dụng số tiền này để làm gì?

Quốc Hùng nhìn mẹ chăm chú. Suốt hai mươi năm qua bà đã vật lộn với cuộc sống để tạo dựng lên một cơ nghiệp như ngày nay. Bà phải chen chúc, lặn ngụp trong xã hội để dành cho mình một chỗ đứng. Tất cả những cố gắng của bà là sau này. Quốc Hùng cũng hiểu như vậy nên anh bức rức, khi phải nói lên sự thật.

Một sự thật mà anh biết sẽ làm mẹ buồn không ít nhưng bản tánh chánh trực không cho phép anh nói dối. Quốc Hùng lảng tránh tianhìn của mẹ rồi nói:

– Con định ngày mai sẽ đi thăm một người bạn ở Bến Tre và sau đó ... sau đó con sẽ tiếp tục viết văn - giọng anh cương quyết, xin mẹ hiểu và tha lỗi. Con thật sự say mê con đường mình đã chọn.

Bà Hai cố nén tiếng thở dài:

– Mẹ không hiểu tại sao con lại yêu cái nghề bạc bẽo đó như vậy.

– Theo con thì nó không hề tệ nhạt chút nào. Ngược lại con thấy nó đầy ý nghĩa. Con thấy nó là một cái nghề đáng quý cần phải tôn trọng.

– Con hãy nói rõ hơn về cái ý nghĩa đáng quý của nghề viết văn này?

Quốc Hùng ngồi ngay ngắn lại. Anh thấy cuộc nói chuyện hôm nay không đơn giản như anh nghĩ. Quốc Hùng cố lấy giọng trầm tĩnh:

– Có thể con diễn đạt cái ý nghĩa của nó chưa hoàn thiện lắm vì dù sao con cũng là cậu bé hai mươi tuổi đầu.

– Đối với mẹ con không còn là cậu bé nữa. Chính vì vậy cho nên mới có cuộc nói chuyện như thế này - có thể mẹ sẽ nhượng bộ một phần nào nếu như hôm nay con thật sự thuyết phục được mẹ. Và ngược lại, mẹ cũng không muốn con không nên ngang bướng nữa nếu như lý lẽ của mẹ hôm nay là đúng ...

– Hãy nói đi, viết văn có gì đáng quý.

– Thừa mẹ, theo con văn chương là tiếng trái tim của một dân tộc và của những con người cụ thể. Mỗi nhà văn khi cầm bút lên là họ gói trọn cả tâm tư, tình cảm của mình vào từng trang sách.

Bà Hai buông tiếng thở dài:

– Con có ý tưởng sâu xa và một ước mơ to lớn quá. Cha con ngày trước cũng vậy. Ông ấy hận mình đã không làm được một việc gì to lớn hơn là chân tài xế lái xe.

– Vậy thì mẹ hãy cho phép con nối chí của cha đi.

– Mẹ sợ là con sẽ thất bại như cha con đã từng thất bại. Bà Hai ngã người ra thành salon về mặt mỗi.

– Con ngay nay giống hệt tính cha mẹ ngày trước. Con cứng rắn, cương quyết đến lạnh lùng. Ngay cả mẹ mà con còn tỏ ra xa cách. Mẹ sợ là tình cảm mẹ sẽ ngày một lợt lạt hơn trong con nên mẹ không muốn tiếp tục ép con đi theo con đường của mẹ nữa.

Quốc Hùng cười rạng rỡ:

– Như vậy thì mẹ sẽ cho con được tự do viết văn và giúp đỡ con.

– Ừ, nhưng mà con phải hứa với mẹ, trong một thời gian nhất định, nếu con thất bại thì phải nghe lời mẹ. Đồng thời mẹ cũng không trực tiếp giúp đỡ con. Mẹ muốn chính con tạo nên sự nghiệp mà con yêu thích. Có như vậy, tương lai của con mới chắc chắn vững bền.

– Con xin mẹ một năm tự do và thỉnh thoảng mẹ giúp con một số tiền, không lớn lắm đâu, con hứa với mẹ là sẽ thành công, nếu ngược lại con hoàn toàn nghe lời mẹ.

– Tốt lắm! Ngày xưa cha con hứa với mẹ điều gì thì nhất định ông ấy sẽ làm được. Con giống cha nhiều nhất trong ba đứa, nên mẹ tuyệt đối tin tưởng lời hứa của con. À! Con nói ngày mai sẽ đi thăm một người bạn có xa lắm không?

Quốc Hùng thoáng lúng túng trước câu hỏi hoàn toàn tự nhiên của mẹ.

Anh không giải thích được tại sao anh lại vụng về như vậy.

– Con ... bạn ở miền Tây. Bến Tre là ...

Bà Hai tinh ý nhìn vẻ khác thường của con. Bà nói trong khi môi điểm một nụ cười:

– Con lấy xe đi. Chắc là bạn gái hả?

– Dạ ... là con gái.

– Coi con kìa. Mới nhắc tới bạn gái mà đã lúng túng rồi. Thật ra có bạn gái ở lứa tuổi hai mươi của con cũng không quá sớm. Con lại có vẻ chững chạc, trưởng thành hơn tuổi của mình. Nay thì con đã có bạn rồi. Chắc là cô gái cũng cùng một ý tưởng như con.

– Dạ, cô ấy cũng rất thích khi biết con viết văn.

– Thôi con về chuẩn bị ngày mai đi sớm. Ôu đây xuống miền Tây cũng không gần đâu. Con hãy lấy chiếc xe của mẹ đi cho tiện.

Quốc Hùng cảm ơn mẹ rồi bước ra.

Chưa lúc nào anh vui như hôm nay. Vậy là mẹ đã nhượng bộ để anh theo đuổi sự nghiệp.

Nghĩ đến vẻ mặt Thúy Vi ngày mai, nhất định cô sẽ rất vui khi gặp mình.

Quốc Hùng nhìn ra tốp thợ đang làm việc. Anh thấy tất cả họ đều có vẻ đáng yêu hơn lúc nào hết.

Nhất là mẹ anh! Mẹ đối với anh thật là bao la rộng lượng. Càng nghĩ, bản thân anh thấy hối hận về thái độ bấy lâu nay. Quốc Hùng tự hứa với lòng

mình, anh sẽ gần gũi mẹ nhiều hơn để bù lại những chuỗi ngày lạnh nhạt vừa qua.

Quốc Hùng đi rất sớm. Mới sáu giờ mà anh đã qua khỏi thị xã Tân An ba mươi cây số. Quốc Hùng lái xe vào một quán ăn ven đường. Cái quán có vẻ lịch sự, sạch sẽ và tươi mát như cái tên Phượng Hồng của nó. Giờ này quán chưa đông lắm, một vài người khách ngồi rải rác. Họ có vẻ vội vã với những món ăn được bày ra trên bàn hơn là thưởng thức. Quốc Hùng chọn cho mình một cái bàn khuất trong góc. Một cô gái có mái tóc cắt ngắn làm anh chú ý, trước mặt cô là năm chai bia Sài Gòn, trong đó có ba chai đã cạn. gương mặt cô ta bừng đỏ, dường như cô ta không có ý định ngừng uống.

Mái tóc cô ta rối bời, quần áo dường như chưa được ủi. Thật là một sự khác thường, Quốc Hùng chưa từng thấy một cô gái nào có vẻ bê bối đến như vậy.

Theo anh phụ nữ bao giờ cũng chải chuốt rất kỹ trước khi ra đường. Họ muốn làm tăng thêm vẻ đẹp vốn là sức mạnh của họ, vậy mà cô gái này ... Quốc Hùng chắc hẳn bỏ ngang ý nghĩ khi thức ăn được dọn lên. Anh có vẻ hưng phấn nên tự gọi cho mình một lon 33. Anh khoan thai thưởng thức món ăn và hương vị của bia. Thình thoảng Quốc Hùng nhìn về phía cô gái. Cô ta rất đẹp, một vẻ hoang dã, được tăng thêm gấp bội bởi cách trang phục và mái tóc rối. Chợt Quốc Hùng bắt gặp hai giọt nước mắt lăn trên má cô gái khi chai bia thứ tư hết cạn. Anh lè lưỡi tỏ ra thán phục. Trong khi cô ta đưa tay cầu thả quệt nước mắt.

Cái lè lưỡi của Quốc Hùng vô tình làm cô ta khó chịu. Cô gái bực tức vô cớ, cô đưa tay với lấy chai bia cuối cùng rồi mở nắp. Cô có vẻ lưỡng lự trước khi nâng ly, rõ ràng cô bắt đầu ngán thứ hương vị chỉ dành riêng cho đàn ông. Quốc Hùng không ngừng quan sát cô gái. Anh nhận ra vẻ đau khổ hiện lên đôi mắt to đen lấp lánh đầy nước mắt. Anh cũng thấy vẻ miễn cưỡng khi cô nâng ly lên uống. Quốc Hùng chợt nghe lòng mình xao động khi thấy hai giọt nước mắt nữa trào ra trên khoé. Không cưỡng được lòng mình, Hùng đứng lên, đôi chân anh tự nhiên bước đến bàn cô gái. Phán vân một chút rồi anh cũng kéo ghế ngồi xuống. Cả hai cùng im lặng. Cô gái mím môi vẻ bực tức, trong khi Quốc Hùng vẫn không ngừng quan sát. Bỗng cô lên tiếng:
– Anh đi chỗ khác đi, tôi không phải gái ăn sương, vả lại bây giờ là ban ngày.

Không hiểu sao Quốc Hùng chẳng giận trước câu nói khiếm nhã ấy. Mặc dù tính anh xưa nay rất tự ái, Quốc Hùng bình thản nói:

– Như vậy thì tôi sẽ không đi tới đây với mục đích tìm hoa.

Cô gái bất ngờ trước câu trả lời ngang ngược nhưng rất có lý của anh ...

Cô khẽ ngán đầu lên nhìn rồi lại cúi xuống bên ly bia, giọng cô không mấy thiện cảm:

- Ở đây không có gì để anh tìm đâu.
 - Tôi không có ý định để tìm cái gì hết, nhưng đối với cô thì ngược lại - cô gái giữ im lặng. Quốc Hùng thận trọng chọn lời nói để không làm người đối diện mất lòng.
 - Tôi thấy dường như cô đang cần một người bạn , một người bạn thật sự để chia sẻ trong lúc này.
- Cô gái ngẩng đầu lên nhìn. Lần này thì cô nhìn thẳng và thật lâu vào mắt Quốc Hùng. Gương mặt cô đỏ bừng vì men bia, nhưng mắt chứa đầy cảm giác. Trong đôi mắt ấy Quốc Hùng đọc được nét ngây thơ bị che phủ bởi vẻ đau buồn và một ít men bia, giọng cô gái chầm chọc:
- Nhìn mặt anh tôi không thấy có vẻ gì là giả dối, xảo trá. Nhưng trong từng câu nói của anh đầy ẩn ý. Tôi không hiểu thiện ý hay ác ý, nhưng theo tôi trong trường hợp này ...
- Quốc Hùng không để cô gái nói hết câu, anh thừa hiểu cái ý nghĩa không mấy tốt đẹp của cô dành cho anh.
- Kể ra cô cũng còn sáng suốt lắm. Nếu cô không tiếp tục uống nữa thì sẽ không có gì đáng ngại hết.
- Ngừng một lúc anh nói tiếp:
- Tôi cũng không có nhiều thời gian, trước khi đi tôi khuyên cô nên trở về. Nếu cứ tiếp tục uống nữa cô sẽ say. Lúc đó có trời mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra.
- Quốc Hùng đứng lên định bước đi, cô gái nâng ly bia lên thách thức:
- Anh xem thường tôi quá.
- Rồi cô uống cạn ly, nhưng vẫn không giấu được vẻ gượng gượng. Quốc Hùng nhún vai định bỏ đi, nhưng chợt cô gái ủa lên một tiếng, Quốc Hùng thấy rõ cô hết sức kìm chế để không ỏi. Anh phân vân nửa muốn bước đi, nửa lại không nỡ, nhưng rồi anh cũng quyết định dứt khoát. Quốc Hùng xoay bước bỏ đi. Chợt giọng cô gái phía sau vang lên:
- Anh ... Anh đi thật sao?
- Quốc Hùng lặng người, anh từ từ quay lại và bắt gặp hai hàng nước mắt lăn dài trên má cô. Anh thở dài một tiếng rồi ngồi xuống chỗ cũ. Cô gái đáp ứng:
- Tôi... tôi không có ý định đó. Anh cứ đi đi.
- Quốc Hùng phì cười trước vẻ mặt mâu thuẫn của cô gái, nhưng anh nghiêm nghị:
- Tôi hiểu, tôi hiểu là cô không có ý định nói như vậy. Nhưng có lẽ xô không gọi thì tôi cũng không thể bỏ đi được.
- Anh gọi phục vụ tới tính tiền. Tuy số tiền trong túi thật ít ỏi, nhưng Quốc Hùng vẫn trả luôn phần của cô gái. Anh gọi thêm ly đá chanh rồi im lặng ngắm nhìn cô.
- Lúc nãy tôi nhớ là không có nhiều thời gian mà.

– Dường như cô chưa hề say thì phải?

– Tôi phải cảm ơn anh mới đúng. Hôm nay nếu không có anh thì không chừng tôi sẽ... tôi sẽ...

– Cô uống nước chanh đi. Quốc Hùng nói khi ly nước được đặt lên bàn. Nước chanh làm người ta tỉnh rượu.

Cô gái nâng ly uống từng ngụm nhỏ. Cô hỏi khi đặt ly nước xuống:

– Tôi chưa được biết tên anh.

– Tôi tên Quốc Hùng, còn cô là Ngọc Lan.

Cô gái tròn mắt ngạc nhiên:

– Sao anh biết vậy?

– Có gì đâu, tại vì cô là học sinh. Cô học lớp mười hai phải không?

Cô gái có vẻ ngượng ngùng. Cô nhìn xuống ngực áo thêu phù hiệu và tên của cô.

– Chắc là anh khinh tôi lắm phải không?

– Vì sao?

– Tôi ... vì tôi có vẻ hư quá!

Quốc Hùng nhún vai. Anh tỏ ra chừng chặc hơn nhiều so với cô gái mặc dù tuổi anh không hơn cô là bao nhiêu.

– Nếu đúng như Ngọc Lan đoán thì bây giờ tôi không còn ở đây để nói chuyện với cô.

– Vậy anh đoán sao về Ngọc Lan?

Quốc Hùng nhìn sâu vào mắt cô gái rồi nói giọng vững vàng:

– Tôi đoán Ngọc Lan có chuyện buồn, rất buồn. Nhưng dù buồn gì đi nữa, thì Ngọc Lan hành động như vậy cũng không đúng. Bây giờ tôi khuyên Ngọc Lan nên về nhà đi. Nếu có thể tôi sẽ đưa Ngọc Lan về, cô nghĩ sao?

Ngọc Lan cúi đầu, giọng cô chua xót:

– Cảm ơn anh với những ý nghĩ tốt đẹp ấy. Nhưng anh đoán chưa đúng hết đâu - giọng anh xa xôi - có những nỗi buồn làm cho con người ta hoàn toàn gục ngã. Ngọc Lan không yếu đuối đến nỗi hoàn cảnh bị chi phối đâu.

– Nhưng trong hoàn cảnh này thì hoàn toàn khác hẳn. Nỗi buồn của Ngọc Lan lớn quá sẽ không có gì bù đắp nổi- Ngọc Lan nói tiếp khi thấy Quốc Hùng định nói:

– Anh đừng an ủi Ngọc Lan sẽ không có ích. Nhưng mà dầu sao Ngọc Lan cũng cảm ơn anh đã tốt với Ngọc Lan và xin lỗi vì đã làm anh phải bận tâm.

– Ngọc Lan đã nói như vậy thì tôi cũng không biết làm gì hơn. Nếu như Ngọc Lan không chê thì tôi có lời khuyên.

– Anh nói đi.

– Dù gì đi nữa Ngọc Lan cũng nên thận trọng khi hành động, xã hội nào cũng có mặt trái của nó- Quốc Hùng khoát một cử chỉ bao quát - xung quanh chúng ta không thiếu những kẻ xấu, Ngọc Lan đừng vì đau buồn mà hành

động như vừa rồi sẽ rất có hại.

Một nụ cười nở trên môi cô, nụ cười đầu tiên từ lúc gặp.

– Ngọc Lan không ngờ hôm nay mình lại may mắn được làm quen với một người như anh.

Anh tốt quá đến nỗi làm Lan phải ngạc nhiên. Suốt đời Lan sẽ không quên lần gặp gỡ hôm nay. Nếu sau này có dịp Lan sẽ trả lời cho anh. Còn bây giờ thì anh đi đi, đừng bận tâm vì Lan nữa.

Quốc Hùng đùa:

– Ngọc Lan xua đuổi con người tốt bụng này sao?

Cô gái cũng lém lỉnh:

– Tuy ngồi nói chuyện với Lan mà anh không giấu được vẻ bồn chồn. Có lẽ cái hẹn của anh rất quan trọng, Lan không muốn làm mất thời gian của anh nữa.

Quốc Hùng chầm tay lên nước, ngón tay vô tình vẽ lên một con số trên mặt bàn. Cử chỉ che giấu vẻ bối rối vì bị đoán trúng.

Anh cười thích thú:

– Ngọc Lan tài lắm. Có lẽ tôi phải đi rồi.

– Còn có lẽ gì nữa. Anh đã mất gần một tiếng đồng hồ vì cái công việc vô nghĩa này rồi.

Quốc Hùng làm mặt giận:

– Ngọc Lan nói vậy là xem thường tôi rồi đó.

– Có như vậy mới làm anh đi mà không rút ra được chữ - cô gái lấy giọng nghiêm nghị - thôi anh đi đi, Ngọc Lan cũng về đây.

Cô lấy trong bóp ra một xấp tiền nhét vào trong tay Quốc Hùng:

– Lan muốn anh mãi mãi giữ trong lòng lần gặp gỡ hôm nay. Số tiền này cần hơn đối với anh vì bây giờ Lan sẽ trở về nhà.

Cô gái bỏ đi ngay sau khi nói. Quốc Hùng chạy theo. Anh tần ngần đứng nhìn cái dáng xiên xiên của người vừa tỉnh rượu. Anh phân vân định lấy xe đuổi theo nhưng rồi lại thôi, cô gái có vẻ cương quyết và đầy nghị lực. Anh buông một tiếng thở dài rồi lên xe phóng đi.

Thúy Vi thơ thẩn dạo trong vườn, hôm nay cô mặc bộ đầm màu trắng. Trông dáng đi của cô giống hết cảnh trong phim. Hơn hai tuần qua cô chờ đợi thư hồi âm của Quốc Hùng, nhưng chờ hoài cũng không thấy. Thúy Vi giận Hùng và giận luôn cả chính bản thân mình nữa. Tại sao cô lại mềm yếu đến như vậy chứ?

Hôm nay cha cô đi vắng. Đối với cô chuyện phải ở nhà một mình là rất bình thường. Những lần vắng nhà của ông Tường Lâm mỗi tháng ít nhất mười lăm ngày. Vì không chê trách cha được, công việc làm ăn, buôn bán bắt buộc ông phải giao tiếp rộng, quen biết nhiều. Và lại mỗi lần cô than buồn là cha lại bảo cô lập gia đình. Thật ra không thiếu gì chàng trai chờ đợi cái gật

đầu ưng thuận của cô. Nhưng đối với Thúy Vi tất cả bọn họ đều nhỏ bé quá. Họ không đủ sức cuốn hút một cô gái có cá tính mạnh như cô.

Thúy Vi bước dạo quanh vườn. Không khí vắng vẻ cũng làm cô nhớ Quốc Hùng nhiều hơn. Chợt có tiếng chuông ngoài cổng reo vang Thúy Vi nhìn đồng hồ tay, đã hai giờ rồi, Hùng khoan thai bước về phía cổng. Thúy Vi nhìn qua khe hở của khung cửa, khuôn mặt đỏ ửng của Quốc Hùng làm tim cô sai nhịp. Thì ra anh không hề viết thư hồi âm là để trực tiếp đến thăm cô. Có lẽ muốn làm cô bất ngờ. Thúy Vi vui với ý nghĩ của mình. Cô sửa giọng trêu chọc:

– Xin lỗi, anh tìm ai?

– Chỉ cho tôi hỏi thăm, đây có phải là nhà của Thúy Vi không ạ?

– Đúng rồi, nhưng Thúy Vi nó không có ở nhà.

Vẻ thất vọng hiện rõ lên khuôn mặt anh. Thúy Vi không nỡ đùa nữa nên vội mở cửa cổng. Quốc Hùng nói như reo:

– Thúy Vi, em ...

Anh đưa tay bịt miệng vì biết mình lỡ lời. Thúy Vi làm như không nghe tiếng em khác thường đó. Cô cố lấy vẻ giận dỗi:

– Tưởng anh quên người ta rồi chứ.

Quốc Hùng mạnh dạn hơn:

– Làm sao mà anh quên được. Một tháng qua đối với anh dài hơn một năm vậy đó.

– Thôi vào nhà đi, dù sao thì bây giờ anh cũng đã tới đây rồi.

Thúy Vi hỏi khi hai người sóng bước bên nhau:

– Tại sao anh không viết thư cho Vi?

Quốc Hùng thành thật:

– Anh sợ Vi sẽ nghĩ là anh đang viết tiểu thuyết, anh sợ Vi cho là lời lẽ trong thư của anh không thật.

– Anh cũng tâm lý dữ.

– Nếu không thì làm sao mà viết văn.

– Vi nhớ là anh chưa thành công kia mà?

– Dĩ nhiên rồi. Nhưng nếu được Vi giúp sức thì nhất định anh sẽ không bị thất bại.

– Vi giúp gì được cho anh chứ?

– Tinh thần, chỉ cần Vi luôn ở bên cạnh anh để động viên thì anh không bao giờ bỏ cuộc. Anh tin rằng anh chỉ thất bại khi anh không có đủ ý chí.

Thúy Vi đưa Quốc Hùng vào nhà. Cô như đứa trẻ được quà. Sự có mặt của Quốc Hùng đã làm thức tỉnh tâm hồn cô gái.

– Anh ngồi nghỉ đi, để Vi đi lấy nước.

– Đường như chỉ xó một mình Vi ở nhà- Quốc Hùng hỏi khi Thúy Vi trở ra.

– Dạ, gia đình chỉ có hai người, ba Vi lại thường xuyên đi vắng vì công việc

cho nên Vi thường xuyên ở nhà một mình. Mấy tháng hè đối với Vi chẳng có gì thú vị ngược lại là khác.

Quốc Hùng đùa:

– Vậy thì Thúy Vi hãy chọn cho gia đình này người thứ ba đi. Chắc chắn không khí sẽ không còn tẻ nhạt nữa.

Thúy Vi ném cho anh cái nhìn sắc như dao:

– Anh bắt đầu nói chuyện lạc đề rồi đó.

Chuông đồng hồ gõ đều ba tiếng, Quốc Hùng xoa bụng nhăn mặt:

– Ôi, anh đói quá rồi!

– Để Vi đi làm cơm nha!

Cô chợt nhớ tới Quốc Thái nên thăm quan sát thái độ của Quốc Hùng.

– Đồng ý, anh mong có một ngày thưởng thức tài nội trợ của Thúy Vi. Hôm nay thì có dịp rồi.

– Vậy anh ở nhà chơi, Vi đi chợ một tí.

– Đâu có được, hay là hai đứa cùng đi.

– Vi sợ ...

– Xóm làng dị nghị phải không?

– Ừa...

Quốc Hùng cố giấu vẻ thất vọng. Thúy Vi vào trong thay đồ cô chợt thấy xao xuyến khi bắt gặp ánh mắt không vui của Quốc Hùng rất nhạy cảm, thái độ vừa rồi làm cho Quốc Hùng có cảm giác xa lạ giữa hai người, Thúy Vi không do dự trong việc lựa chọn áo, cô lấy ngay bộ bà ba màu nho mà cô ưa thích nhất. Trước mặt Quốc Hùng cô muốn mình thật tươi tắn khác hẳn khi tiếp xúc với Quốc Thái hôm rồi.

Quốc Hùng ngỡ ngàng khi thấy Thúy Vi bước ra. Trên tay cô là cái giỏ đi chợ. Anh ngắm nhìn cô say đắm, không hề biết rằng cái nhìn của mình làm cô gái đỏ bừng đôi má:

– Anh ... anh làm gì mà nhìn người ta dữ vậy?

Quốc Hùng chợt thốt lên, một câu nói xuất phát tự đáy lòng trong giây phút bất ngờ nhất.

Câu nói tuy văn chương hoa mỹ nhưng là tiếng nói chân thật, không hề giả dối, trau chuốt:

– Thúy Vi đẹp nhẹ nhàng nhưng sáng chói trong bộ đồ này. Còn đẹp hơn nữa khi Vi mặc nó ngay trên quê hương xứ dừa- giọng anh buồn buồn: chàng trai nào đi bên cạnh Thúy Vi trên đường đời chàng trai đó sẽ không bình thường như bao người khác.

Thúy Vi càng đỏ bừng đôi má hơn nữa. Cô nói trong khi đôi mắt không dám nhìn thẳng:

– Anh làm như Thúy Vi là một hoa hậu không bằng. Vả lại vì không muốn làm một con người đặt biệt nên cũng chẳng muốn bạn mình khác hơn mọi

người.

Thấy vẻ lúng túng của bạn, nên Quốc Hùng lảng sang chuyện khác:

– Thôi, Vi đi chợ đi, anh đói rồi nè!

Thúy Vi lí nhí:

– Anh đưa Thúy Vi đi nha!

– Vi không sợ ... chợt thấy vẻ ngượng ngùng của Thúy Vi, nên Quốc Hùng bỏ lửng câu nói. Cả hai cùng im lặng trên đường đi.

Lần đầu tiên ngồi trên xe của một chàng trai mà cô nhiều cảm tình nhất, Thúy Vi bối rối. Một cảm giác chưa hề có trong những lần đi chơi với các bạn trai khác. Quốc Hùng đã thật sự làm xao động tâm hồn cô. Gió từ dưới sông thổi tung mái tóc hai người, tiếng Quốc Hùng quyện trong gió:

– Con sông này đẹp quá! Nó thật lý tưởng cho những cuộc dạo chơi riêng tư của giới trẻ- anh bông đùa- chắc không ít những lời lẽ tình tứ đã được thốt lên ngay cạnh dòng sông này. Giả dụ nếu chất nó được thành đồng thì dòng sông này bị lấp đi rồi em nhỉ.

Thúy Vi đắm vào vai anh:

– Anh lại nổi máu văn chương nữa rồi.

Chợ không cách xa nhà Thúy Vi bao xa. Quốc Hùng luyên tiết rẽ xe vào chợ và đến chỗ gửi xe.

Thúy Vi nhí nhảnh nói khi cả hai người bắt đầu dạo quanh những sạp buôn bán.

– Hôm nay chỉ có hai người nên Vi muốn làm hai món ăn thôi, anh Hùng nghĩ sao?

– Dĩ nhiên là đồng ý rồi, khi đã bước chân vào thị trường nội trợ thì anh luôn luôn là con chiên ngoan đạo. Còn người phụ nữ đi bên cạnh là đáng ...

Thúy Vi nghiêm nghị:

– Anh không sợ mang tội hay sao mà so sánh phạm thượng như vậy?

– Trên đời nay chỉ có ba người làm anh sợ thôi.

Thúy Vi thích thú tìm hiểu:

– Là ai vậy? Anh nói cho Vi nghe với.

– Đó là cha và mẹ anh và ...

– Và ai?

– Vợ anh sau này!

– Anh có sạo không đó! Vi thấy bản tính anh cao ngạo và ngang ngược nữa, dễ gì anh chịu nghe lời vợ.

– Vợ anh phải là người vợ hiền thực, ngoan ngoãn và hết lòng lo cho sự nghiệp, đồng thời phải biết tôn trọng chồng. Nếu được như vậy thì anh không lý do gì mà không sợ cô ấy.

– một tiêu chuẩn khó tìm.

– Anh đã tìm được rồi. Quốc Hùng nắm tay Thúy Vi tránh một vũng lầy. Cái

va chạm làm Thúy Vi sáng suốt hơn. Cô hiểu ra cách nói bóng gió của Quốc Hùng. Thúy Vi không dám hỏi tới. Cô lảng tránh sang chuyện khác.

– Bây giờ Thúy Vi sẽ chọn một món ăn. Món còn lại anh Hùng tự chọn.

– Cũng được, cho Vi chọn trước đó.

– Ở đây không có món gì là đặt sẵn hết, Vi định mua ba khía không biết anh Hùng có chê không?

– Tại sao lại chê chứ, anh tin rằng món gì qua bàn tay của Vi cũng ngon miệng hết.

– Anh sẽ thất vọng. Thôi bây giờ tới lượt anh đó.

– Anh thích nhất làm món cá hú nấu canh chua.

– Vậy thì chúng ta mua nhanh rồi về...

Quốc Hùng tựa lưng lên thành salon êm ái, chưa bao giờ anh ngon miệng khi ăn một bữa ăn ngoài phạm vi gia đình, không phải do mẹ anh làm bếp. Nhưng nay thì khác hẳn không hiểu tại Thúy Vi khéo tay hay vì được ngồi cùng bàn với một cô gái dễ mến, được cô săn sóc chiều mến, yêu thương mà anh cảm thấy bữa ăn ngon hơn bao giờ hết? Thúy Vi mang đến cho anh một ly nước, không hiểu sao cô có vẻ ngượng ngùng.

– Được làm con trai thật sướng!

– Nếu có một phép lạ nào đó biến Thúy Vi thành con trai, Thúy Vi có đồng ý không?

Thúy Vi lắc đầu. Mái tóc cô vậy nhẹ, đôi mắt to tròn làm xao động lòng người. Quốc Hùng hỏi tiếp:

– Tại sao vậy? Chẳng phải vừa rồi Thúy Vi cho là làm con trai sướng đó sao?

– Vi nói con trai sướng, nhưng không hề nói là làm con gái khổ. Thật ra, con gái cũng có những hạnh phúc mà con trai các anh không có được, chẳng hạn như khi được làm vợ, làm mẹ, được chăm sóc cho chồng cho con là niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời phụ nữ. Cô hỏi một câu ngây thơ - anh có thấy như vậy không?

– Anh có làm phụ nữ bao giờ đâu mà cảm nhận được hạnh phúc của phái đẹp.

Thúy Vi đỏ bừng mặt khi bị Quốc Hùng bắt bẻ. Cô quay đi giả bộ giận dữ, nhưng lòng thì vui như mở hội.

– ... Anh đã bắt đầu ăn hiếp người ta rồi đó.

Quốc Hùng ra vẻ hối hận:

– Chết! Cho anh xin lỗi đi. Được rồi, để đền bù lại lỗi lầm, ngày mai anh sẽ đưa Thúy Vi đi dạo bằng thuyền để thưởng thức vẻ đẹp của xứ sở Bến Tre.

– Anh khôn quá đi! Như vậy mà gọi là đền bù đó hả? Mà anh biết bơi không?

– Vi khỏi lo, anh đã từng bơi vượt sông Bạch Đằng đó, còn Vi...

- Anh đã quên Vi là sinh viên trường đại học thể dục thể thao hay sao?
- Như vậy thì ngày mai chúng ta cùng đi.

Những chiếc lá rơi

Tập 3

Thúy Vi ngỡ ngàng, vậy là cô đã nhận lời người ta rồi sao? Đi chơi bằng thuyền chỉ có hai người lênh đèn trên mặt nước, một khung cảnh riêng rẽ trữ tình... nghĩ đến đó, Thúy Vi run quá, cô thầm trách mình thấy là yếu đuối. Chẳng hiểu tại sao cô không thể từ chối lời mời của Quốc Hùng. Anh lôi cuốn, quyến rũ, trong từng lời nói của anh tuy nhẹ nhàng, êm ái nhưng Thúy Vi lại xem đó như một mệnh lệnh mà bản phận cô phải tuân theo, không được quyền khước từ. Phải chăng trước Quốc Hùng, Thúy Vi trở thành hiền thực, ngoan ngoãn như anh đã bóng gió nhận xét ban nãy. Chuông đồng hồ reo lên một bản nhạc vui tai, rồi đổ dài năm tiếng. Quốc Hùng đứng lên.

– Anh phải về thôi. Đã năm giờ rồi.

Thúy Vi hốt hoảng:

– Ủa, sao lại về?

Quốc Hùng trêu chọc:

– Vi dám cho anh ở lại đây à? Không sợ bác trai sao?

– Đâu có... Vi tưởng anh định về thành phố.

– Anh ở nhà trọ.

– Ở nhà trọ thiếu thốn nhiều thứ, lại không được vệ sinh lắm. Hay là...

– Anh biết rồi, nhưng không sao đâu. Là con trai phải tập chịu đựng mọi hoàn cảnh.

– Giá như cha Vi có thiện cảm với anh thì hay biết mấy.

– Sẽ có ngày bác hiểu và ủng hộ anh, cũng như mẹ anh vậy.

Đôi mắt Thúy Vi sáng long lanh.

– Ý anh nói bác gái không phản đối việc anh viết văn nữa à?

– Em chỉ đoán được phân nửa thôi. Mẹ cho anh thời gian một năm phải thành công.

Thúy Vi mừng như chính cô là Quốc Hùng:

– Vui quá! Không ngờ bác gái lại thương anh đến như vậy. Xin chúc mừng cho anh.

– Cảm ơn nhiều...nhiều lắm!

Quốc Hùng lấy từ trong túi du lịch một gói quà nhỏ. Anh đặt nó vào tay

Thúy Vi , giọng không được tự nhiên:

– Quà của Thúy Vi nè. Hy vọng là nó không bị chê.

Thúy Vi cố lấy giọng bông đùa để trấn tĩnh. Thật ra tim cô đã bắt đầu sai nhịp.

– Anh đã nói như vậy thì dù quà có xấu đến đâu Vi cũng không chê.

Quốc Hùng đẩy xe ra. Anh luyến tiếc chia tay cô. Một vài tia nắng muộn màng vương vãi trên đường. Một cơn gió thổi nhẹ làm lung lay tà áo tím. Cô gái khép cửa khi bóng anh mất hút.

Thúy Vi vào phòng riêng. Cô cẩn thận khép cửa lại. Nhẹ nhàng mở gói quà. Tự dưng lòng cô thật là ích kỷ, cô không muốn một ai, dù là vật vô tri nhìn thấy món quà trước cô.

Một bông hồng khoe sắc, xa xa là một con bướm lượn lờ, nó có vẻ muốn lại gần nhưng ngại ngùng không dám. Bên trái là hàng chữ chúc Thúy Vi mãi mãi như bông hồng này

Thúy Vi nâng nhẹ món quà nhiều ý nghĩa, một bông hồng được bàn tay người thợ tạo nên bởi những mảnh óc thì làm sao mà héo được. Thúy Vi đặt nó vào nơi trang trọng nhất. Nhưng cũng kín đáo nhất. Cô không muốn ai nhìn thấy món quà, cô chỉ muốn nó là của riêng cô, duy nhất chỉ một mình cô ngắm nhìn, nâng niu triu mến. Ai đó từng nói Tình yêu biến chàng trai, cô gái thành những kẻ ích kỷ, dễ thương . Tại sao lại không dễ thương dc chứ khi người ta ích kỷ cho tình yêu. Phải chăng Thúy Vi cũng vậy. Tình yêu đã đến với cô rồi ư?

Con thuyền trôi giữa dòng sông nhỏ. Mặt nước lăn lăn bởi từng cơn gió thoảng qua. Hai bên bờ sông dày đặc những cây dừa nước. Xa hơn chút nữa là rừng dừa. Dừa xanh biếc bạt ngàn, thẳng tắp. Trĩu đầy những quả, người ta tặng cho Bến Tre là quê hương xứ dừa thật chẳng sai chút nào.

Quốc Hùng không kềm chế được lòng mình anh thốt lời khen chân thật:

– Sông nước hữu tình. Que hương của Thúy Vi đẹp quá!

– có phải anh đang làm một bài văn tả cảnh đẹp hay không?

– Đúng rồi, một dòng sông, một con thuyền mà trên đó có hai người...

Thúy Vi quay mặt giận hờn.

– Anh mà nói đùa nữa Vi giận cho coi!

– Có lẽ anh sẽ chọc cho Vi giận, vì khi hờn dỗi trông Vi càng đẹp hơn bao giờ hết.

– Nếu hôm đó mà Vi biết anh lẻo lự, mồm mép như bây giờ có lẽ Vi không thèm quen anh đâu.

Quốc Hùng làm lành.

– Thôi cho anh xin lỗi đi, cái cô bé hay hờn hay giận.

Chợt nghĩ ra Thúy Vi làm khó.

– Nếu muốn Vi hết giận, anh phải làm tặng Vi một bài thơ.

Quốc Hùng đưa tay khuấy nước, giọng anh triết lý:

– Anh không phải là Lý Bạch, cũng chẳng phải Hàn Mặc Tử có tài tức cảnh thành thơ nhưng nếu muốn làm thơ, loại thơ con cóc thì anh dư sức.

Thúy Vi lại giận hờn:

– Em không chịu đâu, phải là thơ đàn ông mới được.

– Làm thơ do cảm xúc mà ra. Vậy anh giao trước, khi anh đọc lên Vi không được tức giận. Vì nếu tức giận, là Vi giận cảm xúc của người ta. Mà cảm xúc bất ngờ là xuất phát từ đáy lòng, nó chân thật, ngọt ngào không giả dối.

Vi hỏi giọng nghi ngờ:

– Có gì mà anh rào đón dữ vậy?

– Nếu muốn nghe thì hãy hứa đi, cô bé!

– ... Được rồi, em hứa đó!

Quốc Hùng cười thích thú vì đã gài bẫy được một cô gái thông minh như Thúy Vi, anh khẽ đằng hắng rồi ngâm một hơi dài, dường như bài thơ anh đã làm sẵn từ bao giờ.

Con thuyền nhỏ lững lờ trôi nhẹ

Con sông dài uốn lượn quanh quanh

Dáng ai đó hai người như một

Bồng bênh trôi, dáng vóc thần tiên

Chợt gió nhẹ làm bông tóc rối

Hương tóc thơm, say đắm lòng anh

Gió đi qua, hai người luyến tiếc

Phút thần tiên, theo gió bay rồi

Chợt ngoảnh lại, hai người bối rối

Má ai hồng, xao xuyến lòng ai.

Thúy Vi ngượng quá, rõ ràng bài thơ của Quốc Hùng ám chỉ hai người, cô lặng lẽ cúi đầu, tay mân mê cánh hoa dại ban nãy thuận tay hái được, Quốc Hùng cố nén cười để không làm cô giận.

Chợt trời chuyển mây đen, những vầng mây to lớn từ xa kéo về cùng với gió, mặt nước xao động. Nhưng vì sông nhỏ nên không có sóng. Chiếc ghe hai người mướn có sẵn mui nên không sợ ướt, Hùng chuyển thức ăn đem theo vào trong.

Mưa bắt đầu trút đầu không ngớt, anh giúp Thúy Vi chui vào. Họ ngồi xuống bên nhau, cả hai cùng ngượng ngùng im lặng, bên ngoài trời vẫn còn đổ mưa. Quốc Hùng cởi áo khoác ngoài choàng lên vai Thúy Vi, cử chỉ chăm sóc làm cô gái xúc động. Cô hỏi băng quơ:

– Anh không lạnh hả?

Quốc Hùng cười ánh mắt anh tha thiết:

– Người xưa có câu phận cát đằng nương bóng tùng quân . Trời sanh ra con trai để che chở, gánh vác cho phụ nữ những gian truân, nặng nhọc của cuộc

đời.

Thúy Vi tựa người vào thành ghe, cảm giác ngưng ngưng mất dần, cô mạnh dạn gọi chuyện.

– Anh Quốc Hùng kể cho Vi nghe về cuộc đời anh về gia đình anh đi.

Giọng anh trở nên trầm lặng:

– Buồn lắm, anh sợ Thúy Vi không vui khi nghe chuyện của gia đình anh .

– Vi muốn nghe lắm, dù là chuyện buồn cũng không sao.

– Có lẽ khung cảnh này hợp với những chuyện không vui, âu cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau thêm.

– Vậy thì anh kể đi.

– Thật là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Theo lời mẹ anh kể thì anh chào đời trong một ngày mưa gió. Mưa lớn lắm, mẹ nói mưa lớn đến độ tiếng khóc hét đầu tiên của anh chìm hẳn trong tiếng mưa, Quốc Hùng bắt đầu kể -Ngày nào anh chào đời cũng là ngày cha anh mất. Sau đó mẹ bỗng anh dẫn theo anh Hai và chị Ba từ già Lộc Ninh về sống ở Lái Thiêu. Còn lại bà nội và hai người chị ở lại chờ xong một trăm ngày của cha rồi sẽ về sau. Lúc đó đất Lộc Ninh ngập đầy bom đạn, nó cướp đi của anh người cha yêu quý rồi lại phủ phàng giết chết nội anh và cả hai người chị ruột.

Quốc Hùng ngừng kể, anh bắt gặp Thúy Vi đang khóc , nước mắt cô tuôn nhanh như những hạt mưa. Anh rụt rè xiết nhẹ bờ vai thiếu nữ, cô yếu mềm ngả tựa vào anh giọng cô thoang thoảng:

– Kể tiếp đi anh .

lấy khăn lau lệ cho cô rồi anh lại kể:

– Suốt hai mươi năm qua, mẹ như bóng cây cao, che chở dưỡng nuôi những mầm sống non trẻ quanh mẹ. Có những lúc tưởng chừng như gia đình anh không thể sống nổi, nhưng tất cả rồi cũng qua đi. Nhân một dịp tình cờ, mẹ mua được căn nhà hiện nay. Lúc đó đã có một người đàn ông đến thuê mặt bằng để sản xuất sơn mài. Mẹ và anh chỉ nhân cơ hội này theo học nghề. Sau đó người đàn ông này sang lại cơ sở làm ăn cho mẹ để xuất cảnh. Từ đó cuộc sống gia đình dần dần ổn định, kể ra anh cũng còn may mắn hơn anh chị. Anh được đi học, được sống những ngày tươi đẹp nhất dưới mái trường, còn anh và chị chống chọi với cuộc sống, diu dặt gia đình qua những cơn thăng trầm nghiệt ngã.

Quốc Hùng im lặng, đôi mắt anh nhìn ra xa hút, khúc sông quanh co làm mắt tầm nhìn, anh buông một tiếng thở dài:

– Cuộc đời như một dòng sông, có những khúc quanh nghiệt ngã và cũng có những bên bờ hạnh phúc.

Thúy Vi ngậy thơ hỏi:

– Tại sao con người lại phải khổ như vậy hả anh ? Vi thấy có những người sống cuộc đời của họ, không lúc nào tươi sáng, ngược lại có những kẻ sống

trên nhưng găm giấu sang. Họ không biết đến mất mát, đau thương là gì?
Ôâng trời thật bất công, phải không anh ?

– Không phải tại ông trời đâu Vi. Con người sinh ra bản chất có chút ích kỷ nhỏ nhen, ai cũng muốn mình vươn lên, đứng cao trong xã hội. Còn xã hội thì vô cùng phức tạp.

– Vậy theo anh, Thúy Vi thuộc tầng lớp nào trong xã hội?

– Anh còn chưa nghe em Vi kể về gia đình em mà?

– Anh thích nghe lắm sao?

– Dĩ nhiên rồi, có ai không muốn hiểu rõ bạn mình, nhất là trường hợp của chúng ta.

Thúy Vi cười tinh nghịch:

– Chúng ta có gì đặc biệt hả anh ?

– Anh rất mến Thúy Vi , tình cảm của anh dành cho Thúy Vi rất đặc biệt đó

...

im lặng một lúc Thúy Vi kể:

– Quê nội của Vi ở Lộc Ninh. Cũng như anh, Vi đã mất đi bà nội, còn lại hai cha con, nên cha đưa Vi về Sài Gòn sinh sống, sau đó cha đưa Vi về quê thăm ngoại. Một lần nữa cha vắng người đi vì mất mát, dòng họ bên ngoại cũng lần lượt ra đi vì bom đạn chiến tranh. Thế là còn lại duy nhất hai cha con, ba Vi quyết định ở lại quê ngoại sinh cơ lập nghiệp, ba vốn là một thương nhân nên cha sớm tìm được một chỗ đứng trong xã hội. Vì chỉ có hai cha con, nên cha rất thương Vi, cha không cưới vợ vì sợ kể mẫu chia sẻ tình thương của người dành cho Vi.

Quốc Hùng âu yếm nhìn vào đôi mắt Thúy Vi.

– Anh không ngờ Vi cũng chịu nhiều mất mát như vậy, quá khứ của chúng ta làm rạn nứt bất cứ trái tim sắt đá nào.

Mưa đã tắt từ lâu, một ít ánh nắng yếu ớt buông tỏa không đủ sưởi ấm hai tâm hồn son trẻ, tiếng gọi trái tim đưa họ vào giấc ngủ tình yêu. Quốc Hùng nhẹ nhàng nâng cằm Thúy Vi, anh nhìn sâu vào đôi mắt nhưng đen thẳm thẳm. Anh tìm trong tận cùng đáy mắt tiếng nói chân thật của tình yêu, tự đáy lòng chàng trai thốt lên những lời tha thiết nhất:

– Thúy Vi, chúng ta có chung một hoàn cảnh, có cùng một tâm hồn rạn nứt vì quá khứ đau thương , Vi có tình rằng anh và em sẽ xây dựng một lâu đài hạnh phúc bền vững, nếu chúng ta thật sự yêu thương nhau. Vi có tình như vậy không?

Thúy Vi lặng lẽ gật đầu. Gương mặt cô ửng hồng trước lời tỏ tình của anh, Quốc Hùng xiết cô trong vòng tay, giọng anh êm dịu:

– Mai này anh trở lại Sài Gòn. Vi ở lại rán giữ sức khỏe.

– Anh không ở lại chơi vài hôm nữa sao?

– Không được đâu, Vi thấy đó, sự nghiệp tương lai của anh thật mù mịt. Lúc

trước anh nguyện phải tạo dựng một nền móng vững chãi mới nghĩ tới chuyện lập gia đình. Nay có tình yêu của Vi bên cạnh, anh càng quyết chí hơn nữa.

Thúy Vi tựa đầu vào ngực Quốc Hùng, cô thở thê:

– Sau này khi thành công rồi, anh sẽ làm gì trước nhất?

– Làm gì trước nhất à! Anh sẽ đi tới một nơi thật xa, rất xa thành phố ...

Thúy Vi tròn mắt ngạc nhiên:

– Nơi nào mà xa như vậy hả anh?

– Nơi đó có dừa, có nước, có con sông lững lờ uốn lượn, có hai tâm hồn quyện vào nhau trong một thế giới riêng tư.

– Anh mơ mộng quá !

– Nhưng đó là giấc mơ có thật.

Quốc Hùng nâng nhẹ cằm Thúy Vi, anh đắm đuối nhìn vào đôi mắt long lanh, hai má đầu xích lại gần nhau. Chợt một tiếng sét lạ loàì còn sót lại sau cơn mưa làm đôi bạn giật mình, Quốc Hùng cố trấn tĩnh để không bị lôi cuốn bởi tình cảm mãnh liệt. Trong đôi mắt Thúy Vi anh thấy có vẻ gì thanh cao, trong trắng quá! Quốc Hùng thấy nó thiêng liêng như một trái cấm. Anh tự nhủ lòng sẽ giữ gìn tình yêu trong sạch như buổi đầu gặp gỡ.

Thúy Vi thu người trong tấm chăn ấm. Hương vị tình yêu buổi chiều vẫn còn quyện trong lòng cô. Thúy Vi nhớ như in từng lời nói của Quốc Hùng. Cô cũng nhớ lại thái độ kỳ quặc của anh lúc sắp hôn nhau, cô như thấy ánh mắt của Quốc Hùng , đôi môi khê đặt lên bờ môi mộng đỏ của cô. Nhưng rồi tiếng sét quái ác đã làm thức tỉnh hai tâm hồn say đắm. Quốc Hùng tự kềm chế mình làm Thúy Vi thoáng ngỡ ngàng, nhưng thái độ đó cô càng quý anh hơn, càng tôn trọng con người có trái tim cứng cỏi và một ý chí quyết tâm. Thúy Vi nhẹ nhẹ mở gói quà. Lúc chia tay Quốc Hùng tặng cô bài thơ, bài thơ ban chiều được viết vội vàng trên trang vở xé vội, Thúy Vi áp nhẹ vào lòng, đối với cô đây là lời tỏ tình đầu tiên, nó êm dịu, thanh tao như một nốt nhạc còn trên bản thảo.

Không khí trong phòng khách trầm hẳn xuống, Bà Hai ngồi lặng lẽ trên ghế salon, Quốc Thái hai tay đặt trong túi quần anh đi qua đi lại có vẻ bức tức. Phương Huyền chị thứ ba của Quốc Hùng thì đứng nhìn ra vườn hoa qua khung cửa sổ, trong khi Hoàng Nam người yêu của cô đang lúng túng với vai trò người khách duy nhất trong phòng. Căn phòng tương đối rộng, tường quét vôi màu xanh, rèm cửa màu vàng nhạt với những ren màu trắng, trên tường giữa nơi sang trọng nhất là tấm ảnh phóng to, ảnh chụp cảnh gia đình họ Vũ quây quần bên bàn tiệc. Trên bàn là một ổ bánh sinh nhật với bốn cây đèn sáp thật lớn, ảnh chụp nhân dịp Bà Hai được bốn mươi tuổi, bộ ghế salon cần ộc hình long phụng chiếm phần lớn phòng khách, cạnh đó là chiếc đàn dương cầm lúc nào cũng có một bình hoa đặt bên trên. Phòng khách đơn

sơ nhưng trang trí hài hoà, mỹ thuật tạo cảm giác thoải mái, tươi mát.

Quốc Thái buông mình xuống ghế, anh nói với mẹ giọng lễ phép, nhưng không giấu được vẻ bức tức, khó chịu.

– Con không biết sao mẹ lại cho Quốc Hùng nó tự do, thoải mái rong chơi, lại còn cấp tiền cho nó nữa ...

Bà Hai ôn tồn giọng bà nhẹ nhàng, đầm ấm xưa nay bà vốn coi trọng ý kiến của đứa con trai đầu lòng, bởi vì cái cơ nghiệp ngày nay cũng nhờ công sức của nó.

– Con không nên quá khắt khe với em . Mẹ để nó đi lại là nhằm thoả mãn nguyện vọng của nó.

Quốc Thái vẫn không bớt gay gắt:

– Mẹ làm như vậy là dung túng cho nó rồi. Con đồng ý là mẹ phải thoả mãn cho các con. Nhưng nguyện vọng của nó không chính đáng ngày nào nó cũng lông nhông ngoài đường, thời gian còn lại là vùi đầu trong phòng ghi ghi chép chép. Nó không hề để mắt tới công việc gia đình. Con có cảm giác là nó không còn biết đến sự hiện diện của mẹ, của con và chị nó trong cái nhà này nữa.

– Con nói như vậy là quá đáng, em con nó đi ra ngoài là để lo công chuyện. Eĩm đồng ý để cho nó theo đuổi nghề nó thích thì không có lý do gì chúng ta lại bắt nó phụ việc gia đình.

– Chẳng lẽ mẹ đồng ý cho Quốc Hùng bước vào cái nghề bạc bẽo đó sao?

Bà Hai trút tiếng thở dài:

– mỗi người có một ý chí, nguyện vọng khác nhau. Quốc Hùng cũng vậy.

Nó là đứa ngang bướng, ương ngạnh. Mẹ không muốn tiếp tục nhốt nó trong cái lồng mà mẹ biết chắc rằng có một ngày nào đó nó sẽ phá vỡ.

- Con thì không nghĩ như vậy. Mẹ đã sống hết cuộc đời cho nó, cho các con thì mẹ có quyền bắt nó làm theo ý muốn của mẹ.

– Như vậy là độc đoán là tàn nhẫn.

– nhưng đây là một gia đình, chứ không phải là một xã hội . mẹ hành động không phải vì cá nhân mà vì tương lai của các con, không có lý do gì mẹ sợ mang tiếng là khó khăn.

– không phải mẹ sợ mà mẹ không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của Quốc Hùng . Con có biết là em con có cá tính mạnh, nếu chúng ta gượng ép quá sẽ có hậu quả không tốt.

Phương Huyền lên tiếng. Cô không đồng ý với thái độ quá khắt khe của anh:

– Thôi đi anh hai, em thấy tốt hơn hết là anh cứ để Hùng nó làm theo ý thích, nếu hết thời hạn một năm mà nó vẫn chưa tạo nên tương lai vững chắc thì lúc đó tự nhiên nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh .

Quốc Thái ném cái nhìn khó chịu về phía em gái. Giọng anh hằn học:

– Bây giờ cả em cũng bênh vực cho nó nữa phải không? Mẹ và em có biết

rằng ngày ngày nó đi ra ngoài đường, ngoài chợ để làm gì không? Nó đi chơi gái đó!

Phương Huyền mở to đôi mắt bỏ câu vẻ thích thú. Cô có thân hình nở nang, gợi cảm, nước da ngăm đen nhưng không làm mất đi vẻ trẻ trung tươi tắn, cái miệng duyên dáng mỗi khi cười nhờ chiếc răng khểnh. Một đồng tiền mằm khéo léo mỗi bên má, cô hỏi:

– Ủa? Cậu út có người yêu rồi sao? Anh thấy khi nào vậy?

Bà Hai thêm :

– Có thật không Thái?

– Con không có vụ oan cho cậu út quý tử đâu.

Bà Hai khó chịu trước thái độ kỳ quặc của Quốc Thái. Nhưng bà không để lộ ra mặt.

– Con có biết cô ta không?

Phương Huyền không nén nổi tính tò mò muôn thuở của phái yếu:

– Có đẹp không anh hai? Cậu út vốn khó tính , chắc là cô ta xinh lắm!

Hoàng Nam lúc này mới dám lên tiếng. Không khí chiến tranh lạnh của gia đình người yêu làm anh cũng lạnh theo.

– Quốc Hùng đã chọn thì khỏi chê rồi.

– Hừ, Quốc Thái hăng giọng khó chịu- mấy người có vẻ hoan nghênh chuyện này lắm hả?

Phương Huyền và Hoàng Nam cụt hứng trước tiếng hừ của ông anh. Bà Hai hăng giọng nghiêm nghị:

– Con có biết cô ta không? Nói mẹ nghe thử coi!

– Dạ, nó là con ông Tường Lâm. Cái ông thương nhân ở Bến Tre đó!

– À, mẹ nhớ rồi. Cái con nhỏ tóc dài đó phải không?

– Dạ...!

Phương Huyền lấy vẻ vui nhộn:

– Có đẹp lắm hôn mẹ? Có dễ thương hôn?

– Mẹ cũng không biết nữa. Hôm đó mẹ chỉ nhìn thoáng qua thôi.

– Dường như mẹ ủng hộ thằng Hùng bỏ bịch lẳng nhăng.

– Tại sao con có nhiều thành kiến với em con như vậy. Chẳng lẽ việc nó có người yêu là không tốt sao?

Quốc Thái nhún vai tỏ vẻ bất mãn.

– con không còn hiểu nổi nữa, mới hai mươi tuổi đầu, trong khi sự nghiệp chưa có, chưa thể tự nuôi lấy bản thân mà bày đặt yêu đương.

Bà Hai phì cười trong khi Phương Huyền và Hoàng Nam cố nén để không làm mất lòng ông anh khó tính:

– Con càng nói càng giống ông già. Con quan niệm yêu đương giống như thời phong kiến quá! Yêu nhau là mong ở tương lai sẽ gầy dựng nên sự nghiệp, người ta có thể yêu nhau để giúp đỡ nhau thành đạt. Nói tóm lại là

biết giữ gìn tình yêu, biết yêu nhau chân thành trung thực thì đó là một động lực giúp con người thành đạt hơn trong cuộc sống.

Quốc Hùng vẫn ngoan cố đã kích em:

– Con sợ rằng nó không được tốt đẹp như mẹ nói!

Hà Hai nghiêm nghị, ánh mắt bà cương quyết:

– Mẹ sẽ xem xét lại, nếu đúng như con nghĩ thì lúc đó mẹ nhất định can thiệp. Tuy nhiên mẹ cũng nói trước, con không nên quá khắt khe mà làm cho tình cảm anh em bị rạn nứt.

Bà Hai lặng lẽ đứng lên. Bà cất bước nặng nhọc về phòng riêng cô nén tiếng thở dài bất mãn trước đứa con trai lớn. Bốn phận làm mẹ của bà không hề bớt nặng nề khi ba đứa con càng ngày càng lớn lên theo thời gian, ngược lại nó càng làm bà đau đầu hơn.

Quốc Thái dí mạnh mẩu thuốc lá vào chiếc gạt tàn, anh tức giận không ít khi thấy mẹ một mực bên vực Quốc Hùng. Nhớ lại hôm nào bắt gặp Quốc Hùng và Thuý Vi âu yếm nhau dặt tay nhau bước ra cổng trụ sở nhà xuất bản anh càng thấy khó chịu hơn. Anh thầm yêu Thuý Vi trong khi em trai hiển nhiên trở thành tình địch. Quốc Thái thở dài. Anh cố dẹp bỏ hình ảnh Thuý Vi vì dù sao Quốc Hùng cũng là em trai anh, anh không thể vì tình yêu mà giành giật với em... nhưng anh nhất định không để em đi vào sự nghiệp văn chương. Ngày xưa anh và Phương Huyền đã bỏ ngang con đường học vấn để lo phụ mẹ chống chọi với cuộc sống bức xúc. Cả gia đình đã hy sinh cho đứa con út theo học. Anh thấy sự hy sinh đó thật là to lớn. Quốc Thái lắc mạnh mái tóc, cử chỉ dứt khoát, anh nhất định can thiệp. Muốn như vậy anh phải ngăn cản ngay từ bước đầu. Một điều may mắn là anh có người bạn làm trong nhà xuất bản tỉnh nơi Quốc Hùng gởi bản thảo là một người bạn khá thân của anh. Quốc Thái khẽ mỉm cười.

Kể ra quen biết nhiều rất có lợi. Anh tự thoả mãn với ý nghĩ và hành động sắp tới của mình.

Phương Huyền nhìn theo cho đến khi bóng chàng trai đã khuất cô nói một mình:

– Một cây tre già trong khi đứng ra nó chỉ là một mục măng.

Hoàng Nam đùa:

– May là anh không làm mất lòng anh ấy!

– Chưa chắc...

– Anh sẽ cố gắng!

– Có một ngày nào đó anh sẽ bị cây tre ấy quật cho một phát.

Hoàng Nam kéo Phương Huyền ngồi xuống cạnh anh, họ đã được sự công nhận của gia đình họ Vũ nên không cần phải e ngại thái quá.

– Anh nhất định không rên la một tiếng dù cái quất ấy có nặng hàng tấn.

Phương Huyền trêu chọc anh:

- Anh có nghe câu hầy uốn lưỡi trước khi nói không?
- Dĩ nhiên rồi, có điều anh còn biết câu nói đó sớm hơn mọi người cho nên ngay từ khi còn trong bụng mẹ, cái thời gian chín tháng mười ngày đó anh đã làm tất cả những gì mình phải làm. Cụ thể anh đã uốn lưỡi nhiều lần.
- Phương Huyền cố tìm cách hạ gục anh vốn ăn nói có duyên này:
- Em nghe người ta nói, trong tình yêu nhất là những lúc đối mặt với người yêu thường làm cho người con người cảm thấy yếu đuối, mất bình tĩnh. Còn riêng anh thì ngược lại. Anh lúc nào cũng tỏ ra đường hoàng vững chãi, em không biết đây có phải là tình yêu thật sự không nữa!
- Anh từng nói với em là anh rất khác thường- anh nheo nheo đôi mắt một mí giọng trêu chọc - bởi vậy cho nên anh không giống người khác. Và lại tình yêu của anh chân chính trung thực nên không có gì phải khờ hết.
- Phương Huyền thở dài, cô cố tình làm ra vẻ bất mãn:
- Không biết đây là lần thứ mấy em thua anh rồi nữa?
- Hoàng Nam an ủi:
- Lần sau anh nhất định sẽ để em thắng - anh đưa tay hất mái tóc lúc nào cũng rối - mình là đại trượng phu lẽ nào lại đi cố chấp với đám nhi nữ thường tình .
- A, anh nói là em thường tình phải không?
- Đâu có, ý anh nói là...
- Phương Huyền đưa tay nhéo vào hông anh:
- Không cần nói nữa, anh có nhận lỗi không nè:
- Ủi đâu! Được rồi! Được rồi, coi như là cái miệng của anh nó có lỗi đó.
- Không được, anh định gạt em hả? Nếu đầu óc không điều khiển thần kinh trung ương của anh không phát tín hiệu thì làm sao cái miệng nói được chứ?
- Trời ơi, em nói chuyện giống bác sĩ quá! Được rồi vậy thì anh có lỗi.
- Phương Huyền buông tay ra, giọng cô hăm dọa:
- Tha cho anh đó, nếu lần sau...
- Hoàng Nam xuýt xoa luôn miệng, anh cố tình làm ra vẻ thảm não:
- Thật ra thì lần nào anh cũng kết thúc bằng chiến bại hết. Cái miệng của anh tuy rất khá, nhưng be sườn thì lại dễ chịu đau.
- Phương Huyền phì cười, cô áp đầu vào vòng ngực nở nang của người yêu, tay nâng niu chiếc cằm bạnh đầy râu.
- Đêm nay anh định đưa em đi đâu chơi nè?
- À... trước tiên là ghé quán ăn Thuận Phát cái quán muôn thuở của tụi mình. Sau đó anh sẽ chở em ra Bạch Đằng hứng gió. Rồi đi qua dancing HaPhuong Huyền new year dự lễ khai trương. Anh có một giấy mời cho hai người.
- Còn bây giờ?
- Anh phải về, còn chuyện này nữa, hôm qua cha có hỏi anh về em đó!

Phương Huyền ngồi dậy ngay, cô không giấu được vẻ hồi hộp:

– Cha hỏi em sao hả anh?

– Ủ, thì đại khái là cô ấy con nhà ai. Nghề nghiệp, tính tình...

– Rồi anh trả lời sao...? Nói cho em nghe đi!

Hoàng Nam cố tình trêu chọc:

– Ờ, thì... thì... thì anh nói!

Phương Huyền dậm chân:

– Anh chọc em phải không - cô quay mặt giận hờn - em không thèm nghe nữa đâu.

– Thôi cho anh xin lỗi đi.

– Hồng...

– Thôi mà...

– Ai biểu anh trêu người ta. Anh biết em lo lắng vậy mà cố tình kéo dài nữa.

Hoàng Nam nựng yêu má cô, giọng anh tha thiết:

– Cho anh xin lỗi cô bé, dĩ nhiên là anh nói sự thật rồi. Có điều quan trọng là cha biểu anh đưa em về ra mắt. Vậy em chuẩn bị tinh thần là vừa.

– Em lo quá hà!

– Có gì lo hả em? Cha rất dễ tính. Và lại chúng ta cùng quê hương, xứ sở.

Cùng xuất thân từ Lộc Ninh đất đỏ, thế nào cha cũng vì đó mà ưu ái.

Phương Huyền vẫn bồn chồn:

– Vậy anh tính chừng nào đưa em tới chào cha?

– Cái đó thì tùy em, chúng ta chọn thời điểm thuận tiện nhất, dĩ nhiên là càng sớm càng tốt.

– Thôi bây giờ anh về đi.

– Đuổi anh hả?

– Thôi đi ông ơi, làm như là con nít vậy!

– Chứ bộ em nói anh già lắm rồi sao?

– Đâu có, nhìn hàm râu của anh là người lạ cứ tưởng anh là ông cụ.

– Thôi được rồi, đuổi thì về. Nhưng mà anh phải đến mới được. Chưa dứt lời anh đã kéo cô vào lòng đặt lên môi cô nụ hôn vội vã. Dù sao đây cũng là gia đình cô.

Những chiếc lá rơi

Tập 4

Bến xe Miền Tây đầy ắp người. Nó đông đúc, ồn ào không thua bất cứ một bến xe nào. Quốc Hùng gọi xe, anh len lỏi vào dòng người ngược xuôi như

mắc cửi. Ở đây mọi người đều có vẻ tất bật, vội vã với công việc của mình. Quốc Hùng lạc giữa đám đông hỗn tạp ấy. Có lẽ anh là người thanh thoi, không vội vã duy nhất ở bến xe này.

Hôm nay là ngày hẹn của Thuý Vi, trong thư cô bắt Quốc Hùng phải ra đón, nếu không cô sẽ lạc giữa cái thành phố lớn nhất nước này. Quốc Hùng rẽ chân vào cái quán ven đường. Ở đây tuy không sạch sẽ, thanh lịch lắm nhưng cũng khó tìm được một chỗ tốt hơn trong phạm vi bến xe.

Thời gian chậm chậm trôi qua, vì sợ lỡ hẹn nên Quốc Hùng đi thật sớm. Anh đâu biết rằng trong khi anh ngồi ở đây, mòn mỏi bên tách cà phê đen chờ đợi người yêu thì ở nhà mọi người đang tranh luận gay gắt về anh.

Chiếc xe đồ thứ hai từ Bến Tre lên rẽ vào bến. Nó từ từ lăn bánh như cổ trâu chọc anh. Rồi khách bắt đầu lục tục xuống xe. Từng người một đi qua làm nổi thất vọng trong lòng anh lớn dần. Quốc Hùng không ngừng nhìn vào cánh cửa xe mở rộng. Cuối cùng thì cái bóng tím nhạt đã đáp lại lòng mong mỏi của anh. Quốc Hùng đứng bật dậy không quên ném lại một ít tiền nước. Thuý Vi có vẻ ngơ ngác, cô đứng lặng lẽ mặc cho dòng người xuôi ngược. Quốc Hùng bước đến nhẹ đỡ giỏ nặng trĩu bên tay cô. Thuý Vi hoảng hốt quay lại, giọng cô mừng rỡ:

– Vi tưởng đâu anh không đến chứ!

– Dù có bận cách mấy anh cũng phải có mặt - chắc Thuý Vi mệt lắm?

Thuý Vi gật nhẹ, cô đưa tay vén lại mái tóc rối vì gió. Quốc Hùng trao cô chiếc khăn tay.

– Để anh lấy xe đưa Vi tới khách sạn, Vi thích ở khách sạn nào?

– Mình tới Rạng Đông đi, lần đầu tiên theo cha lên thành phố, Vi đã ở trọ ở đây. Vi còn nhớ như in cái phòng 304. Ở đó có thể nhìn ra trung tâm thành phố. Cửa sổ ra vườn hoa, vườn có một đài nước rất rộng.

Quốc Hùng nói khi họ đã lên xe:

– Ngày mai là ngày hẹn của nhà xuất bản, anh hồi hộp quá! Không biết kết quả ra sao nữa?

– Anh yên tâm đi, Vi tin tưởng họ sẽ đồng ý in sách của anh.

– Hy vọng là như vậy.

Quốc Hùng cho xe dừng lại trước cửa khách sạn - anh gởi xe rồi nắm tay đưa Thuý Vi vào trong. Chợt cô gái có mái tóc rối đi ngang lại anh buột miệng kêu to vì cô gái ấy chính là Ngọc Lan. Nhưng cô ta thì dường như không nghe thấy tiếng gọi khá lớn ấy. Cô loạng choạng bỏ đi. Quốc Hùng thất vọng lắc đầu. Anh ái ngại cho cô gái có lẽ mang nhiều đau khổ ấy.

Thuý Vi hỏi anh bằng giọng nghi ngờ:

– Ai vậy anh Hùng?

– À, một cô bạn mới quen.

– Dường như cô ấy say thì phải?

– Có lẽ vậy. Cô ấy có vẻ bất hạnh, đáng thương.

Quốc Hùng buông tiếng thở dài. Nếu không có Thuý Vi anh đã đuổi theo cô gái ấy, vì một chút thương hại, cảm thông.

Quốc Hùng lên tiếng khi đứng trước nhân viên thường trực.

– Xin lỗi chị cho thuê một phòng. Nếu có thể được thì chúng tôi xin thuê phòng 304.

Cô gái có mái tóc vàng vì thuốc nhuộm nheo mắt trêu chọc. Quốc Hùng và cả Thuý Vi đều hiểu cái ý nghĩ thiếu trong sáng của cô ta. Cô gái tóc vàng lên tiếng:

– Rất may cho anh chị. Cô gái thuê phòng này gần một tháng nay, vừa mới trả xong.

Quốc Hùng hỏi nhanh:

– Có phải cô gái có mái tóc cắt ngắn, tên cô ta là Ngọc Lan không thưa cô.

– Đúng rồi, cô ta vừa mới trả phòng xong.

– Cô gái tóc vàng gật đầu, trong khi Thuý Vi lặng lẽ bỏ đi. Quốc Hùng nhận ra lỗi của mình nên vội vã làm thủ tục nhận phòng. Anh đuổi theo Thuý Vi, giọng ngọt ngào:

– Anh đưa Vi lên phòng nha?

Thuý Vi lặng lẽ gật đầu. Cô không giấu vẻ buồn khi thấy Quốc Hùng quan tâm đến cô gái khác.

Căn phòng xinh đẹp như lời Thuý Vi nói. Quốc Hùng đặt chiếc xách du lịch lên bàn rồi quay lại nhìn cô bạn. Anh nói:

– Thuý Vi đẹp hơn với khung cảnh như thế này. Cô làm bộ giận hờn:

– Hừ, anh lại nịnh nữa rồi - cô không nén nổi tò mò:

– Thật ra cô gái ban nãy là ai vậy? Anh nói cho Vi nghe đi!

– Anh đã nói rồi, anh và cô ta chỉ mới quen thôi.

– Sao anh có vẻ quan tâm đến người ta vậy?

– Ờ thì... trường hợp này có phần hơi đặc biệt. Để tối trở lại anh sẽ kể cho Vi nghe. Bây giờ anh về, Thuý Vi nghỉ cho khoẻ, tối gặp lại.

Thuý Vi gọi với theo, khi bóng anh khuất sau khung cửa.

– Trở lại sớm nha anh Hùng!

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi bấm chốt khoá trái lại. Thuý Vi lấy từ trong túi xách ra bộ đồ ngủ màu trắng. Cô bước nhẹ vào phòng tắm. Khung kiếng hiện lên một thiếu nữ khoả thân, cô trắng ngần như dòng sữa tinh khiết, khung ngực nở nang, đều đặn. Thuý Vi là hiện thân của vẻ đẹp tinh khiết. Cô thánh thiện, trong trắng như một cô tiên trong truyền thuyết Hy Lạp.

Uống đi Thọ, kể ra chúng ta không gặp nhau một năm rồi - Quốc Thái nâng ly mời người bạn làm việc trong nhà xuất bản, giọng anh thân mật hơn - Lúc này thấy mày đẹp trai hơn, trắng trẻo mập mạp như con gái vậy.

– Lạy chúa! Người thanh niên hơi lùn tên Thọ đùa - tao phải phạt mày một châu vì cái lời khen quái ác đó mới được. Tao không hề thích mình giống con gái chút nào.

Quốc Thái cười, anh tiếp tục trêu bạn:

– Thọ ơi! Mày không nghe người ta nói con gái là phái đẹp sao?

– Một vẻ đẹp yếu đuối, uỷ mị - Thọ nhún vai - tao không thích mình đẹp như vậy.

– Thôi được rồi, coi như tao nói dai. Sao? Lúc này mày có thay đổi gì đáng kể không?

– Vẫn bình thường. Chưa vợ, chưa con. Sau ba năm đi công tác ở biên giới về tao được phân công làm việc ở nhà xuất bản này và giữ chân biên tập.

– Như vậy thì coi như ổn định rồi. Uống một ly nữa chúc mừng cho mày có chỗ làm ổn định.

Cả hai người cạn ly bia. Thọ hỏi khi đặt ly xuống bàn:

– Còn mày thì sao?

– Một năm trước sao thì bây giờ tao vẫn vậy...

– Có nghĩa là mày vẫn tiếp tục làm trợ lý cho bác gái trên con đường làm ăn.

– Ừ.

Giọng Thọ có chút ganh tị:

– Trong số bạn ngày xưa, mày là thằng có nhiều may mắn nhất.

Quốc Thái buồn buồn:

– May mắn không phải bao giờ cũng đến với chúng ta.

– Có nghĩa là bây giờ mày đang gặp chuyện không may?

– Mày lúc nào cũng tỏ ra thông minh. Bằng chứng là công việc của mày ngày nay có thể gọi là một công việc trí thức.

– Cảm ơn! Mày lúc nào cũng có cách đưa bạn lên mây xanh.

Thọ uống một ngụm bia rồi hỏi: tao có thể giúp gì cho mày được không?

– Hôm nay ta tới đây là vì chuyện đó, tao muốn nhờ mày một việc.

– Rất sẵn sàng. Tuy đã một năm rồi không gặp nhưng tình bạn ngày xưa của tụi mình vẫn còn in đậm. Mày có gì khó khăn cứ việc nó. Nếu trong phạm vi khả năng của tao thì nhất định tao không từ chối.

– Cảm ơn mày trước.

Thọ nâng ly uống một ngụm bia. Anh ta khà nhẹ một tiếng rồi nói:

– Không cần phải cảm ơn đâu. Nếu xong việc rồi mày đãi tao một châu như vậy là được.

– Dĩ nhiên rồi!

– Vậy có chuyện gì thì nói đi.

Quốc Thái mời một điều thuốc. Anh khoan khoái thưởng thức hương thơm quyến rũ của loại thuốc đất tiền. Những vòng tròn chữ O nối tiếp nhau bay lên rồi tan loãng tạo thành những đám khói nhỏ bị cuốn đi. Quốc Thái chậm

chậm lên tiếng:

- Hồi đó mày tới nhà tao, mày có nhớ thằng Hùng em tao không?
- Nhớ chứ, lúc ấy nó còn nhỏ xíu, có lẽ giờ này nó đã quên tao rồi.
- Ừ chẳng những nó mà mày cũng vậy.
- Là sao?
- Mày cũng quên nó luôn rồi.
- Tại sao mày nói vậy?

Quốc Thái ngồi thẳng người dậy, anh lấy vẻ nghiêm nghị:

- Cách đây một tháng nó có tới đây và gặp mày.

Thọ thắc mắc:

- Tại sao mày biết?
- Vì hoàn cảnh bắt buộc nên tao phải để ý hành động của em tao.
- Nói tiếp đi, nếu đúng như mày nói thì tao đã thật sự quên thằng Hùng rồi.
- Ừ, mày quên nó rồi. Hôm đó nó tới đây nói chuyện trực tiếp với mày. Nó giao cho mày một tập bản thảo có tên là Hoàng hôn màu tím tên tác giả là Vi Hùng . Mày có nhớ không?

Thọ cười nhẹ, giọng anh vui nhộn:

- Nhớ rồi, không ngờ em mày lại lớn nhiều, lại đẹp trai nữa!

Quốc Thái nghiêm nghị:

- Hôm nay tao tới đây để hỏi mày coi cuốn bản thảo đó có dùng được không? Nghĩa là nhà xuất bản có đồng ý in cuốn sách đó không?
- Chúc mừng mày, cả em mày nữa. Thằng Hùng thật sự có tài, sách của nó viết rất khá.

Quốc Thái tư lự, anh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bây giờ là lúc tao nhờ mày.
- Cứ nói đi, tao chờ mày này giờ cũng sắp dài cổ ra rồi nè!
- Mày có cách gì làm cho cuốn sách của nó không được xuất bản không?

Thọ trợn mắt ngạc nhiên. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh gặp trường hợp này trên con đường nghề nghiệp.

- Mày đã làm tao ngạc nhiên rồi đó Thái...

Quốc Thái giải thích:

- Không có gì phải ngạc nhiên hết, mày cũng biết nó, gia đình tao thừa sức lo tương lai cho thằng Hùng, không cần nó phải lao vào viết văn viết truyện.
- Dĩ nhiên rồi. Thọ vẫn không hết thắc mắc - nhưng viết văn cũng là việc tốt chứ có gì đâu?
- Mày không hiểu, cả nhà tao không ai thích cái nghề đó hết. Nó uỷ mị, mềm yếu nếu không muốn nói là bệnh hoạn.
- Mày quan niệm như vậy là sai rồi, viết văn...

Quốc Thái khoát tay ngăn lời bạn:

- Được rồi, tao biết là tao đã ít nhiều đụng chạm đến nghề nghiệp của mày.

Cho ta xin lỗi đi - anh đặt tay lên mỗi điều thuốc rồi nói tiếp - trường hợp của thằng Hùng hoàn toàn khác, mày biết đó, gia đình tao chỉ có ba anh em. Con Phương Huyền thì nó sắp lấy chồng, nó sẽ yên phận bên chồng. Còn lại chỉ có hai anh em. Mẹ tao thì đã già rồi. Cái cơ nghiệp ngày nay mẹ và tao phải cực nhọc lắm mới gầy dựng được. Dĩ nhiên là mẹ tao muốn cho con cái nối nghiệp của bà. Vậy mà thằng Hùng nó lại lao đầu vào viết văn. Nó không kể gì đến công việc gia đình làm mẹ tao buồn. Không khí trong nhà lúc nào cũng nặng nề khó chịu, cuối cùng mẹ tao ra điều kiện một năm.

Thằng Hùng cũng đồng ý.

Nếu sau một năm không thành công thì nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ tao. Bởi vậy...

Thọ cắt lời bạn:

– Tao hiểu rồi. Bây giờ mày nhất định cản trở thằng Hùng cho đến khi hết một năm chứ gì?

Quốc Thái im lặng, anh nhìn về chờ đợi của bạn. Thọ ngã người ra thành ghế anh búng tàn thuốc bay cầu vòng điệu nghệ rồi nói:

– Ý định của mày không khó, nhưng cũng không dễ thực hiện.

– Như vậy là sao?

Thọ cười, giọng anh bông đùa:

– Mày phải thuyết phục cô bạn gái đồng nghiệp của tao. Cô ta hai mươi tám tuổi nhưng chưa có chồng. Ở lứa tuổi này mà còn lẻ loi thì người ta thường hay khó tính. Cô bạn của tao thuộc loại khó bằm sinh nên nhiệm vụ của mày càng khó khăn hơn gấp bội.

Quốc Thái nhăn mặt, anh đã gặp khó khăn khi hành động, một chương ngại khó chịu.

– Mày làm quân sư cho tao đi. Nếu được, mày gặp trực tiếp cô ta nói giúp giùm tao.

– Không được đâu. Tao tin chắc mày nói cái lý do này giờ thì cô ta sẽ không đồng ý.

– Bây giờ phải làm sao đây?

Thọ cười về nhí nhảnh:

– Mày ngốc quá! Phụ nữ ai mà không đa đảm. Mày phải đánh bài tâm lý.

Thuyết phục bằng tình cảm - Giọng Thọ nghiêm nghị - Dĩ nhiên là một thứ tình cảm thiêng liêng, mày đừng có hiểu lầm là tình yêu nha. Tao nói trước, cô ta tuy đẹp, có vẻ nhu mì nhưng rất khó đụng tới.

– Vậy có nghĩa là mình phải nói dối.

– Dĩ nhiên, chẳng lẽ mày không biết nói dối?

– Cái đó thì tao làm được. Nghề nghiệp bắt buộc tao phải lèo lái nên vụ đó tao cũng rành.

– Tất nhiên, bây giờ đâu phải là thời Bành Tổ. Con người ngày nay đâu còn

thánh thiện như trước.

Quốc Thái châm biếm:

– Không ngờ câu nói đó lại là câu nói của một nhà trí thức như mày.

Thọ phớt lờ câu nói của bạn:

– Mày nên nghĩ cách chinh phục cô ta đi. Ngày mai là ngày bọn tao phải trả lời kết quả cho em mày. Bởi vậy từ giờ tới chiều mày phải hoàn thành nhiệm vụ.

Quốc Thái trầm ngâm một chút rồi hỏi:

– Mày có thể mời cô ta đi ăn trưa được không?

– Cái đó thì được.

– Nếu vậy thì tao có cách.

– Mày nhớ là phải dùng tình cảm. Phải nêu hoàn cảnh làm cô ta xúc động, nếu không sẽ thất bại đó.

– Tao biết rồi, tới lúc đó chỉ yêu cầu mày ngồi nghe. Lâu lâu phụ họa thêm vài tiếng để cho vở kịch của tao đạt là được rồi.

– Vậy thì lúc mười một giờ rưỡi mày có mặt ở quán ăn bên kia đường. Nhớ tới sớm, không được để người ta chờ đợi đó.

Quán ăn buổi trưa giờ tan nên rất đông khách. Đa số là công nhân viên dân lao động và một ít tài xế, xích lô. Quốc Thái chọn một bàn trong góc, ở đây tương đối ít ồn ào hơn nhưng chỗ khác, thuận tiện cho công việc sắp tới của anh. Thái nhìn đồng hồ tay, đã tới giờ hẹn. Anh bâng khuâng sắp xếp lại bài diễn văn không thực mà anh sắp phải đọc lên vì một lý do bắt buộc. Không hiểu sao lần nói dối này anh có vẻ ray rứt. Đây không phải là công việc xa lạ đối với anh. Thái thở dài, anh làm một cử chỉ cho qua chuyện, có lẽ tại lần này có liên quan trực tiếp tới em anh mà thôi.

Từ ngoài Thọ bước vào cùng một thiếu nữ. Thái thoáng sững sờ trước nét đẹp lộ lộ của cô. Mắt to với hàng mi dài cong vút, cái trán cao cao, sống mũi thẳng đôi môi đỏ hồng một cách tự nhiên. Chiếc cổ cao trắng ngần được đính bằng một chuỗi ngọc. Mái tóc cô vấn cao, đen mượt mà, óng ả càng tăng thêm vẻ quý phái. Thiếu nữ khoát ngoài bằng một chiếc áo may kiêu Thượng Hại, có thắt lưng. Bên trong là chiếc áo thu màu huyết, cô xách trên tay chiếc túi cùng màu. Thái lặng lẽ quan sát cô một chút rồi đứng lên.

Anh lịch sự bước ra đón hai người. Hai đã yêu vị, Thọ giới thiệu:

– Đây là Hồng Nhung bạn đồng nghiệp mình - Đưa tay về phía Thái anh tiếp

- Còn đây là Quốc Thái bạn rất thân của Thọ.

Giọng Thái kiêu cách:

– Rất hân hạnh được làm quen với Hồng Nhung.

Thiếu nữ gật đầu đáp lễ. Cô mạnh dạn vào chuyện:

– Nghe anh Thọ nói, anh có chuyện muốn nhờ tôi, không biết tôi có thể giúp gì cho anh đây?

Thái thoáng bối rối trước cách nói chuyện thẳng thắn của thiếu nữ. Anh cố lấy lại vẻ chững chạc. Đây là lần đầu tiên anh bối rối trước một người đẹp khác phái.

– Đúng là tôi có chuyện muốn nhờ Nhung, một chuyện mà tôi rất khổ tâm, mong là Nhung không từ chối.

– Anh cứ nói đi, nếu không ngoài khả năng thì tôi giúp anh.

– Chúng ta gọi cái gì ăn trước đã. Nghe Thọ nói Nhung thường ăn trưa ở quán này. Chắc ở đây làm đồ ăn ngon lắm!

– Cũng tạm được. Có điều nó phù hợp với đồng lương của công nhân nên quán thường hay đông khách vào những giờ như thế này.

– Hai người ở đây nói chuyện - Thọ lúc này mới lên tiếng - Để tôi đi gọi thức ăn.

Thái tỏ ra lịch lãm:

– Hồng Nhung quen dùng những món gì? Để Thọ...

– Không cần đâu - Chàng trai nhanh nhẹn cắt lời: - Thái đừng quá khách sáo. Chúng tôi thường ăn trưa. Hai người cứ tự nhiên đi.

Thọ nhanh nhẹn bước đi. Hồng Nhung đưa mắt nhìn Thọ. Không khí trở lại im lặng. Trước mặt Hồng Nhung hai chàng trai ăn nói lịch sự nề nếp hơn hẳn. Trái đất sẽ bẽ bối hỗn loạn rất nhiều nếu vắng bóng người phụ nữ. Rõ ràng phái đẹp có mặt ở đâu làm cho bầu không khí quanh họ trong lành hơn vì bớt đi những câu nói vốn thô tục, mạnh bạo của đám mày râu.

Quốc Thái bắt chuyện, hòng tạo không khí tự nhiên:

– Hồng Nhung và Thọ là đồng nghiệp nhau kể từ bây giờ?

Thiếu nữ trả lời, dù cô hiểu rằng đây chỉ là câu hỏi khuôn sáo:

– Gần một năm rồi, kể từ ngày anh Thọ ở biên giới về.

– Công việc của Nhung có vẻ nhẹ nhàng, dễ chịu - Thái tiếp: - Rất phù hợp với phái nữ.

– Thỉnh thoảng cũng có lúc nhức đầu mệt óc, nhưng nói chung là tôi thích nó.

Thọ trở lại, anh sôi nổi:

– Trong khi chờ đợi thức ăn, chúng ta tìm việc gì nói cho vui đi.

– Chứ không phải anh Thái có chuyện gì muốn nói sao? - Thiếu nữ nhắc khéo.

Quốc Thái im lặng một lúc, anh thận trọng lên tiếng, cái vẻ quý phái, yêu kiều của Hồng Nhung làm anh bối rối không ít:

– Chuyện tôi nhờ Hồng Nhung thật là khó nói. Tôi biết Hồng Nhung sẽ bối rối nhưng đây là hy vọng lớn lao của tôi và cả gia đình của tôi nữa. Cho nên tôi phải làm phiền Nhung. Hy vọng Nhung không giận.

Thiếu nữ nở một nụ cười, nụ cười rất đẹp, bởi cô có hàm răng trắng ngần, đều như hạt bắp.

– Chuyện quan trọng đến như vậy sao anh Thái?

Thái gật đầu. Nụ cười của cô bạn mới quen làm anh tự tin hơn.

– Chuyện là như vậy. Tôi có thằng em trai tên Quốc Hùng. Nó là tác giả cuốn Hoàng hôn màu tím bút danh là Vi Hùng mà Nhung và Thọ mới xem qua đó.

– À! Tôi nhớ rồi, không ngờ đó lại là em anh.

Thái tiếp lời cô:

– Để tôi kể cho Nhung nghe một chút về gia đình tôi.

Thức ăn được dọn lên bàn. Thọ lặng lẽ dùng qua loa bữa cơm trưa. Có lẽ tính chất câu chuyện làm Nhung tò mò không ít. Phụ nữ xưa nay vốn thích được nghe những chuyện như vậy và họ thường không bằng lòng khi bí mật chưa được bật mí. Hồng Nhung là một phụ nữ hơn thế nữa, lại là một thiếu nữ đẹp. Bởi vì người phụ nữ đẹp bao giờ cũng có tính cao. Cho nên lại càng thắc mắc tò mò hơn nữa.

Bữa ăn trôi qua nhanh hơn bình thường. Thái gọi một ít trái cây, anh tự tay bung ra ba ly nước giải khát. Giọng Thái ân cần:

– Nhung uống nước đi. Thọ nữa. Tôi hy vọng chúng ta kể từ nay sẽ là bạn.

Hồng Nhung bóc vỏ một trái nho, cô làm cái công việc này vô cùng tỉ mỉ.

– Anh nói chuyện của anh đi chứ. Giọng cô thân mật hơn - Nhung và anh Thọ chỉ có hai giờ nghỉ trưa thôi đó.

Thái lấy giọng thật buồn, nhưng không trôi chảy lắm. Trước mặt Hồng Nhung, tự dưng anh mềm hẳn lòng. Thái bối rối khi bắt đầu phải nói dối. Nhung rồi cũng qua. Lòng quyết ngăn cản đưa em ngổn ngáo đã giúp anh cứng cỏi hơn.

Quốc Thái mời lửa một điều thuốc. Anh hít khói thật sâu vào lòng ngực để củng cố tinh thần.

– Gia đình tôi có ba anh em, tôi và một người em gái. Quốc Hùng là em trai út, em gái tôi mai này sẽ có chồng, như bao cô gái khác nó sẽ theo chồng và làm tròn bổn phận người vợ. Vậy là chỉ còn lại hai anh em trai. Mẹ muốn chúng tôi thương yêu nhau và tiếp tục sự nghiệp của mẹ. Vậy mà nó không đáp lại lòng mong mỏi cuối cùng của một người mẹ. Nó say mê vui đầu vào sách vở để mặt tôi một mình gánh vác công việc nặng nhọc. Hơn thế nữa, nó mặc tình để mẹ tôi đau khổ, dần vật đến mõi mòn. Anh rít một hơi thuốc rồi tiếp - Hiện nay mẹ tôi đã ngã bệnh còn thằng Hùng thì sắp sửa thành công. Có nghĩa là nỗi thất vọng của mẹ tôi đang lớn dần. Tôi không hiểu người có chịu nổi khi nghe cái tin này không, nhưng bổn phận làm con tôi không thể ngồi yên.

Quốc Thái ngừng kể, đôi mắt Hồng Nhung đã đỏ hoe, cô đúng là một cô gái đúng nghĩa. Đa sầu, đa cảm dễ xúc động với nỗi khổ của người khác. Hồng Nhung cắn nhẹ môi, cô lấy giọng bình tĩnh:

– Tôi nghiệp bác gái quá! Quốc Hùng thật là đáng trách. Cậu ấy có một người mẹ như vậy mà không biết quý trọng thương yêu.
Thọ lên tiếng, anh đỡ lời bạn thật đúng lúc:
– Thái nó muốn nhờ tôi và Nhung thay đổi ý kiến về cuốn sách của Quốc Hùng.
– Tôi hy vọng sau lần thất bại này, em tôi sẽ từ bỏ ý định viết văn, Thái tiếp lời bạn - Không hiểu Nhung có giúp gì tôi được không?
– Thật ra viết văn là một điều rất tốt nhưng vì say mê nó mà làm mẹ mình phải đau khổ đến độ ngã bệnh thì thật đáng trách.
Cô chiếu đôi mắt nhìn Quốc Thái. Chợt cả hai cùng bối rối hi ánh mắt họ chạm nhau:
– Tôi sẽ giúp anh. Thật tiếc cho Quốc Hùng, nhưng biết làm sao được.
Quốc Hùng trở lại khách sạn lúc sau giờ tối. Anh đi thẳng lên lầu rồi dừng lại trước căn phòng 304. Quốc Hùng khẽ gõ cửa trong khi đầu anh nghĩ tới một Thuý Vi lộng lẫy, cô sẽ hiện lên khung cửa xinh đẹp như một cô tiên. Tuy đã biết trước nhưng Quốc Hùng cũng không khỏi sững sờ khi Thuý Vi mở cửa. Cô buông giọng trách hờn:
– Sao anh tới trễ vậy?
– Xin lỗi, anh thật đáng trách.
Thuý Vi kéo anh vào phòng. Giọng cô líu lo như tiếng hát của loài chim.
– Tha cho anh lần này đó - Vi lấy trong tủ sách ra một món quà, ánh mắt cô long lanh sáng: - Tặng cho anh mà! Không được chê đó!
Quốc Hùng mân mê cây bút máy. Một cây viết thật đẹp có khắc tên anh và hai chữ kỷ niệm. Hùng siết nhẹ tay Vi:
– Cảm ơn Vi nhiều lắm! Cây bút này sẽ theo anh suốt cuộc đời.
– Có thật không đó?
– Dĩ nhiên rồi, anh không bao giờ nói dối, nhất là đối với Vi. - Anh nheo mắt trêu chọc - Nhưng trên cây bút máy này còn thiếu...
– Thiếu cái gì anh?
– Tên người tặng, đúng ra ở ngay chỗ này, anh chỉ tay vào tên mình: - Phải có tên Thuý Vi bên cạnh.
– Anh khôn quá! Thôi bây giờ thưởng cho Vi cái gì đi!
– Thưởng à! Đầu tiên là ghé quán ăn Thuận Phát, một quán rất tuyệt, sau đó thì tùy Thuý Vi, chúng ta có thể dạo hết thành phố và thức trọn đêm nay.
– Vi hồng thềm đầu. Ở thành phố phức tạp này, ai mà dám đi chơi khuya.
Quốc Hùng phì cười. Anh thấy vui trước vẻ nũng nịu dễ thương của người yêu.
– Vi làm như rành thành phố lắm vậy.
– Anh có vẻ rành lắm! Chắc là thường đi chơi với bạn gái suốt đêm.
Quốc Hùng làm một cử chỉ khổ sở:

– Người ta nói thật không sai mà.

Thuý Vi hỏi giọng nghi ngờ.

– Người ta nói sao? Chắc là nói xấu phụ nữ chứ gì?

– Vi thông minh ghê vậy đó, người xưa có nói trời sinh ra phụ nữ với một phần ba máu ghen. Riêng anh thì thấy giới nữ ngày nay có tới một nửa máu ghen trong người.

– Xí, ai mà thêm ghen với anh. Vi biết có ghen tị cũng bằng thừa, người ta là nhà văn, ăn nói lịch sự hoà nhã lại là con nhà giàu thì thiếu gì bạn gái.

– Bạn gái thì nhiều, nhưng người yêu thì chỉ có một.

Thuý Vi ném cho anh cái nhìn sắc lẹm.

Cô vào phòng thay đồ bỏ lại Quốc Hùng một mình với bao nhiêu ý nghĩ trong đầu. Thuý Vi là người con gái đáng yêu nhất mà anh đã gặp trong đời. Ngày mai đi nhận kết quả không biết rồi sẽ ra sao. Anh không thể không lo mặc dù lúc nào cũng có Thuý Vi bên cạnh...

Thành phố đêm nay thật đẹp. Quốc Hùng chọn những con đường tương đối vắng. Anh cho xe chạy thật chậm để kéo dài giây phút được ngồi bên nhau. Gần một tháng nay họ xa cách bao nhớ nhung nặng trĩu trong lòng. Thuý Vi tựa cằm lên vai anh giọng cô hoà theo tiếng gió:

– Anh Hùng nói gì đi chứ?

– Vi thấy thành phố đêm nay thế nào?

– Rất đẹp, thơ mộng...

Quốc Hùng tiếp lời cô:

– Phù hợp cho những cuộc dạo chơi chỉ có hai người, hai tâm hồn yêu nhau. Vi đánh nhẹ lên vai anh, giọng cô hờn trách nhưng chưa đầy yêu thương.

– Anh lúc nào cũng ăn hiếp người, Vi giận cho coi.

Quốc Hùng cười giòn, anh tăng ga cho xe lướt đi. Gió lùa vào tóc làm chúng bay lất phất. Anh cố thét lên át cả tiếng gió:

– Lát nữa anh đưa Vi ra ngoại ô, về vùng Lái Thiêu ngắm trăng và ăn trái cây.

– Ban đêm thì làm gì có trái cây?

– Lợi dụng lúc mọi người ngủ tụi mình đi ăn trộm.

Thuý Vi lè lưỡi, cô rút đầu sợ hãi.

– Thôi Vi không dám đâu.

– Nói chơi chớ mình về nhà bà Năm, chị của bà nội anh. Ở đó trái cây nhiều như ở thành phố vậy.

Vi ngất nhẹ lên đùi anh. Cô không nhịn được cười trước cách so sánh kỳ lạ của anh.

– Anh xạo...

Đúng như lời Quốc Hùng nói, quán ăn Thuận Phát thật là tuyệt, nó nằm ngay trên con đường Lê Lợi, thu hút rất nhiều khách về đêm. Đa số nam nữ

thanh niên vào đây để thưởng thức các món ăn, ngắm nhìn cảnh đẹp lặng lẽ của những khóm hoa, chậu kiểng, tất cả đều sáng rực bởi ánh đèn néon. Họ thụ hưởng bầu không khí trong lành, thoả mãn với vẻ thanh lịch, sạch sẽ đến thoát tục. Mỗi bàn ăn là một thế giới riêng tư. Nó cách biệt bên ngoài bởi rất nhiều cây cảnh được sắp xếp thật khéo léo, mỹ thuật. Những chiếc bàn màu trắng kiểu Pháp xinh xắn càng tăng thêm vẻ quý phái khắp nơi. Trong quán thoang thoảng mùi hương madam hoà với hương vị thơm ngát của những loài hoa thay vào mùi dầu mỡ khó chịu thường thấy ở các quán ăn.

Quốc Hùng đưa Thuý Vi vào sân bên trong, ở đây không trồng cây, thay vào đó là những thảm cỏ non mượt mà dưới ánh trăng. Đèn ở đây không sáng, chúng chỉ được bật lên ở một chiếc bàn nào nếu có khách. Hai người vừa định ngồi xuống thì có tiếng gọi:

– Thì ra là cậu út, xin mời hai người tới đây cho vui.

Quốc Hùng thoáng ngạc nhiên. Anh quay người lại và chột reo lên:

– Chị Ba, anh Hoàng Nam - Thật là may mắn!

Hoàng Nam trêu chọc:

– Có thật như thế không đó?

– Hai người hãy nói thật lòng đi.

Phương Huyền phụ hoạ với người yêu trêu em:

– Còn anh chị, Quốc Hùng hỏi lại, anh không chịu kém: - Anh chị có thấy phiền khi chúng em ngồi cùng một bàn không?

– Thôi thôi...

Phương Huyền tự nhiên nắm tay Thuý Vi. Cô dìu Thuý Vi ngồi cạnh mình:

– Các người không thấy người ta ngượng cứng người rồi sao?

Thuý Vi càng lúng túng hơn. Tay chân giờ đây đối với cô dường như là thừa thãi. Quốc Hùng lên tiếng, anh đã nhận ra Thuý Vi không được tự nhiên:

– Xin giới thiệu, anh đặt nhẹ tay mình lên tay Thuý Vi: - Đây là Thuý Vi bạn của em, cô ở tận Bến Tre quê hương của xứ dừa đó.

Chỉ tay sang chị mình, anh tiếp:

– Thuý Vi, đây là chị ba của anh, chị Phương Huyền đó. Còn đây là anh Hoàng Nam bạn rất thân của chị ba - Anh lấy mắt nhìn bà chị trêu chọc.

Hoàng Nam lên tiếng. Anh cất lời khen:

– Bạn của Quốc Hùng xinh quá!

Thuý Vi ngượng ngùng, cô nói mà đôi mắt không dám nhìn thẳng:

– Em rất vui khi được biết anh chị - Cô đáp ứng - Hôm nay... đêm nay thật là may mắn. Chúng em không ngờ được gặp chị Phương Huyền và anh Hoàng Nam ở đây.

Phương Huyền ngắm người yêu:

– Anh Nam đi gọi thức ăn được rồi đó. Nhớ phải có thêm một chút rượu khai vị coi như là chúc mừng cậu út có bạn, mừng cho buổi gặp mặt bất ngờ,

thú vị này.

Hoàng Nam đi khỏi, Phương Huyền ngắm Thuý Vi, cô khen thầm sắc đẹp cô bé. Phương Huyền lên tiếng:

– Thuý Vi ở tận Bến Tre lên chơi, hiện giờ em ở đâu?

Hùng đỡ lời người yêu:

– Ngày mai là ngày bên nhà xuất bản trả lời về cuốn sách của em. Thuý Vi lên đây để ngày mai cả hai đưa cùng đi. Hiện giờ cô ấy ở khách sạn.

– Sao em không đưa Vi về nhà, có chị và mẹ chăm sóc. Ở khách sạn dù sao cũng phức tạp.

– Em chưa muốn cho mẹ biết, khi mà em chưa thành công, sự nghiệp chưa vững vàng.

– Em với mẹ và anh Hai lúc nào cũng đối chọi - Giọng cô thoáng buồn: - Hội sáng này mọi người có tranh luận về em đó.

Quốc Hùng bôn chôn:

– Mẹ nói sao hả chị?

– Mẹ thì không nói gì. Riêng anh hai, anh không đồng ý để em theo nghề viết văn.

– Anh ấy cố chấp quá.

Phương Huyền hỏi, cô quan tâm nhiều đến cậu em út:

– Em có thật sự thích con đường mình đã chọn không?

– Dĩ nhiên rồi. Em say mê nó ngay từ lúc còn nhỏ, chị cũng biết mà.

– Em liệu mình có khả năng thành đạt không?

Quốc Hùng gật đầu, anh không khỏi băng khuâng trước câu hỏi này. Riêng Thuý Vi thì khác. Cô sôi nổi góp chuyện:

– Em thấy anh Hùng rất có khiếu, sách ảnh viết đầu tay tuy chưa xuất sắc lắm nhưng không phải là quá kém.

Phương Huyền hỏi, cô nhìn sâu vào mắt cô gái:

– Em cũng ủng hộ Quốc Hùng à?

– Dạ em... em... biết mình làm như vậy là trái với ý muốn của bác gái và gia đình, nhưng em tin một ngày nào đó anh Hùng sẽ khẳng định được tài năng của mình, lúc đó chắc bác gái sẽ hiểu và thông cảm cho anh ấy.

– Cảm ơn em đã động viên và giúp đỡ Quốc Hùng, em đừng ngại gì hết - Cô quay sang Hùng: - Em xưa nay vốn ương bướng, cương quyết và đầy nghị lực. Tuy chị không hoàn toàn đồng ý nhưng chị biết có ngăn cản em cũng không được. Chị chỉ khuyên em nếu đã chọn rồi thì phải đi đến cùng. Phải phấn đấu vươn lên, với tới cho bằng được mục đích của mình đã chọn.

Trong nghề nghiệp và trong tình yêu cũng vậy. Cô đưa mắt nhìn Thuý Vi.

Cô gái thoáng lúng túng khi biết bà chị đề cập đến mình. Phương Huyền

tiếp: - Anh hai thế nào cũng làm khó em, nhưng chị tin rằng anh ấy làm như vậy không phải là ganh ghét. Cho nên em cũng không nên vì thế mà tạo

khoảng cách, mặc cảm với anh ấy.

– Cám ơn chị đã nhắc nhở. Em cũng mong rằng anh hai cũng không làm việc gì quá đáng ảnh hưởng đến công việc của em.

Phương Huyền cẩn thận nhắc khéo em:

– Nếu có em cũng không nên nóng giận mà gây gổ với anh ấy. Gia đình ta người nào cũng ngang bướng đến đáng sợ. Chị e rằng sẽ có chuyện đáng tiếc xảy ra nếu hai anh em vì mâu thuẫn mà gây gổ to tiếng.

– Chị yên tâm đi, em sẽ ráng kèm chế.

– Thuý Vi cũng nên để ý Quốc Hùng. Cô dặn dò cô gái: - Nó vốn nóng tính, ương bướng, ít chịu nghe lời người khác. Nhưng phụ nữ chúng ta vốn là sứ giả hoà bình. Em cố gắng kèm chế để Quốc Hùng bớt đi phần nào tính nóng. Thuý Vi lặng lẽ, cô khẽ gật đầu thay cho lời đáp.

Hoàng Nam trở lại, dáng anh cao cao, vững chãi mái tóc rối bồng bênh như một tài tử lãng du. Anh không thuộc loại đẹp trai như lại rất đặc biệt. Dáng người anh tạo cảm giác khó chịu cho người không thích nhưng lại rất đáng yêu cho những ai đã yêu. Nói tóm lại Phương Huyền yêu anh, chọn anh vì cái phong cách rất đặc biệt ấy.

Quốc Hùng lên tiếng, anh chọc hai người:

– Từ ngày quen với anh Nam, em thấy chị Huyền tỏ ra chững chạc, ăn nói lưu loát và đặc biệt là dễ chịu hơn trước rất nhiều.

Phương Huyền trợn mắt, cô làm ra vẻ tức giận hỏi em:

– Vậy ra trước đây em cho chị là khó tính, là kém cỏi trong giao tiếp chứ gì?

– Em đâu có nói vậy. Em thấy chị ngày nay hơn hẳn ngày trước mà trước đây chị không hề kém. Có nghĩa là bây giờ là chị rất xuất sắc trong khoa ăn nói. Chị duyên dáng và...

– Thôi đi ông mãnh: - Huyền ngắt lời em, cô chu miệng làm duyên: - Ai đâu có thấy, riêng chị thấy em không còn là một thanh niên hai mươi tuổi nữa. Em tỏ ra chững chạc như một người đàn ông ở tuổi hai mươi tám, ba mươi vậy.

Hoàng Nam xua tay giọng anh bông đùa, khi người phục vụ đã dọn thức ăn lên bàn:

– Riêng anh thì thấy hai chị em đều đáng yêu cả. Bằng chứng là hiện nay anh đã mất đi hai phần ba quả tim để dành cho Phương Huyền. Còn Hùng thì đã có người chăm sóc những lúc trái gió trở trời, có người san sẻ chia vui trong những đêm trăng đẹp như thế này.

– Còn em thì đã bắt đầu thấy đói - Thuý Vi lên tiếng, cô đã bớt lúng túng, cùng hoà nhập vào không khí vui tươi hoà nhộn với mọi người.

Bữa ăn nhanh chóng qua đi. Phương Huyền tỏ ra mến Thuý Vi. Cô hỏi thăm nhiều chuyện làm cô gái trả lời không ngớt, trong khi hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Lúc chia tay, Hoàng Nam siết chặt tay Hùng:

– Hùng hãy cố gắng phát huy tài năng, dĩ nhiên là gặp khó khăn, trắc trở không ngờ. Ta phải tự tin không nên vì gian khổ mà nản chí. Anh đồng ý với Hùng khi em chọn con đường viết văn làm sự nghiệp. Tương lai do chính bàn tay ta tạo nên mới là đích thực. Càng phải qua gian khổ, ta càng thấy quý những gì đã có - Anh vỗ nhẹ vai Hùng - Hãy vững vàng, tự tin. Hãy cố gắng lên, nếu gặp khó khăn anh sẽ giúp đỡ. Cha anh quen biết rất nhiều trong giới báo chí.

– Cảm ơn anh! Đêm nay không chỉ đơn thuần là một đêm dạo chơi. Em được anh và chị Huyền an ủi động viên làm em tin tưởng hơn ở bản thân. Chia tay Thuý Vi, Phương Huyền dặn nhỏ:

– Hùng nó rất giỏi, biết lo xa có ý tự lập. Nó sống có lập trường và rất nghiêm túc, không rệu rã chề cờ bạc, ít quan hệ bạn gái một cách không chính đáng. Nó chỉ có khuyết điểm là nóng nảy, cứng rắn thái quá. Nếu em chịu khó giúp đỡ thì nó sẽ bỏ đi những tật xấu đó không mấy khó. Có điều em phải mềm mỏng, uyển chuyển đừng quá khô khan sẽ làm cho con người vốn có nhiều mặt cảm như nó cảm thấy lạc lõng, tẻ nhạt.

Vi gật nhẹ đầu, cô nhận lời khuyên của bà chị người yêu một cách nghiêm túc và xem đó là hướng sống sắp tới của mình. Thuý Vi đã yêu chân thành tha thiết bởi đây là rung động đầu đời của người con gái.

Bầu trời ngoại ô đêm nay không gọi chút mây. Ánh trăng lung linh chiếu những tia sáng mát dịu vào khoảng không bao la vô tận của trái đất. Đường phố ngoại ô mười giờ đêm đã thưa dần. Hùng cho xe chạy vừa phải, từng ruộng lúa xanh mơn mớn qua đi. Quyện trong gió là hương thơm trong lành của đồng nội. Tiếng gió lùa qua mái tóc vi vu như những nốt nhạc vui tai. Chỉ có lúc này, lúc mà cả bầu trời chìm say vào giấc ngủ chỉ có hai người bên nhau. Quanh họ là trăng, là sao, là nước tất cả đều trở nên thơ mộng đáng yêu. Cô im lặng lắng nghe từng nhịp đập của con tim và khoan khoái hít nhẹ mùi hương quen thuộc của người yêu.

Hùng cho xe chạy chậm lại, giọng anh quyện trong gió:

– Vi ơi! Tới Lái Thiêu rồi nè!

Vi ngẩng đầu nhìn lên, xe đã chạy vào quốc lộ 13 cũ, con đường trải nhựa nho nhỏ nằm gọn trong lòng vô số những tàn lá.

Cây trái ở đây um tùm che mất cả ánh trăng. Trong màn đêm, Thuý Vi như thấy lung lảng trên cây thật nhiều trái. Chúng nhiều đến nỗi Vi không còn nhận ra đâu là lá nữa, cô huých nhẹ vào hông anh:

– Đã tới nhà bà Năm chưa anh?

Hùng lái xe vào con đường rải đá đỏ. Xung quanh vang lên tiếng đủ loại côn trùng nỉ non. Ánh trăng xuyên qua từng kẽ lá. Hùng dừng lại trước căn nhà ngói đỏ, hàng cột bằng gỗ to đen sừng sững trước mái hiên. Nhà vẫn còn thức, một con chó mực loại chó lai phốc hực lên một tiếng rồi im lặng. Nó

quất mạnh chiếc đuôi ngắn ngủn trông thật tức cười. Trong nhà đi ra một cô gái khoảng mười sáu tuổi. Cô bé tóc thắt cao. Cô nhíu mày một lúc rồi reo lên giọng mừng rỡ:

– Anh tư? Má ơi! Anh tư lên chơi nè! Ảnh chờ theo chị tư nữa...

Chợt cô gái bùm miệng, cô rút đầu đáng sợ hãi khi biết mình lỡ lời. Từ nhà có tiếng hắng giọng, rồi bóng một người đàn bà tha thướt trong vạt áo ngủ, giọng nói còn rất trẻ:

– Anh tư nào, anh nào mà chờ chị lên chơi vào giờ này. Chợt nhận ra Quốc Hùng và vẻ ngượng ngùng của Thuý Vi bà mắng con: - Cái con này, tât lớn vẫn không bỏ - Quay sang Quốc Hùng bà niềm nở: - Sao lên tối vậy cháu? Ngồi đi, còn cháu gái nữa ngồi xuống đi. Hai đứa làm cô bất ngờ quá!

Hùng kéo Thuý Vi tới, anh giới thiệu:

– Đây là cô hai của anh.

Vi ngượng ngùng cúi đầu:

– Cháu chào cô.

– Thừa cô, đây là Thuý Vi, bạn cháu. Tụi cháu thấy trắng sáng quá nên không nở ngủ. Định lên đây khuấy động vườn cây yên tĩnh của cô.

– Hai đứa có ăn gì chưa? Để cô bảo con Liên nó dọn đồ ăn khuya lên.

– Dạ, tụi cháu ăn rồi, bây giờ chỉ thèm trái cây thôi.

Cô bé bán nẩy xen lời, giọng cô trong thanh như tiếng chim:

– Hay quá! Em mới than trắng sáng không ngủ được thì có anh chị lên chơi. Đêm nay chúng ta thức suốt đêm anh Hùng nhỉ?

Hùng gật đầu. Anh ngắm nhìn cô bé rồi thốt lời khen:

– Mỗi lần anh trở lại đây thì thấy Liên mỗi khác.

– Em có gì thay đổi đâu?

– Liên đẹp hơn, xinh xắn hơn so với mấy tháng trước.

Cô bé phụng phịu, giọng dỗi hờn:

– Vậy mà bữa hôm em còn bị mẹ quất cho một roi đó. Anh Hùng nói không thật, nếu em đã lớn thì đâu có bị đòn đá. Mà... ban đêm anh Hùng đâu có thấy hết được những nét... xấu của em.

Hùng cười xoa, anh không biết cãi sao với cái lý lẽ trẻ con ấy. Anh hỏi người cô:

– Ông bà Năm ngủ rồi hả cô?

– Đâu có. Hai ông bà đi đám giỗ bên bác Đông rồi ở lại ngủ luôn. Dượng hai con cũng ở bên đó. Nhà chỉ còn hai cô cháu. - Quay sang Liên bà nói: - Con dẫn anh chị ra vườn chơi, để mẹ bật đèn.

– Không cần đâu cô - Hùng ngăn - trắng sáng như vậy, với đôi mắt sáng rực của tuổi trẻ tụi cháu thừa sức hái hết trái ở trên cây.

– Liên đi trước, đôi chân cô bé lười thoát trên mặt đất. Khu vườn rộng mênh mông, lá dưới chân xào xạc theo từng nhịp bước của ba người. Liên dừng

chân trước cây chôm chôm đầy trái. Nó um tùm chiếm cả một khoảng đất rộng. Tán lá xum xuê phủ xuống tận mặt đất. Ba người chui vào trong, ở đây họ có cảm giác như lọt vào khu vườn huyền bí. Liên đưa tay hái một chùm trao tận tay Vi.

– Chị Thuý Vi ăn thử đi. Trái ngọt lắm đó! Cây chôm chôm này do chính tay Liên trồng, tới nay đã được bảy năm rồi đó.

– Hèn gì nó mau lớn quá - Hùng trêu cô bé - Giống hệt như Liên vậy.

Cô bé giậm chân:

– Em hông biết đâu - Cô quay sang Thuý Vi - Chị Vi bắt đền anh Hùng giùm em đi. Lúc nào anh ấy cũng ăn hiếp em hết đó.

– Chính chị cũng bị anh ăn hiếp, làm sao mà chị giúp em được.

Liên cười giòn, cô như không còn nhớ chuyện vừa qua:

– Thì ra là vậy. anh chị ở đây, để em đi hái một ít măng.

Cô bé chạy vụt đi, để cho Hùng và Thuý Vi một thoáng ngỡ ngàng. Không khí trầm hẳn xuống chỉ còn lại hai người. Hùng xoay người tìm hái thêm một ít trái nữa. Anh dìu cô ngồi xuống gốc cây được phủ một lớp lá dày như nệm. Hùng bóc vỏ trái chôm chôm, nhẹ nhàng đưa vào miệng người yêu.

Giọng ngọt ngào:

– Ăn đi Vi, trái ở đây ngọt lắm!

Thuý Vi cắn nhẹ, cô từ từ thưởng thức vị ngọt thanh tao của chôm chôm đất Lái.

Liên trở lại, trên tay vô số những măng. Không hiểu cô bé tìm đâu ra mà nhiều và nhanh như vậy. Liên ngồi xuống, cô bóc một trái măng đưa cho Thuý Vi. Cô bé liền thoắt, vui nhộn làm cho vườn cây như bừng tỉnh.

Nhưng chỉ được một lúc thì cô đã ngáp dài, Liên lặng lẽ rút lui, vừa buồn ngủ, lại vừa lịch sự.

Còn lại hai người, Hùng hỏi, tiếng anh trầm bổng vang xa trong màn đêm:

– Vi có mệt không?

Cô lắc đầu. Ánh mắt long lanh như hai hạt châu. Ánh trăng quỳên qua từng kẽ lá, từng ngọn gió đi qua làm rừng cây xào xạc. Tiếng côn trùng rả rích vang lên từ muôn phía lúc trầm, lúc bổng những âm thanh ru ngủ lòng người. Họ ngồi đó dưới gốc cây sai quả, cành lá xum xuê che phủ hai người. Hai mái đầu tựa vào nhau, họ tìm ở nhau mùi hương tình ái. Hai tâm hồn son trẻ dậy lên nỗi khát khao, chờ đợi yêu đương. Hùng nghe lòng mình rung động, từng nhịp đập trái tim tăng dần theo khoảnh khắc thời gian. Hùng cũng biết bên cạnh mình Vi đang chờ đợi. Cô yêu anh, sẵn sàng vì anh mà làm tất cả. Hùng chợt thấy mình cứng rắn hơn, vững vàng hơn. Tình yêu chân thật, trong trắng trong lòng họ đã giúp họ dừng lại đúng lúc. Hùng lên tiếng hỏi, anh cố xua đi những ý nghĩ không tốt trong đầu:

– Vi có thích đêm nay không?

Giọng Vi thoang thoảng trong đêm, quỵên vào hương thơm đồng nội:

– Trăng đẹp quá! Trời đất như hội tụ tất cả vẻ đẹp đêm nay.

Giọng anh âu yếm:

– Vậy mình thức suốt đêm nay Vi nhé!

– Nếu được ở bên anh, Vi không còn sợ thời gian nữa.

Hùng đứng lên, anh dìu Vi bước đi. Trước mắt họ là một vùng sáng rực rỡ. Hồ nước hiện ra lung linh mờ ảo dưới ánh trăng. Những đoá hoa sen tươi nở, từng giọt nước lăn tăn, sóng nước bàng bạc vẫy vùng vì một cơn gió thoảng qua... Mặt hồ trở lại im lìm ánh trăng soi vằng vặc, trăng in hình trên mặt nước. Chợt một chú cá vẩy đuôi, nó lao tới đớp mạnh vào bóng trăng. Thuý Vi chột la lên:

– Chết rồi! Trăng bị vỡ mất rồi.

– Nó sẽ lành lại. trăng là bất tử, trăng sống và tồn tại mãi để soi sáng cho nhân loại. Trăng là nhân chứng cho những cuộc tình. Trăng không bao giờ tan vỡ.

Những mảnh trăng chao đảo ngã nghiêng một lúc rồi dừng lại. Chúng ghép vào nhau và mặt trăng lại hiện ra.

– Ngày mai này khi sự nghiệp thành công, anh đưa Vi đi dạo khắp nơi trên trái đất. Quê hương ta rất nhiều cảnh đẹp. Vi thích nhất là nơi nào?

Vi trả lời. Cô không cần phải suy nghĩ:

– Vi thích nhìn sương mù buổi sớm của thành phố cao nguyên, thích nghe tiếng chim rừng hót đón bình minh. Hoàng hôn màu xám, màu tím ở rừng núi cũng đẹp và Vi thích nghe tiếng xào xạc của rừng thông...

– Đà Lạt lạnh lắm, Vi không sợ sao?

Cô tựa đầu vào vai anh, giọng êm đềm như mặt nước, tóc cô xoã dài toả hương ngào ngạt:

– Có anh ở bên cạnh Vi không sợ gì hết. Nhưng nếu lỡ phải xa nhau, Vi sẽ tìm đến nơi nào lạnh nhất. Cái lạnh da thịt sẽ làm tâm hồn không trở thành băng giá.

– Vi đừng nói gỡ, Hùng bịt miệng cô bằng hai ngón tay - Chúng ta làm sao mà xa nhau được chứ. Trăng đã làm chứng cho tình yêu của chúng ta, dòng sông quê Vi từng ôm ấp chúng ta vào lòng. Và ở đây, giữa muôn vàn cây cỏ, giữa hồ nước trong xanh được soi bóng bởi ánh trăng lồng lộng, tất cả đều đã nhìn thấy chúng ta yêu nhau, thương nhau chân thành thanh cao. Không sức mạnh nào có thể chia lìa chúng ta được.vi dụi đầu vào ngực Hùng, giọng cô buồn vui lẫn lộn:

– Vi chỉ nói như vậy thôi chứ Vi yêu anh nhiều lắm! Đâu có thể nào xa anh được.

– Anh cũng yêu Vi, yêu từng nụ cười ánh mắt. Mai này anh sẽ đưa Vi đi thăm Đà Lạt. Chúng ta sẽ cùng ngắm trăng buổi tối, sẽ đón ánh mặt trời rực

rõ lúc bình minh. Sẽ sưởi ấm cho nhau lúc sương mù che phủ và cùng tạm biệt hoàng hôn với những ráng chiều màu tím.

Tiếng gà gáy vang lại từ xa. Âm thanh trong vắt xé tan màn đêm vô tịch.

Chúng đánh thức bao trái tim đang say nồng giấc ngủ và làm bừng tỉnh lại tâm hồn son trẻ yêu nhau.

Họ trở lại thành phố khi bình minh vừa chiếu những tia nắng đầu tiên. Cùng nhau ăn sáng, cùng lắng nghe, đón nhận nhịp sống nôi nôi ồn ào nơi đô thị...

Những chiếc lá rơi

Tập 5

Cánh cổng màu vàng của văn phòng đại diện nhà xuất bản hiện ra. Hùng nghe tim mình như thắt lại. Từng nhịp thở của anh nặng nhọc khó khăn hơn.

Hùng dang hắng, anh cố kềm lòng để bớt đi hồi hộp, lo âu. Thuý Vi đi bên anh, cô cũng lo lắng không yên, Vi xiết nhẹ tay Hùng. Họ trao nhau sức mạnh để vững vàng hơn, sẵn sàng đón nhận những gì cay nghiệt nhất.

Người thiếu nữ có vẻ đẹp quý phái và anh hơi lùn hiện ra. Họ gật đầu chào hai người rồi mời cả hai cùng ngồi. Hùng khó nhọc lên tiếng:

– Em trở lại đây để nhận kết quả. Hôm nay là ngày hẹn của anh chị...

Hùng không nói hết lời. Thuý Vi vội vã nói thêm:

– Không biết sách của anh ấy có dùng được không vậy anh chị?

Nhưng thoát bối rối, thật ra cô không muốn nói dối, nhất là trường hợp này.

Hùng còn trẻ quá, lại có tài nữa. Ánh mắt chờ đợi, lo âu của hai người bạn trẻ trước mặt làm cho cô ray rứt. Nhưng nỗi thống khổ của người mẹ mà cô lầm tưởng có thật làm cô xúc động hơn. Giọng cô dứt khoát:

– Hôm nay đúng là ngày hẹn. Ban biên tập chúng tôi đã xem qua tác phẩm Hoàng hôn màu tím của tác giả Vi Hùng và cùng nhận định...

Nhưng nhưng nói, cô cố lấy bình tĩnh để không phải run vì nói dối.

Hùng thì nghe tim mình như ngừng đập, cổ họng khô cứng. Anh cố gắng nghe mà sao cứ cảm thấy thấp thỏm trong lòng.

– Tác phẩm tạm được, lời văn trau chuốt, nhưng về nội dung chưa sâu sắc, chưa thể hiện được tính xã hội cao - Cô trao cho Hùng xấp bản thảo, kèm theo biên bản nhận xét của ban biên tập - Xin gửi lại tác giả. Mong là tác giả nghiên cứu để tác phẩm sau đạt yêu cầu hơn.

Không hiểu sao Hùng không thấy cảm xúc gì hết. Anh như xơ cứng tâm hồn. Trước mắt anh, hình ảnh quý nhất của Nhung chỉ là một tượng gỗ, thời gian như dừng lại trong anh. Thuý Vi cũng không hơn, cô cố mím môi để

không bật ra tiếng khóc. Sự thật phũ phàng đã làm xoá mờ tâm huyết của Quốc Hùng bấy lâu nay.

Hồng Nhung thờ người, cô thờ dài như trút đi gánh nặng trong lòng. Cô hiểu và cảm thông cho đôi bạn trẻ. Nhìn nét buồn lặng lẽ của họ, cô chợt nghe lòng mình xót xa ân hận. Nhung tự hỏi, không biết mình hành động như vậy đúng hay sai?

Thuý Vi lấy lại bình tĩnh. Tiếng cô vẫn chứa nhiều u uất:

– Cảm ơn chị! Chúng em cố gắng để lần viết sau thành công hơn.

Cô đứng lên gật đầu chào họ, Quốc Hùng nặng nhọc rời ghế. Anh bước những bước chân nặng trĩu về phía cửa. Nhung bước theo, cô muốn nói một lời trước khi chia tay. Thọ ngồi đó, anh đưa mắt nhìn theo ba bóng người. Đây là lần đầu tiên anh gặp trường hợp như thế này trong nghề.

Ra tới cửa Nhung lên tiếng:

– Chị có lời này muốn nói, không hiểu có nên không?

Giọng Hùng xa xăm, anh như không còn sinh khí nữa.

– Tụi em nghe đây, chị có gì cứ nói đi.

– Viết văn là một việc tốt. Nhưng đừng vì vậy mà làm tan vỡ một tâm hồn, làm ray rức tâm lòng của người mẹ là một điều không nên. Hùng hãy tiếp tục viết văn và trở lại đây khi nào thấy việc làm của mình hoàn toàn vừa lòng người khác, nhất là đáng sanh thành. Chị sẽ ủng hộ Hùng nếu có ngày đó.

Quốc Hùng lặng lẽ gật đầu, anh bước đi như kẻ mộng du, tâm hồn anh xác nhận trí não mờ mịt không còn nhận ra câu nói khác thường của Nhung.

Riêng Thuý Vi cô hiểu ngay có chuyện không bình thường. Cô muốn hỏi thêm nhưng Hùng đã bỏ đi.

Họ trở lại khách sạn, Hùng rơi người trên chiếc ghế bành sâu tận cổ. Giọng anh nghèn nghẹn:

– Anh đã thất bại rồi Vi ơi! Anh thật sự bất tài.

Vi ngồi xuống bên cạnh người yếu. Cô choàng tay ôm cổ anh, giọng an ủi, đầy thương yêu, trách nhiệm.

– Không phải đâu. Đây là lần thử thách đầu tiên, một thử thách tất nhiên phải có cho những ai muốn đấu tranh giành sự nghiệp.

Chợt Hùng gật đầu lên đùi cô, giọng anh như một đứa trẻ:

– Anh phải làm gì đây hả Vi? Vi hãy giúp anh đi. Vi nói đi...

– Anh hãy đứng lên, vững vàng hơn. Tiếp tục viết và tiếp tục đi theo con đường mình đã chọn.

Hùng nghe rõ từng lời, lòng cương quyết, ý chí mạnh mẽ trở dậy trong anh.

Từng lời nói của chị Phương Huyền, của Hoàng Nam vang lên như thúc giục anh hãy can đảm vượt qua thử thách đầu đời.

Hùng đứng lên, giọng anh ráo quạnh:

– Khi nào Vi trở lại Bến Tre?

– Vi ở lại với anh cho đến khi nào anh thật sự bình tĩnh. Vi không muốn bỏ anh một mình trong trường hợp này.

– Bây giờ anh đã sáng suốt lắm rồi, nhưng anh muốn Vi ở lại đây một ngày nữa. Mai hãy trở về quê.

– Dạ... - Cô đứng lên đi về phía tủ lạnh. Vi quay lại đặt ly nước vào tay Hùng.

– Anh uống nước đi, nước mát sẽ làm anh dễ chịu hơn.

Hùng uống cạn ly nước. Anh thấy mình tỉnh táo hẳn.

– Anh phải về nhà một chút. Từ tối qua tới nay anh đi vắng, chắc mẹ mong anh lắm!

– Anh trở lại sớm nha, em mong anh lắm!

Hùng đặt lên trán cô một nụ hôn. Anh buồn bã chia tay người yêu.

Chiếc xe nặng nề lao đi. Nó mang theo Hùng với cả bầu tâm sự u buồn, mang theo nỗi thất bại đầu tiên trong lòng chàng trai trẻ.

Hùng đi qua phòng khách, có tiếng mẹ gọi. Anh lặng lẽ bước vào. Mẹ anh và anh chị ngồi đó. Hùng lặng lẽ nhìn lướt qua. Chợt anh bắt gặp ánh mắt soi mói, cái nhìn mang vẻ đắc thắng của Quốc Thái. Từng lời nói của Phương Huyền đêm qua lại vang lên. Hùng nghe lòng mình nghèn nghẹn. Tại sao anh ấy lại ác cảm với mình như vậy chứ? Lúc này đây, lúc mà anh đang ê chề, đau khổ với thất bại thì anh ấy ngồi đó với nụ cười như mĩa mai. Mẹ anh thì nhìn con với ánh mắt nghiêm khắc, lạnh lùng. Hùng lên tiếng, giọng anh không chút tình cảm:

– Dường như mọi người chờ con, có chuyện gì vậy?

Bà Hai tức giận trước câu nói thờ ơ của con. Từ hôm qua, nghe Thái nói chuyện đã kích Hùng bà đã không vui. Vậy mà đêm tối anh còn đi suốt, giờ đây trở về với ánh mắt lạnh lẽo và câu hỏi chùng chình như xa lạ. Bà Hai không kiềm được lòng, ánh mắt bà giận dữ, lời nói cứng rắn:

– Con tự cho phép mình hỏi mọi người như vậy sao?

Hùng cũng không kém. Kết quả không vui buổi sáng làm anh ương bướng lạnh lùng hơn:

– Dường như con đã có lỗi, có chuyện gì vậy?

– Ngồi xuống đi.

Hùng uể oải ngồi lên ghế, ánh mắt anh vô định, không nhìn mẹ, cũng không nhìn ai trong phòng. Quốc Thái lên tiếng, giọng anh hách dịch:

– Đêm qua em đi đâu suốt đêm?

Hùng quắc tia mắt giận dữ, lời nói cũng không kém.

– Anh tự cho phép mình xen vào chuyện của người khác tự bao giờ vậy?

– Em...

Quốc Hùng trợn mắt, anh tức giận đến không thốt ra lời. Bà Hai cũng giận,

thái độ của Hùng như chế thêm dầu vào lửa.

– Ở trong nhà này không có cái gì là riêng tư hết. Mọi người đều phải sống trong sáng và ai cũng có quyền biết chuyện của người khác. Không phải vì tò mò mà là vì tình cảm gia đình bắt buộc phải như vậy. Hơn nữa nó lại là anh của con, con thông minh hiểu biết sao không nhớ câu quyền huynh thế phụ ?

– Con nghĩ nếu cha còn sống chắc cũng không đến nỗi quá đáng như vậy. Anh ấy khát khe từng tí một, đối với con như một đứa trẻ lên ba. Mắt anh hằn lên những tia máu đỏ, giọng nói dữ dằn:

– Cả mẹ nữa, mẹ cũng ngày một gò bó hơn đối với con. Mẹ đâu xem con như con của mẹ. Con đâu có được bình đẳng như mọi người trong nhà này. Bà Hai lạnh người trước thái độ của con. Bà không ngờ Quốc Hùng lại tỏ ra phản kháng mãnh liệt như thế này. Dù bà biết rằng xưa nay con bà vốn ương bướng, nhưng nó không hề quá đáng như hôm nay. Bà Hai nuốt ực một tiếng, bà cố đè nén nỗi đau của một bà mẹ trước cảnh gia đình không hoà thuận để lên tiếng:

– Con xem mình có xứng đáng là con của mẹ không? Xưa nay có nghe lời mẹ một việc gì không chứ?

– Nhưng mẹ đã hứa với con rồi - Anh giờ cả hai tay, cử chỉ thất vọng. Thời hạn một năm chưa hết. Chẳng lẽ mẹ nghe theo lời của anh hai rồi thay đổi ý định hay sao?

– Em... - Quốc Thái quá giận khi thấy em một mực phản đối mình - Bà hai đành phải lên tiếng:

– Mẹ có nói vậy bao giờ đâu?

– Như vậy thì không có chuyện gì để nói nữa - Hùng đứng lên, ủ rũ, buồn bã - Con xin phép về phòng.

Phương Huyền lên tiếng, cô cũng giận trước thái độ của em. Cô đâu biết rằng sáng nay Hùng đã trải qua một cơn khủng hoảng, trong lòng anh giờ đây đầy dẫy mặc cảm, đau thương:

– Quốc Hùng, em nên lễ phép một tí. Em không thấy mẹ có chuyện muốn hỏi em sao?

Hùng ngồi xuống, bà Hai nén giận hỏi:

– Đêm qua con đi chơi với bạn gái đến suốt đêm à?

Bà Hai đã sai khi hỏi câu này. Con người vốn nhiều tự ái trong lòng như Hùng lại trỗi lên, anh đứng bật dậy từng tiếng nói như nhát dao soi vào lòng người mẹ:

– Những tình cảm riêng tư bây giờ cũng không còn là của riêng con nữa - Anh quát mắt nhìn Quốc Thái đang run rẩy vì giận - Anh hãy bỏ đi thói quen xen vào chuyện của người khác. Đừng lấy vai trò quyền huynh thế phụ mà tự do mình đi quá trớn như vậy.

Anh quay bước, dáng đi hấp tấp như chạy trốn. Thật ra anh cũng biết mình quá đáng, nhưng bao đau khổ uất nghẹn trong lòng từ sáng đã làm anh như điên dại. Quốc Hùng trở ra, anh phóng xe thẳng tới khách sạn, không nhận ra Phương Huyền lặng lẽ đi theo.

Quốc Thái chồm người lên, anh định lao theo dạy cho đứa em ngỗ nghịch một bài học. Nhưng bà Hai khoát tay bảo thôi, bà mệt mỏi tựa người vào thành ghế, đôi mắt nhắm nghiền, từ đó lặn ra hai giọt nước mắt. Những giọt nước mắt đau buồn của bà mẹ trước hạnh phúc bắt đầu rạn nứt của gia đình. khách sạn Rạng Đông sao mà xa quá. Nó dài hơn cùng với nỗi buồn vô tận của Hùng. Phương Huyền theo sau, cô cố vượt lên để gọi em trở lại nhưng không kịp phải cô gắng lắm mới không bị mất bóng Quốc Hùng.

Quốc Hùng loạng choạng vào khách sạn. Bước chân anh nặng nề như có gánh nặng trên vai. Anh tựa người vào cửa phòng 304 bàn tay từ từ giờ lên gõ nhẹ. CỬ chỉ của Hùng như người say rượu. Thuý Vi mở cửa nhìn ra, cô tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Hùng trở lại quá sớm với khuôn mặt thất thần.

– Có chuyện gì vậy anh?

Hùng không nói gì được. Anh loạng choạng bước vào. Thuý Vi lo sợ, cô nhẹ đỡ người yếu. Chỉ chờ có vậy, Quốc Hùng ôm chầm Thuý Vi, anh siết cô vào lòng, giọng đứt quãng:

– Anh... anh không biết làm gì bây giờ? Tại sao mọi người lại tàn nhẫn với anh như vậy chứ?

– Chuyện gì đã xảy ra, em không hiểu gì hết.

– Anh hai của anh, anh ấy thật là độc ác. Cả mẹ anh nữa, mẹ cũng không còn thương anh, không còn xem anh như một đứa con nữa...

Phương Huyền bước vào, cô đã theo chân em trai đến tận đây. Nhìn cảnh hai người bên nhau, cô thoáng ngán ngại. Nhưng rồi cô cũng lên tiếng:

– Em sai rồi, mẹ không hề ghét bỏ em.

Cả hai cùng giật mình, họ rời nhau và cùng quay lại. Ánh mắt ngỡ ngàng, cả hai cùng thốt:

– Chị...

Phương Huyền ngồi xuống, giọng cô chùng lại:

– Xin lỗi, chị đã quấy rầy hai em.

– Chị tới đây làm gì vậy? Quốc Hùng hỏi.

– Em mặc cảm với cả chị nữa sao?

Hùng vẫn lạnh lùng:

– Ban nãy chị nói gì đó?

– Chị nói là em đã nghĩ sai về em.

– Có thật như vậy không? Hùng hỏi giọng nghi ngờ.

– Sao lại không? Thuý Vi ngược lên trao Huyền ly nước.

– Chị uống nước đi - Quay sang Quốc Hùng cô hỏi giọng buồn buồn - Em

thật là không hiểu gì hết?

– Em ngồi xuống đi, từ từ rồi hiểu - Uống một ngụm nước, Huyền tiếp: - Mẹ vẫn thương em, thậm chí mẹ thương em nhiều nhất là khác. Bởi vì em rất giống cha, giống nhất trong ba anh em mình.

– Tại sao mẹ lại độc đoán với em như vậy? Chị giải thích đi.

– Mẹ không hề độc đoán. Mẹ đã chiều em, cho em một năm để theo đuổi ý nguyện của mình. Em còn đòi hỏi gì ở mẹ nữa chứ?

– Nhưng em vẫn không hiểu thái độ của mẹ ban nãy.

– Chính em mới khó hiểu đó. Mẹ thấy em đi suốt đêm không về nên có ý chờ đợi. Và lại hôm qua anh hai có mách với mẹ là em có bạn gái nên mẹ định chờ em về hỏi thăm. Tất cả chỉ vì mẹ quan tâm tới em mà thôi.

Hùng cúi đầu, anh nghe lòng bồi hồi xúc động, thì ra vì quá nóng nảy anh đã có thái độ vô lễ với mẹ. Nhưng nghĩ tới Quốc Thái, giọng anh căm tức hơn:

– Thì ra là do anh hai, anh ấy thật là quá đáng. Em đã có lỗi với mẹ rồi.

Thuý Vi lên tiếng, nãy giờ cô vẫn im lặng:

– Lỗi gì do em, anh Thái không muốn anh Hùng quen với em - Cô cúi đầu, đôi mắt đỏ hoe.

Phương Huyền mỉm cười, cô lắc nhẹ bờ vai cô gái:

– Coi em kìa, em cũng biết tánh nết anh ấy bất thường mà. Em đừng có trách anh, có trách là trách Hùng đó. Nó nóng nảy vô cớ làm mẹ buồn - Quay sang Hùng cô giận - Em có biết là mẹ buồn lắm không?

Hùng cúi đầu, anh ân hận rất nhiều vì hành động của mình. Thuý Vi lên tiếng, cô đỡ lời người yêu:

– Có lẽ tại vì anh buồn chuyện lúc sáng nên mới tỏ ra nóng nảy - Thuý Vi cầm tay Huyền năn nỉ - Chị tha lỗi cho anh Hùng đi, không phải tại anh đâu.

– Chuyện ban sáng - Huyền ngạc nhiên - Chuyện gì vậy, chị nghe được không?

Vi nói, giọng cô vẫn còn buồn:

– Em và anh Hùng vừa mới nhận kết quả quyền sách - Cô thở dài - Coi như là thất bại rồi.

– Thì ra vậy.

Quốc Hùng tiếp:

– Hồi sáng em trở về với ý định cho mẹ hay tin. Em cũng nghĩ là mẹ sẽ lo khi thấy em đi suốt đêm. Nhưng không hiểu tại sao vừa thấy mặt anh hai, rồi nhớ lại lời chị ban tối, em chợt thấy nóng nảy vô cớ.

Phương Huyền thông cảm:

– Cũng không trách em được, nhưng em hãy về xin lỗi mẹ đi.

Thuý Vi lên tiếng:

– Lúc chia tay với chị Nhung ở văn phòng nhà xuất bản. Anh Hùng có nhớ chị ấy nói gì không?

Thúy Vi thuật lại lời Nhung, xong cô nhận xét:

– Chị Huyền, anh Hùng có thấy câu nói đó lạ lắm không?

Huyền gật đầu, cô khẽ thốt:

– Lạ thật đó.

– Em cũng không hiểu nổi - Hùng tiếp lời.

– Thôi được rồi, coi như là thất bại ban đầu. Em cũng không nên chán nản, để chị nhờ anh Nam giúp đỡ cho em.

Hùng mỉm cười, nụ cười đầu tiên từ lúc rời nhà xuất bản:

– Cảm ơn chị. Em cũng hy vọng nhiều ở anh ấy.

– Thôi chị về - Huyền nheo mắt trêu chọc:

– Chúc hai đứa vui vẻ.

Thúy Vi thoáng ngượng, gương mặt cô ửng hồng. Đưa Huyền ra cửa. Vi hỏi:

– Chị và anh Hoàng Nam chừng nào cho tụi em uống rượu mừng?

– Một ngày rất gần. Em hãy lo cho mình và cho Quốc Hùng đi, chị thì không có gì phải nói nữa. Anh chị quen nhau đã khá lâu. Cô đổi giọng tâm sự: - Em thấy Quốc Hùng như thế nào?

Vi lúng túng, cô bất ngờ trước câu hỏi thân thiện nhưng quá thẳng thắn của Phương Huyền.

– Em... Anh Hùng... Anh ấy rất tốt với em.

Huyền cười giòn:

– Như vậy là đủ rồi, yêu nhau là hiểu nhau hy sinh cho nhau, cùng nhau đi đến lâu dài hạnh phúc, Hùng nó tốt với em có nghĩa là nó thật sự yêu em, hãy ráng giữ gìn tình yêu trong sạch - Cô đùa: - Trong như pha lê vậy. Để đêm tân hôn thực sự là đêm hạnh phúc, thật đúng nghĩa với tiếng tân hôn.

Huyền đi khuất để lại trong lòng Thúy Vi muôn vàn cảm giác mới lạ. Cô quay vào nhìn Phương Huyền với ánh mắt nghiêm khắc không giấu được vẻ triều mến, yêu thương.

– Anh đã to tiếng với mẹ phải không?

Hùng cúi đầu nhận lỗi:

– Anh thật là bất hiếu, anh làm mẹ buồn.

Hùng đứng lên, anh bước ra ban công. Cả một khoảng đất rộng phủ đầy cỏ non, rải rác một vài băng đá đặt trong vườn, một đài nước phun lên trắng xoá, nước vọt lên cao rồi lao nhanh xuống trông thật đẹp mắt. Xa chút nữa là hàng dương liễu, bóng cây phủ mình trong gió, cành lá xào xạc vì vu. Vi bước đến, Hùng khoát vai Thúy Vi, giọng mơ màng:

– Cảnh ở đây đẹp quá.

Chợt một cơn gió nổi lên, mây đen kéo về che phủ cả bầu trời. Từng vệt sét ngoằn ngoèo xé rách không gian. Mưa bắt đầu rơi xuống, từng giọt mưa tí tách như rót vào lòng Hùng. Mưa làm tâm hồn anh u buồn hơn nữa, Hùng siết chặt Vi hơn, giọng nỉ non.

– Mưa đúng lúc quá, có lẽ cuộc đời anh gắn liền với những cơn mưa như thế này. Cứ mỗi lần có chuyện không vui thì mưa lại kéo về, không hiểu mưa muốn san sẻ cùng anh hay mưa muốn trêu chọc cuộc đời, đùa cợt với số phận nghiệt ngã của anh.

– Đừng nói nữa anh - Vi thôn thức: - Em sắp khóc rồi nè. Anh có biết không, mỗi lần anh buồn, đôi mắt anh xa xăm em như thấy lòng mình rạn nứt.

– Tội nghiệp Vi. Định mệnh Vi sẽ ghép Vi vào cuộc đời anh, Vi sẽ khổ nhiều lắm, bởi vì trời sinh anh ra để chịu nhiều đau khổ.

– Sao anh lại có ý nghĩ bi quan như vậy chứ? Cuộc đời nào lại không có những lúc thăng trầm. Anh nhìn kia, bầu trời rộng lớn bao la như vậy mà mây đen còn che phủ. Nhưng rồi mây cũng tan đi, màu đen sẽ bị ánh sáng rực rỡ xua tan. Mỗi con người của chúng ta cũng vậy, có những lúc mây đen trùm kín cuộc đời nhưng bằng ý chí, sức mạnh của bản thân ta sẽ vượt qua tất cả để hướng về một tương lai hừng sáng.

Hùng thở dài, giọng anh vẫn u buồn:

– Vừa mới chào đời anh đã mất cha. Sau đó là bà nội và hai người chị. Bất hạnh đến với anh ngay từ lúc còn nằm nôi. Giờ đây anh lại phải chịu đựng biết bao nhiêu là áp lực.

– Nhưng anh còn tình thương của mẹ, của chị, của anh Thái nữa, chưa hẳn là anh ấy ghét bỏ anh - Ngập ngừng một lúc cô tiếp: - Anh còn có em bên cạnh nữa...

Hùng xoay Thuý Vi đối diện với mình, mắt họ nhìn nhau như nói lên muôn điều. Hùng nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn say đắm. Họ quyện vào nhau, trao cho nhau hương vị đầu đời. Nụ hôn tình yêu thiêng liêng, nó ngọt ngào làm ngọt lịm tâm hồn. Bên ngoài trời vẫn mưa, gió đùa với cây xào xạc, vi vu. Những giọt nước rơi đều làm mát lạnh tâm hồn. Họ rời nhau, đôi mắt nhìn xa xa, ở đó là chân trời hạnh phúc...

Hùng rót vào lòng Vi từng lời nói thương yêu:

– Anh thương Vi nhiều lắm. Nhưng suốt đời này. Nơi đây sẽ trở thành kỷ niệm của đôi ta. Anh sẽ nhớ mãi nơi này, nơi mà Vi đã trao cho anh nụ hôn tình ái, hương vị đầu đời sẽ theo anh mãi mãi. Mãi mãi anh nhớ ngày hôm nay, dù sau này cuộc đời có khắc nghiệt có chia cắt chúng ta chẳng nữa... Vi khép môi anh lại bằng một nụ hôn tự cô dâng hiến. Vi sợ lắm. Vi không muốn nghe Hùng nói đến hai tiếng xa nhau.

Quốc Thái cho xe chạy chậm trên con đường đầy bóng bạch đàn. Cây bạch đàn vươn cao, dịu dàng, cành lá rủ xuống đong đưa ngã nghiêng vì gió. Bạch đàn mềm mại tha thướt như một thiếu nữ. Một thiếu nữ tuổi dậy thì tràn đầy sức sống.

Thái đi như thế này đã ba giờ liền. Chiếc xe vô tình đã đưa anh đến nơi làm

việc của Hồng Nhung. Thái thoáng lưỡng lự, anh nhìn đồng hồ tay, tuy bốn giờ rưỡi rồi, có lẽ Hồng Nhung sắp ra về. Anh đứng chôn chân trước cánh cửa màu vàng. Nó rộng mở sẵn sàng đón chào khách. Nhưng sao anh cứ phân vân mãi. Có nên bước vào không chứ? Ta và Hồng Nhung chưa hề quen nhau ngoài lần gặp gỡ vì công việc bất ngờ.

Chiều nay Quốc Thái thật buồn. Nỗi buồn xâm lấn tâm hồn, đeo đuổi anh từ ban sáng. Từ lúc mà Quốc Hùng trở về rồi đột ngột bỏ đi, anh muốn trách em mà không thể trách được. Biết nói sao bây giờ khi anh là động cơ làm Hùng nổi giận. Trưa nay mẹ anh ngã bệnh, bà không xuống phòng ăn, làm tim Thái se thắt. Lỗi tại anh ư? Anh không thể trả lời câu hỏi đó được, đành bất lực. Trước đây một ngày anh hoàn toàn tự tin ở mình, tin ở hành động của mình là đúng, là vì tương lai của Hùng và cả gia đình anh. Nhưng kết quả đã ngoài dự định của anh. Hùng phản ứng mãnh liệt, tỏ ra dữ dằn khi việc thất bại và bây giờ thì mẹ anh ngã bệnh.

Thái mãi đeo đuổi ý nghĩ của mình. Anh không hề nhận ra Hồng Nhung đã đến bên cạnh. Giọng cô thanh cao, quý phái:

– Thì ra là anh. Anh vô tình hay cố ý đứng đây?

Thái giật mình, anh đưa mắt và nhận ra Hồng Nhung, thoáng lúng túng. Anh vẫn lúng túng trước thiếu nữ này, thật là...

– Tôi... tôi, Hồng Nhung làm tôi bất ngờ quá! Thiếu nữ ranh mãnh:

– Anh mới làm tôi ngạc nhiên đó: - Cô nheo đôi mắt to tròn trêu Thái: -

Chiều nào vào giờ này tôi cũng có mặt ở đây. Còn anh hôm nay là lần đầu tiên tôi bắt gặp.

Thái vẫn chưa hết bối rối:

– Ý tôi muốn nói là... là Hồng Nhung xuất hiện bất ngờ ngay bên cạnh tôi -

Anh lấy lại phong độ: - Đẹp rực rỡ như một đoá hoa, vẻ đẹp của Hồng Nhung làm tôi bất ngờ.

– Vậy là lần gặp trước tôi không đẹp?

Thái lại lúng túng:

– Tôi... tôi không có ý như vậy. Lần trước Nhung rất đẹp, nhưng là vẻ đẹp quý phái yêu kiều. Nhung nghiêm trang, uy nghi làm cho người đối diện có cảm giác nể nang, khó gần gũi.

– Còn lần này?

– Nhung xinh tươi như một đoá hoa hồng, xinh xắn và dễ mến.

Hồng Nhung nghiêm trang, nhưng ánh mắt cô lại mỉm cười.

– Anh đã bắt đầu xem thường tôi rồi đó.

– Còn Hồng Nhung thì đã hiểu lầm tôi. Tôi nói dễ mến ở đây có nghĩa là người khác nhìn Hồng Nhung chỉ một lần là phát sinh ngay tình cảm, chứ không có nghĩa là...

– Thôi đủ rồi, anh lý sự lắm!

Cô thả bước bỏ đi. Quốc Thái chậm chậm lấy xe đi theo. Gặp Hồng Nhung được nói chuyện với cô, anh nghe lòng mình nhẹ nhõm. Một cảm giác êm đềm len nhẹ tâm hồn. Hồng Nhung hỏi khi thấy anh bước theo:

– Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

– Nhung hỏi gì?

– Anh đứng đó làm gì vậy?

Thái chột buồn, giọng anh kém vui. Anh thành thật:

– Chỉ vô tình thôi. Tôi đang có chuyện buồn nên đi dạo cho thư thả. Nhưng có lẽ một phần vì linh tính nó đã mách bảo và hướng dẫn tôi tới đây để được gặp Hồng Nhung.

– Anh không có ý định kể chuyện buồn đó với tôi chứ?

Thái cười nhẹ. Anh vui trước câu hỏi dễ thương của thiếu nữ. Mặc nhiên cô đã mở đường cho anh qua câu hỏi đó.

– Nỗi buồn đang đè nặng trong lòng tôi. Tôi không có ý định trút bỏ cho người khác, nhưng nếu có một người để nói chuyện thì nhất định sẽ vui hơn. Tôi mời Hồng Nhung đi ăn tối, mong là Hồng Nhung không từ chối.

– Bây giờ tôi chưa thấy đói.

– Chúng ta có thể đi dạo một vòng. Giờ này ra Bạch Đằng chơi rất thú vị, Nhung lên xe đi...

Hồng Nhung lưỡng lự, cô rất muốn nhưng lại sợ Thái xem thường. Quốc Thái tỏ ra thông minh, anh đoán tâm lý thiếu nữ rồi thốt lên thật đúng lúc:

– Tôi rất muốn làm bạn với Hồng Nhung. Mong là cô không từ chối. Hồng Nhung gượng cười, nụ cười của cô tuy đẹp nhưng kém tươi.

Thái cho xe chạy, nắng chiều phơn phớt trên má hai người. Má Hồng Nhung càng hồng hơn và cô có chút ngượng ngùng. Thật bất ngờ, Hồng Nhung không thể ngờ được cô đã ngồi sau lưng Thái, để mặc anh chở đi, một cuộc dạo chơi ngoài dự tính. Đây là lần đầu nên Nhung không làm chủ được bản thân mình. Cô đã để một chàng trai xa lạ làm rung động và mền yếu hẳn đi, một điều chưa hề xảy ra ở cô gái hai mươi bảy tuổi, cái tuổi chín chắn nhiều hiểu biết như cô.

Thái nói thật không sai, chiều ở bến Bạch Đằng rất đẹp. Những tia nắng yếu không làm con người khó chịu, nắng hoà với gió như sưởi ấm lòng người.

Ánh nắng vàng nhạt lung linh, chao đảo dưới mặt nước sông gợn sóng.

Thái đưa Hồng Nhung đi dọc bên bờ sông. Gió chiều thổi lên lồng lộng làm tung bay tà áo. Chiều nay Nhung xoã tóc, khác với lần gặp trước. Từng sợi tóc mảnh mai không chịu nổi gió chiều, chúng ngã nghiêng quỵen mình trong làn gió. Tà áo phất phơ rồi dãn chặt vào cô. Quốc Thái nắm khế tay Hồng Nhung, giọng anh bị gió cuốn trôi nghe thật nhỏ:

– Nhung đi trong này nè! Để tôi đi bên ngoài cho. Gió không dám ăn hiếp những con người khoẻ mạnh như tôi. Chúng chỉ biết hiếp đáp những cô gái

tóc dài thôi.

Họ đổi chỗ cho nhau. Thái đi bên ngoài. Dáng anh sừng sững oai vệ như chở che cho cô. Hồng Nhung nghe lòng run nhẹ. Thái thật sự quý cô, chăm sóc cho cô sao?

– Chúng ta ngồi xuống đây đi - Giọng Thái êm đềm: - Chắc Nhung đã mỏi chân rồi:

Nhung ngồi xuống, cô như ngỡ ngàng, e ấp:

– Chắc anh Thái thường tới đây. Thường ngắm ráng chiều và cùng ngồi nghe gió thổi với bạn gái?

– Có lẽ Nhung không tin khi tôi nói...

Cô cắt lời Thái, trên môi thoáng điểm nụ cười:

– Vậy thì anh đừng nói nữa - Cô nhặt một hòn sỏi ném xuống sông. Nó mất hút trong dòng nước mênh mông dậy sóng, Nhung tiếp: - Ban nãy anh nói là có chuyện buồn, Nhung muốn nghe, không hiểu có được không?

– Có gì mà không được, tôi chỉ sợ là Nhung buồn lây mà thôi.

– Anh kể đi, Nhung không sợ đâu - Giọng cô êm đềm thân mật hơn, không còn cái vẻ lạnh lùng cao ngạo nữa.

Thái buồn cười, anh phóng tầm mắt ra xa, nơi ánh mặt trời sắp khuất sau một ngày hành trình không nghỉ. Những vệt nắng cuối cùng kéo dài trên mặt nước bàng bạc, lấp lánh rồi vụt tắt. Anh nói như tâm sự:

– Có những khi mình hành động trong thâm tâm mình thấy đúng nhưng kết quả thì khác hẳn.

– Phải chăng anh đang ray rứt vì việc làm của mình?

– Phải, tôi ray rứt khó chịu, nhưng vẫn không hiểu mình sai hay đúng.

– Chuyện phức tạp đến như vậy à?

– Nhìn bề ngoài thì thật đơn giản, nhưng thật ra không hề đơn giản chút nào.

Nhung siết chặt chiếc xách tay, cô thu mình trên băng ghế:

– Nếu anh thật sự khó chịu thì hãy kể cho Nhung nghe đi. Khi đã nói hết, anh sẽ thấy tâm hồn mình thanh thản hơn.

Thái phân vân, nếu nói thật tất cả mọi chuyện thì hiển nhiên anh trở thành kẻ nói dối dưới con mắt Hồng Nhung. Nhưng nếu không nói thì anh cứ mãi khổ sở một cách khó chịu. Bất giác anh đưa mắt nhìn Nhung. Cô ấy đẹp quá, thanh cao, dịu dàng, ánh mắt cô ấy như tha thiết mong chờ. Thái thờ dãi, được ngồi bên cạnh một thiếu nữ như cô ấy, được cô ấy lắng nghe san sẻ nỗi khổ trong lòng thì còn gì hạnh phúc hơn. Anh quyết định nói tất cả, dù sự thật có làm Hồng Nhung giận anh, Thái vẫn chấp nhận.

– Nhung thật sự muốn nghe chuyện của tôi à?

– Nếu anh thấy không tiện thì Nhung không hỏi nữa.

Thái bắt đầu kể. Anh nói về mẹ, về cha, anh dừng lại những gì mà gia đình đã trải qua. Thái không giấu gì hết, anh nói thật lòng, nói thật nhiều như chưa

từng được nói.

Hồng Nhung ngồi im lặng, cô chăm chú lắng nghe từng lời nói của người con trai bên cạnh. Nhung thật sự thông cảm nỗi khổ của anh đã trải qua, cô cũng không giận vì anh đã dối mình.

Thái thở một hơi dài khoan khoái, anh đã trút cả bầu tâm sự u uất nặng nề trong lòng. Nhìn sang Nhung anh hỏi giọng e dè:

– Nhung đã nghe hết rồi đó. Cuộc đời tôi là như vậy. Cả việc hôm trước tôi nhờ Nhung nữa, xin lỗi Nhung vì tôi đã một lần nói dối.

– Nhung không buồn anh đâu.

Cô đùa để Thái bớt đau buồn.

– Có chăng chỉ là một chút xiu thôi.

Thái cười nhẹ. Giọng anh biết ơn:

– Cảm ơn Nhung, cảm ơn nhiều lắm.

– Nhung không xứng đáng để nhận ơn nghĩa của anh nhiều như vậy.

– Giọng Thái nghiêm nghị.

– Nhung có thấy tôi là một người anh đáng ghét không?

– Kể ra thì anh cũng có phần púa đáng- Nhung nói chân thật- Anh đã quá coi trọng vai trò làm anh của mình để rồi xen vào công việc của em nhiều quá. Nhung đó chẳng qua anh vì thương em, thương mẹ, vì tương lai của gia đình mình. Đúng ra anh không nên cản trở Quốc Hùng đi theo sở thích của cậu ta. Nhưng Quốc Hùng cũng có lỗi, Hùng nóng nảy, ngang bướng và cứng cỏi trong tình cảm. Nhung thấy là sở dĩ anh và Quốc Hùng đối chọi nhau vì cả hai cùng giống nhau một điểm.

Quốc Thái thích thú hỏi:

– Nhung nói đi, vì sao chúng tôi giống nhau mà lại sinh ra bất hoà.

– Cả hai cùng nóng nảy như nhau, cùng dữ dội và tự xem mình hơn hẳn người khác. Hai cá tính giống nhau nhưng mục đích của hai người thì khác hẳn. Anh và Quốc Hùng mỗi người đi theo một mục đích riêng làm cho hai cá tính giống nhau trở nên đối chọi. Nó mãnh liệt vì vốn chẳng ai hiền cả.

Thái cười xoa, anh vừa phục vừa quý cái lý lẽ đáng chân tình ấy. Quốc Thái thốt lời, giọng anh khâm phục.

– Nhung làm tôi bất ngờ quá. Lý lẽ của Nhung thuyết phục được tôi. Có lẽ từ đây anh em tôi không còn đối chọi nhau nữa. Vì tôi đã biết rằng mình và em chống nhau chỉ vì hai anh em cùng thừa hưởng ở cha em một cá tính...

– Cao ngạo... - Nhung tiếp lời, giọng cô trong như ngọc vỡ: - Ngang tàng và một chút tự tin thái quá.

– Nhung là người thứ nhất tôi nể phục. Có lẽ cũng là người duy nhất vì tôi vốn tự cao.

– Thế vợ anh ở nhà không làm anh nề nang sao?

– Dĩ nhiên là tôi phải nề vợ rồi. Nhưng bây giờ thì tôi chưa có vợ. Thật khó

mà tìm cho ra một người để mà nể, để mà cưới làm vợ.

Nhưng đổ mắt. Ở lứa tuổi hai mươi bảy cô không phải đựng chuyện gì cũng ngưỡng ngừng và như vậy không phải những cô gái hai mươi bảy tuổi mất đi lòng tự trọng mà là họ vững chắc hơn ở tuổi của mình. Nói cách khác họ chỉ rung động e dè và đỏ bừng mặt khi họ thực sự xúc động vì một câu nói bóng gió trêu chọc của chàng trai. Hồng Nhung nhận ra Quốc Thái ám chỉ cô là người duy nhất làm anh nể phục, và người vợ của anh cũng là một người làm anh quý trọng.

Thái nghe lòng băng khuâng. Anh nhận ra Hồng Nhung thích đùa vì cô thừa hiểu anh chưa có vợ qua câu chuyện vừa rồi.

Hai người mãi đeo đuổi ý nghĩ riêng tư và cùng giật mình vì màn đêm bất ngờ bao phủ, Hồng Nhung thốt:

– Chết, trời đã tối rồi! Nhung phải về thôi.

Thái đứng lên, giọng anh êm nhẹ:

– Nhung còn chưa ăn tối với tôi mà.

– Không được đâu, Nhung phải về kéo mẹ mong. Hẹn anh lần khác.

Thái hơi buồn, giọng anh luyến tiếc:

– Thật là không may. Chúng ta mãi nói chuyện mà quên trời đã tối.

Họ lên xe rời bến Bạch Đằng. Một cơn gió mạnh nổi lên như tiễn chân hai người. Đường phố đã lên đèn, ánh điện lung linh xua đuổi màn đêm bao phủ, thành phố không còn vẻ tấp nập, nhộn nhịp đến khó chịu như ban ngày. Giờ đây mọi người đều thư thả, họ nhẹ nhàng êm ái vì đường phố toả là những cặp tình nhân mà tình yêu vốn là bản nhạc êm dịu ru ngủ lòng người. Xe dừng trước ngôi nhà rào phủ đầy màu xanh dây leo. Cánh cổng xinh xinh cũng sơn một màu xanh thắm, màu của tuổi trẻ bình yên và cuộc sống. Quốc Thái nghe lòng lâng lâng nhẹ một cảm giác thư thả, nhẹ nhàng, anh vui hơn bao giờ hết. Anh vừa chia tay một cô gái đáng yêu. Buổi chia tay đầy hứa hẹn để lại trong lòng hàng trăm câu hỏi. Nhưng chỉ có một câu là quan trọng nhất:

– Cô nghĩ gì về ta?

Quốc Hùng nhẹ bước vào phòng khách. Phương Huyền ngồi đó vẻ chờ đợi.

Hùng lên tiếng:

– Chị, mẹ đâu rồi?

– Mẹ ở phòng riêng, giọng cô thật buồn:

– Hồi trưa mẹ không ăn cơm, chiều nay cũng vậy.

Hùng hỏi hận, mắt anh đỏ hoe:

– Em thật là bất hiếu quá! Em đã làm mẹ buồn nhiều!

– Em vào xin lỗi mẹ đi!

– Dạ...

Huyền gọi lại:

– Khoan đã...

– Có chuyện gì vậy chị?

– Em xuống phòng ăn bung cho mẹ một tô cháo. Chị vừa hâm nóng để dưới đóm, chỉ có em mới mời mẹ ăn được mà thôi.

Hùng quay bước, anh nghe lòng nặng trĩu. Xưa nay vốn cao ngạo anh chưa bao giờ xin lỗi một ai, nhưng lần này thì khác hẳn, người giận anh chính là mẹ, người đã sinh ra anh, nuôi anh khôn lớn.

Ngày mai Thuý Vi về Bến Tre. Hai tháng hè trôi qua đi, giờ đây cô tiếp tục đến giảng đường.

Từ đây hai người sẽ ít gặp nhau hơn, không có thời gian để dạo chơi, ngắm cảnh, cùng tâm sự san sẻ nỗi buồn vui.

Hùng tần ngần trước cửa phòng mẹ. Trên tay là chiếc mâm đựng tô cháo còn bốc khói. Hùng gõ cửa, thói quen thường của anh:

– Ai đó...?

– Con, Quốc Hùng đây mẹ.

– Khuya rồi con có chuyện gì vậy? - Giọng bà lạnh lùng: - Để sáng mai có được không?

Bà Hai cất tiếng ho. Tiếng Hùng làm bà xúc động đến nghẹn lời.

– Mẹ, mở cửa cho con vào đi. Giọng Hùng chùng xuống: - Con biết lỗi rồi.

Bà Hai vẫn lạnh nhạt:

– Biết lỗi là tốt, con về nghỉ đi. Mẹ không bắt lỗi con đâu.

– Mẹ, Hùng nghẹn lời: - Mẹ cho con vào đi, con thật sự hối hận mà.

– Được rồi, vào đi, cửa không có khoá - Trên môi bà điểm một nụ cười. Nụ cười sung sướng khi thấy con mình hiếu thảo.

Hùng đẩy nhẹ cửa. Màu trắng lạnh lùng muôn thuở đập vào mắt anh. Hùng nhẹ nhàng khép cửa, anh bước đi những bước ngượng ngùng về phía mẹ.

Anh không khỏi bối rối khi thấy mẹ nằm giữa đồng chăn nệm rối bời. Tóc bà xoã dài cũng rối không kém. Hùng cúi đầu giọng lí nhí:

– Mẹ, con xin lỗi vì đã làm mẹ buồn, con hối hận nhiều lắm!

Bà Hai dễ dãi, ánh mắt bà long lanh hạnh phúc:

– Coi con kìa, làm gì mà lúng túng như vậy? Ngồi xuống đi mẹ không giận con nữa đâu.

Hùng cười, anh bẽn lễn, ngượng ngùng:

– Cám ơn mẹ! Mẹ dùng cháo.

Anh nhẹ nhàng đặt chiếc mâm lên bàn: - Con nghe chị Ba nói từ trưa giờ mẹ chưa dùng cơm.

– Ừ, chị con đâu rồi?

– Dạ, chị Huyền ở phòng khách. Để con ra nói chị vào với mẹ.

– Con đi đi.

Hùng quay bước, anh hỏi trước khi rời khỏi phòng:

– Mẹ không còn giận con nữa hả?

– Ừ, bà cười, giọng cười thật tươi: - Làm sao mẹ giận được khi con ngoan như vậy chứ!

Hùng chạy khỏi phòng, niềm vui và nỗi ngượng ngừng hoà lẫn trong anh. Hùng bước vội vào phòng khách. Gương mặt vẫn còn lúng túng. Anh nói với Phương Huyền:

– Chị Ba, mẹ gọi chị đó.

– Em đem cháo vào phòng mẹ chưa?

– Rồi, mẹ đang ăn cháo. Mẹ không còn giận em nữa.

Huyền cười trêu chọc:

– Coi kìa, em làm gì mà mặt đỏ như con gái được yêu vậy?

– Chị vào với mẹ đi, ở đó mà chọc người ta. Em chứ không phải người khác đâu mà hồng trêu chọc.

– Người ta nói anh hùng luy mỹ nhi - Huyền vẫn không buông tha: - Em thì không phải vậy, em thuộc loại anh hùng kỳ mầu thân.

Những chiếc lá rơi

Tập 6

Huyền bỏ đi để nụ cười trong vạt. Hùng bước đến cửa sổ, màn đêm bao trùm vạn vật, bóng cây mờ ảo ma quái trong đêm, chúng ngã nghiêng xào xạc bởi từng cơn gió thổi qua. Mây đen từ từ tan biến. Mặt trăng tròn vành vạnh chiếu những tia sáng mát dịu soi rõ mọi vật. Bóng cây không còn mang vẻ ma quái nữa. Từng giọt sương đêm đọng trên cành lá phản chiếu ánh trăng, chúng long lanh lấp lánh như những hạt châu. Hùng chột mím cười.

Phương Huyền bước vào phòng mẹ lòng cô rộn rã niềm vui khi thấy gia đình trở lại hạnh phúc, cô sà vào lòng mẹ giọng nũng nịu:

– Mẹ gọi con có chuyện gì vậy mẹ?

– Coi, con gái lớn rồi kìa, còn nhõng nhẽo với mẹ nữa hả!

Huyền lắc lắc đầu, mái tóc đen đưa, đôi mắt tròn xoe sáng long lanh:

– Không phải đâu, tại vì con vui khi thấy Hùng nó biết nhận lỗi. Mẹ còn đói nữa không? Để con đi lấy cháo thêm cho mẹ.

– Mẹ no rồi - Bà Hai vuốt tóc con: - Mẹ hỏi thật nhé, có phải con bày cho Quốc Hùng đem cháo vào đây thăm mẹ không?

– Dạ đâu có - Huyền lúng túng khi nói dối mẹ: - Tự Hùng nó nghĩ ra mẹ ơi! Hùng nó thương mẹ lắm đó!

– Thôi đừng giả vờ nữa con gái. Mẹ thừa biết đây là ý của con - Bà Hai nghiêm giọng:

– Hùng tuy hiếu thảo nó biết mình có lỗi, nhưng nó là con trai, tính lại ngang tàng, mẹ tin là nó không nghĩ ra trò này đâu.

Huyền ngượng ngịu cúi đầu. Cô mân mê tà áo mẹ, giọng kém vui:

– Thật là không giấu được mẹ. Tuy con bảo Hùng đi xin lỗi mẹ, nhưng nó rất thành tâm, không phải vì con mà nó làm như vậy đâu.

– Chứ mẹ có nói gì đâu. Mẹ vẫn vui vẻ kia mà.

Huyền ngồi lên, cô kể cho bà Hai nghe chuyện Quốc Hùng:

– Mẹ biết không, sở dĩ Hùng nó nóng nảy như vậy là vì lúc sáng nó nhận được tin cuốn sách bị gạt bỏ không sử dụng được.

– Thì ra là vậy, chẳng lẽ nó kém tài, viết sách không hay nên bị người ta từ chối.

– Con cũng không hiểu được. Nhưng con có nghe Thuý Vi bạn của Quốc Hùng nói như vậy nè!

– Thuý Vi nào vậy?

– Dạ, con nhỏ mà anh Thái nói đó mẹ, con có gặp qua rồi, con bé cũng dễ thương lắm!

Bà Hai cười giọng bà vui vui:

– Thì ra là cậu út đã có người yêu. Con nhỏ nói sao? Phương Huyền thuật lại lời Thuý Vi nói, chính là câu nói đáng nghi của Hồng Nhung.

Bà Hai nhíu mày, bà hiểu ngay là Quốc Thái đã can thiệp vào vụ này. Sanh con là bà hiểu cá tính từng đứa, nên không có gì phải ngạc nhiên khi bà nghe là hiểu ngay câu chuyện. Tuy biết nhưng bà vẫn lặng thinh, bà không muốn Huyền và nhất là Quốc Hùng biết chuyện, sợ các con sẽ vì đó mà sinh ra cãi vã, to tiếng nhau. Bà thở dài, giọng bà không vui.

– Tội nghiệp, mẹ không biết làm gì để giúp cho thằng Hùng đây.

Huyền hơi ngạc nhiên, cô hỏi mẹ:

– Mẹ không muốn Hùng nó thất bại để sau này theo nghề sơn mài sao?

– Mẹ rất muốn - Bà Hai thở dài: - Nhưng mẹ biết dù thời gian có một năm có qua đi, Hùng nó có thất bại, rồi vì lời hứa mà theo nghề sơn mài, nó nhất định sẽ thành đạt trong nghề đâu.

– Tại sao vậy mẹ? - Huyền ngây thơ hỏi.

– Hùng nó như cây tùng, cây bách, ý chí của nó to lớn chứ không nhỏ bé như Quốc Thái. Nó sẽ khô cằn, sẽ cứng đi nếu bắt buộc phải sống trong môi trường phù hợp. Âu cũng là số mạng. Ngày xưa ba con đã từng ước mơ có một đứa con trai hơn người. Nó chính là Quốc Hùng, coi như nguyện vọng của cha con thành đạt.

– Nếu mẹ đã đồng ý cho Hùng đi theo con đường của Hùng đã chọn thì chúng ta sẽ hết cách giúp đỡ nó.

– Mẹ cũng muốn vậy, nhưng không biết phải giúp bằng cách nào đây.

Huyền sôi nổi:

- Con có cách.
- Con nói đi, nếu có khả năng thì nên tận tình giúp đỡ em con.
- Cha anh Hoàng Nam quen biết nhiều, chắc là có thể giúp Hùng được.
- Nhưng nhờ người ta không tiện.
- Mẹ đừng lo, bác ấy bao anh Nam đưa con về nhà chơi, nhân đó con dẫn Quốc Hùng theo, cho nó trình bày với bác ấy, chắc là được, con tin là cha anh Nam sẽ không từ chối.

Bà Hai nhìn con gái, giọng bà đùa vui:

- Lúc này mẹ thấy con vui vẻ, trẻ trung hơn trước nhiều, chắc là tình cảm hai đứa thắm thiết lắm rồi phải không?
- Mẹ - Cô hơi ngượng, đôi má ửng hồng.

Bà Hai vẫn đùa:

- Còn gì nữa, con gái lớn phải có chồng, bây giờ còn ngồi đây nhõng nhẽo với mẹ... Mai một về nhà chồng rồi, không có dịp nữa đâu.
- Vậy thì bây giờ con phải tranh thủ mới được.
- Chắc là muốn xin xỏ gì đây, phải không?
- Con phục mẹ thật, không có gì giấu được.
- Vậy con nói đi, con muốn cái gì?
- Con chưa nói bây giờ đâu. Thôi mẹ nằm nghỉ cho khoẻ đi. Con xin phép ra ngoài.

Bà Hai lặng lẽ ngã mình xuống nệm. Phương Huyền trả drap, xếp lại chăn mền cho ngay ngắn. Cô chào mẹ rồi bước ra, không quên đem theo chiếc mâm Hùng đặt lên bàn lúc nãy. Cô nhẹ nhàng khép cửa rồi xuống lầu. Môi điểm một nụ cười thật tươi.

– Bà Hai khép nhẹ mi mắt. Những giây phút vừa qua làm lòng người mẹ tràn ngập hạnh phúc. Người chồng xa cách suốt hai mươi năm qua hiện đến bên bà trong giấc ngủ. Bà thấy mình quỳ dưới chân chồng. Xa xa là mẹ và các em và hai người con gái mất đi trong hoả hoạn.

Hai chiếc xe lao nhanh về Sông Bé. Thị trấn Lái Thiêu phồn vinh tấp nập người qua lại. Đi khỏi thị trấn là bắt đầu bước vào vườn cây trái, con đường nhỏ nhỏ rợp bóng cây che. Tiếng chim hót líu lo vang vọng như bản đàn không bao giờ dứt. Một vài tiếng ve rải rác còn sót lại báo hiệu mùa hè sắp trôi qua và mùa thu lại đến.

Hoàng Nam chở Phương Huyền. theo sau là Quốc Hùng. Học cho xe lướt chậm trên đường để thưởng thức hương vị trong lành của bầu trời đất Lái. Cầu Ngang, địa danh nổi tiếng nhiều cây trái, là nơi gia đình Hoàng Nam ở, anh đưa chị em Quốc Hùng vào con đường trải đá đỏ khá hơn. Ngôi nhà ghép đá mài, cửa sổ anh màu lá hiện ra trong mắt mọi người. Vườn hoa trước nhà ngào ngạt hương thơm, sáng nay sao mà hoa nở nhiều thế, hoa như muốn vẫy chào chị em Quốc Hùng, chúng đua sắc, khoe màu rực rỡ

dưới ánh nắng nhẹ nhàng buổi sáng. Từng giọt sương còn phủ trên cánh hoa phản ánh nắng mặt trời chiếu long lanh.

Ngôi nhà hơi nhỏ, đơn sơ như thanh lịch. Cách bày trí khéo léo, thoáng thoảng mùi nước hoa. Quốc Hùng nhìn qua một lượt biết ngay ngôi nhà có ít nhất là một người thiếu nữ. Sự gọn gàng, ngăn nắp. Một bình hoa còn tươi đặt trên tủ búp bê, một quyển sách làm đẹp phải nữ đặt trên chiếc máy casseThuý Vie nhỏ nhỏ. Tất cả những cái đó giúp Quốc Hùng tự tin là ý nghĩ của mình không sai.

Hoàng Nam khẽ nói khi họ bước vào nhà:

– Ngồi đi Huyền, Hùng. Hai người cứ tự nhiên để anh vào thưa với cha.

Hoàng Nam đi khuất còn lại hai chị em. Họ đưa mắt quan sát phòng khách. Chiếc tủ trên đó có hình người đàn bà mặc áo trắng đặt trang trọng giữa nhà. Bên cạnh là hình chúa Giêsu bị đóng đinh, nhìn qua là biết nhà Hoàng Nam theo đạo Thiên Chúa. Hai chiếc sừng nai rất to được đính trên mỗi cây gỗ danh mộc. Hình nữ tài tử ca nhạc Madonna và nữ tài tử Trịnh Du Linh đính một bên vách. Bên này là một vài tấm ảnh của các cầu thủ bóng đá nổi tiếng. Cách trang hoàng biểu lộ các tính của ba thành viên trong nhà.

Ông Chấn, cha Hoàng Nam say sưa với bốn phen một con chiên ngoan đạo. Hoàng Nam thích bóng đá còn cô con gái có vẽ mê điện ảnh, âm nhạc và một chút hội họa.

Một cô gái chừng mười chín tuổi có mái tóc vàng và nước da trắng ngần bước ra. Trên tay cô là chiếc khay và hai ly nước còn bốc khói vì đá. Cô khoát nhẹ chiếc khăn trúc vẽ hình con nai làm chú tan biến gạo thành một âm thanh xào xạc vui tai. Cô gái cười, hàm răng trắng đều, đôi mắt màu nâu tinh nghịch nhìn hai chị em. Cô là người con gái lai Mỹ nhưng giọng nói rất thuần:

– Mời anh chị uống nước, anh Hoàng Nam trở ra ngay bây giờ đó!

– Cảm ơn! Hùng lên tiếng - Anh Nam nói thật không sai, Hoàng Dung làm chị em tôi phải ngạc nhiên vì vẽ đẹp mang hai màu sắc dân tộc của cô.

Hoàng Dung không hề ngượng, có lẽ giọng máu Bắc Mỹ trong người giúp cô tự nhiên, mạnh dạn như bao cô gái Mỹ thực sự, cô lại cười, nụ cười thật tinh:

– Thì ra anh Nam đã nói về em.

Cô ngồi xuống khẽ khàng bên cạnh Phương Huyền.

– Anh Nam nói rất nhiều về Dung - Phương Huyền thân mật góp chuyện: - Anh ấy tự khen Dung làm đôi lúc chị phải ganh tị.

– Em đâu có gì đáng khen - Cô hát nhẹ mái tóc màu vàng: - Em vụng về xấu xí không đáng yêu như các cô gái Á Đông hoàn toàn.

Hoàng Dung có vẻ không thích khi biết mình mang trong mình hai giòng máu. Huyền định nói thêm nhưng ông Chấn và Hoàng Nam đã bước ra.

Người đàn ông to con, nước da đen gương mặt phong trần đưa mắt nhìn chị em Huyền khi họ đứng lên cúi đầu chào, Hoàng Nam nhanh nhẹn giới thiệu:

– Đây là cha anh...

Cả hai người cùng cúi chào, Hoàng Nam lại tiếp:

– Thừa cha, hôm nay con đưa bạn về thăm cha. Đây là Phương Huyền còn đây là Quốc Hùng, họ là hai chị em.

– Hai cháu ngồi xuống đi, cứ tự nhiên như người trong nhà. Bác không khó tính như phần đông ông già đâu.

Cả hai cùng cười, họ thấy vui hơn, thoải mái hơn trước người đàn ông này.

Ông Chấn chăm chú nhìn Quốc Hùng một lúc và chợt thốt:

– Cháu rất giống một người bạn của bác ngày xưa.

Hùng mỉm cười, giọng anh lễ phép nhưng không khuôn sáo:

– Mẹ cháu nói cháu giống hệt cha cháu ngày trước. Cũng có thể cha cháu là bạn của bác ngày trước.

Ông Chấn nghiêm nghị, ánh mắt xúc động:

– Cha cháu tên gì?

– Dạ, cha cháu mất cách đây hai mươi năm. Cha tên Lâm, Vũ Hoài Lâm.

Ông Chấn ngẩn người trên ghế. Môi ông run run nhưng ánh mắt sáng ngời một tia sáng hy vọng.

– Vũ Hoài Lâm, quê ở Lộc Ninh phải không?

– Bác có quen với cha cháu!

Ông Chấn chồm người lên, ông nắm chặt bờ vai Hùng lắc mạnh, giọng tràn ngập niềm vui:

– Hùng, Quốc Hùng đây phải không? - Hùng gật nhẹ, anh xúc động khi nhắc tới cha.

Ông Chấn quay sang Huyền mắt ánh niềm vui:

– Chẳng lẽ quen mà còn rất thân. Trong giọng ông buồn ngủi: - các cháu có biết không, cha các cháu thờ hơi thờ cuối cùng trên tay của bác.

Giọng Hùng nghèn nghẹn:

– Cha cháu chết ra sao hả bác? Nghe mẹ cháu kể lại, ngày đó sau đợt ném bom mẹ đi tìm thì thấy cha cháu đã chết.

– Mừng quá! Bác thật không ngờ lại gặp các cháu trong trường hợp này. Lạy chúa!

Ông Chấn nuốt nghẹn ngào, mắt ông mờ đi vì lệ.

Ôm chặt Hùng vào lòng, hai mái đầu của hai thế hệ quyện vào nhau, tìm lại những gì đã mất đi của hai mươi năm qua. Ông Chấn nghẹn ngào:

– Lớn lắm! Cháu lớn và đẹp trai nữa.

Nhìn sang Huyền, ông mấp máy đôi môi: - Còn con nhỏ Phương Huyền này ngày xưa đen như cô bé lọ lem, vậy mà bây giờ lại dễ thương xinh đẹp thế này - Quay sang con trai - Chẳng những con tìm được cho mình một người

bạn tốt mà còn giúp ba tìm lại những đứa cháu lưu lạc hai mươi năm qua. Hoàng Nam nãy giờ vẫn nhấp nhòm trên ghế, anh hỏi mà lòng không yên.
– Cha, gia đình mình với cô ấy... Với Phương Huyền đó... có bà con không cha!?

Người đàn ông cười, rung cả hàm râu. Huyền đang chín người vì nguyệt, ông âu yếm: - Hai đứa đừng có lo, ngày xưa ta và cha các con là hai người bạn chí thân.

Nam thở dài, anh trút đi gánh nặng trong lòng:

– Vậy mà nãy giờ con như ngồi trên đồng lửa. Nếu có bà con gì chắc con với Huyền đi tu quá!

Huyền nguyệt quá, cô cúi đầu hờn dỗi:

– Cái anh này!

– Vui lắm!

Ông Chấn cất tiếng cười sảng khoái rồi tiếp:

– Các con ra vườn chơi đi, cha cũng đi nữa. Chúng ta ôn lại những ngày tháng qua. Dựng lên những kỷ niệm vui buồn suốt hai mươi năm qua mà ta chôn kín trong lòng.

Chiếc bàn bằng mây được đặt ngay dưới gốc nhãn. Mùi nhãn chín thơm thơm làm ngây ngất lòng người. Cành lá phủ che, rũ xuống tận vai người dưới ghế, từng chùm nhãn mơn mớn đung đưa trước gió. Hoàng Dung đặt chiếc đĩa đựng đầy nhãn xuống bàn, giọng cô thánh thót:

– Cha, các anh chị hãy dùng nhãn đi, chính tay Dung hái đó.

– Con ngồi xuống - Ông Chấn kéo con đến cạnh mình - Hôm nay cả gia đình mình quay quần bên nhau. Đây là anh chị con, tuy ngày xưa cha chúng nó nhỏ tuổi hơn cha, nhưng bây giờ thì con bé nhất trong bốn đứa.

Hoàng Dung cười nụ, cử chỉ cô vẫn chưa nhiều đáng đáp Á đông hơn:

– Con vẫn thích mình còn bé mà cha. Làm em để được nuông chiều được nhõng nhẽo và dễ bắt đền.

Hoàng Nam chen vào:

– Bắt đền vô cớ, phải không cô bé?

– Cái anh này, lúc nào cũng ăn hiếp em hết hà!

– Em còn nói nữa, trong nhà này cha cũng thừa biết em là con bé hay lộn xộn - Chỉ tay sang Hùng, Nam đùa: - Nếu em còn nhỏ ăn hiếp anh hoài anh sẽ nhờ Hùng trị em đó!

Hoàng Dung chu môi, mắt cô mở thật to:

– Em không sợ...!

Ông Chấn chen vào:

– Thôi đi, hai cô cậu mà cứ tiếp tục cãi nhau có lẽ tới chiều cũng không hết chuyện - quay sang chị em Huyền ông hỏi giọng thân mật: - Hai mươi năm qua bác cháu ta lưu lạc. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Bác mừng cho các

cháu ngày nay đã khôn lớn nên người.

Huyền xúc động, đôi mắt đỏ hoe. Cô hỏi mà giọng nghẹn ngào:

– Hồi xưa cha cháu vì sao mà mất vậy, thưa bác?

– Kể ra thì dài lắm! Ông Chấn không giấu được về buổi khi nhắc tới người bạn hai mươi năm về trước: - Cha cháu chết đi trên tay bác mà miệng vẫn còn gọi tên các con. Đứa con trai vừa chào đời chưa kịp nhìn mặt.

Giọng Hùng nghẹn ngào, tim anh như có bàn tay vô tình đè nén khó thở.

– Cha gọi tên cháu phải không bác!

– Ừ, cha cháu rất mừng khi biết mình được có thêm một đứa con trai - Ông Chấn hắng giọng, đôi mắt ông nhìn xa xa như nhớ về dĩ vãng: - Ngày đó bác và cha cháu đi làm về, gần tới nhà thì bị máy bay ném bom, cha cháu bị thương nặng rồi chết trên tay bác.

Hùng xen vào, giọng anh ngập đầy xúc cảm:

– Rồi sao nữa hở bác?

– Sau khi cha cháu chết đi, bác bị thương khá nặng, được người ta đưa đi cấp cứu. Giọng ông buồn ngủi - Sau khi lành bệnh bác tìm về nhà cũ nhưng tất cả những người thân của các người thân của bác đều bị chôn vùi vì sập hầm.

Rồi bác tìm lại gia đình cháu nhưng không có kết quả. Bác những tưởng chiến tranh đã cướp đi tất cả, như thật không ngờ.

– Vậy anh Hoàng Nam và Hoàng Dung tại sao...? - Hùng xen lời hỏi, nhưng anh phân vân chưa biết hỏi sao cho đúng!

– Hai đứa này là con nuôi của bác - Ông Chấn choàng qua vai hai con, cả hai đứa được bác đưa từ viện mồ côi.

Tiếng Quốc Hùng:

– Bác đã tìm lại được một phần hạnh phúc, bù đắp những mất mát đã qua.

– Quá khứ theo ngày tháng mờ dần trong bác. Giờ đây thật sự hạnh phúc, chỉ còn chờ ngày hai đứa con có đôi bạn mà thôi.

Quốc Hùng đùa.

– Anh Nam và Hoàng Dung nghe chưa, đừng để bác trai phải chờ đợi quá lâu!

– Dĩ nhiên rồi. Tiếng Hoàng Nam: - Anh đang phấn đấu hết mình. Quay sang Huyền anh nheo mắt trêu chọc: - Phải không Huyền.

– Vô duyên, em làm sao biết được chứ?

Hùng cười giòn, anh tiếp:

– Anh Nam thì không phải phải lo, chỉ ngại Hoàng Dung thôi.

– Hừ, em còn nhỏ chứ bộ. Người ta còn đi học mà.

– Ai nói đi học không có quyền lấy chồng hả con gái?

– Con không biết đâu - Dung giậm chân tính cách rất Á Đông: - Mọi người cứ ăn hiếp con hoài.

– Chúng ta tạm gác chuyện này lại đi các con, hôm nay là ngày vui nhất

trong đời ta - Ông nhìn hai đứa con của người bạn lòng rộn niềm vui - Hai đứa ngày nay đã lớn, chắc các cháu đã trải qua không ít những ngày gian khổ. Bác muốn biết hai mươi năm qua gia đình cháu sống như thế sao?

- Dạ, để cháu kể - Phương Huyền hồi tưởng lại những gì đã qua và một phần trong cuộc sống hiện tại của gia đình mình. Cô kể như Quốc Hùng đã từng kể cho Thuý Vi.

Ông Chấn trút tiếng thở dài. Ánh mắt ông như già hẳn đi. Giọng ông trầm buồn, xa vắng:

- Cũng may là chúng ta còn sống và khoẻ mạnh.

Im lặng. Chỉ có tiếng thở rì rào của lá làm lay động không gian. Mùa hương nhàn nhẹ thoang thoảng đưa, ông Chấn hít một hơi thở vào lòng ngực rồi nói:

- Như vậy là đủ rồi. Quá khứ chúng ta hãy cất nó vào ngăn tủ trong lòng. Tuổi trẻ các con vốn năng động - Ông đứng lên ngắm nhìn bọn trẻ. Giọng ông thật vui ánh mắt thì rạng ngời - Các con hãy vui chơi đi, hãy tận hưởng những năm tháng son trẻ của mình. Đừng lãng phí thời gian vốn là vàng bạc. Nhưng ta nhắc các con một điều, làm người phải sống có mục đích, phải đặt cho mình một lý tưởng và phải biết nghĩ tới tương lai. - Ngừng một lúc ông tiếp: - Cuộc sống của chúng ta ngày nay cuộn cuộn như dòng sông, xã hội càng tiến bộ có nghĩa là dòng sông càng chảy xiết. Chúng ta phải hoà mình vào dòng sông ấy. Đừng để dòng nước cuốn trôi, cũng đừng thu mình sẽ mãi mãi bị nhận chìm dưới đáy. Hãy làm một giọt nước trong muôn ngàn giọt nước khác.

Hùng đứng lên, cả bốn người bạn trẻ cùng đứng. Quốc Hùng lên tiếng:

- Cháu cảm ơn bác đã khuyên nhủ, xin bác hãy yên lòng, cháu hứa sẽ cố gắng chan hoà trong cuộc sống hiện tại.

- Tốt lắm! - Bóng ông Chấn mất dần, ông trả lại cho lớp trẻ bầu không khí của tuổi trẻ.

- Chúng ta đi dạo quanh vườn đi, coi như chúc mừng cho cuộc hội ngộ này.

Quốc Hùng làm bộ thắc mắc, anh trêu chọc hai người:

- Tại sao chúng ta lại không phải là bà con chứ!?

Hoàng Nam thản nhiên:

- Tại vì anh yêu chị Phương Huyền của em!

- Còn em thì... Phương Huyền chưa nói hết đã bị Nam cướp lời:

- Rất yêu anh phải không?

- Còn Khuya... Huyền mở to đôi mắt.

Cô đuổi theo Nam trong khi anh trai thích thú cười vang cả vườn cây. Thế là còn lại.

Quốc Hùng bên cạnh cô gái có nét đẹp đặc biệt của người lai. Chợt cả hai cùng nhìn nhau rồi cùng quay đi vì ngượng. Hoàng Dung cố trấn tĩnh sau tia

nhìn đó. Cô với tay lấy một chùm nhãn đưa Hùng. Hương nhãn tuy thơm nhưng không át được mùi thơm con gái.

Hùng đưa tay nhận nhãn, anh lịch sự:

– Cảm ơn! Cảm ơn Hoàng Dung.

– Cái gì mà cảm ơn chứ! - Cô gái cười tinh nghịch: Anh ăn đi, Dung chọn mãi mới được bao nhiêu đó, nó rất ngọt.

Hùng bóc vỏ, cơm nhãn hiện ra trắng ngần, bất giác anh so sánh màu da Hoàng Dung với màu cơm nhãn rồi tấm tắc khen khi thưởng thức hương vị ngọt lịm đầu lưỡi.

– Ngọt lắm Dung thật là khéo tay.

– Không khéo tay đâu. Tại vì cây nhãn này Dung ăn nó từ nhỏ - Cô nhường mảy, cái đầu nghiêng nghiêng thật là duyên dáng: - Không biết từ lúc mấy tuổi nữa, chỉ nhớ là lâu lắm rồi!

– Từ nay sẽ có thêm một người tranh ăn với Dung nữa đó!

– Rất hoan nghênh. Anh thường xuyên lên đây chơi nha, em còn một tuần nghỉ hè nữa.

– Năm nay Dung học lớp mấy?

– Em học lớp 12, là năm cuối cấp.

– Sẽ rất nhiều gian khổ, Dung có chọn cho mình ngành nào chưa?

Cô gái cúi đầu, mái tóc vàng phủ kín bờ vai:

– Thật ra cũng có, đôi lúc em nghĩ tới.

Nhưng còn quá sớm phải không anh?

– Không sớm đâu Dung. Ngay từ bây giờ Dung nên chọn cho mình một hướng đi để mà theo đuổi phần đầu. Thế Dung thích ngành nào?

– Em muốn vào văn khoa, có cao xa quá không anh?

Hùng cười, chột anh vui trong lòng vì biết cô gái có chung sở thích:

– Tại sao lại cao xa chứ! Đó cũng là ước mơ của anh ngày xưa. Chỉ tiếc là hoàn cảnh đã làm anh dờ dạng việc học.

Có tiếng ông Chấn, ông bước ra trên tay là quyển Album đã ngả màu vàng, ông lên tiếng khi ngồi xuống ghế:

– Sao hai đứa không đi chơi, quanh đây cảnh rất đẹp. Hoàng Dung không tỏ ra hiếu khách chút nào hết!

– Quốc Hùng đỡ lời:

– Cháu và Hoàng Dung đang trao đổi về việc học.

– Nghe nói cháu đã nghĩ học rồi phải không? Hiện nay cháu đang theo nghề gì? - Mỗi một điều thuốc ông hỏi tiếp: - Cháu có yêu nghề của mình không?

Quốc Hùng mừng vì có dịp thổ lộ tình tâm sự. Trước khi tới đây, Hoàng Nam đã nói là sẽ nhờ cha giúp đỡ cho anh.

– Dạ, cháu đang theo nghề viết văn, cháu rất thích nó. Nhưng cháu chưa thành công và đã một lần thất bại.

Ông Chấn nheo mắt, ánh mắt thích thú:

– Viết văn hả? Cháu còn trẻ lắm! Nhưng nói như vậy không có nghĩa là không được. Miễn là cháu thật sự yêu thích nó và có một chút năng khiếu.

– Năng khiếu thì cháu không hiểu mình có được bao nhiêu. Nhưng ý thích thì cháu không thiếu.

– Cháu nói đã một lần thất bại, nghĩa là sao?

Hùng thở dài, ánh mắt anh đượm buồn:

– Anh đã gửi bản thảo cho nhà xuất bản, nhưng họ không đồng ý cộng tác với cháu.

Ông Chấn vỗ vai anh. Giọng thân mật, động viên như một người cha:

– Hãy cố gắng lên anh trai. Đừng vì thất bại mà nản chí - Quay sang Dung ông tiếp: - Dung nó cũng thích viết văn như cháu và bác ủng hộ nó.

– Cháu thì không được sự ủng hộ hoàn toàn của gia đình.

– Nay mai bác tới thăm mẹ cháu, hai mươi năm rồi còn gì - Giọng ông thân mật: - Bác xem các cháu như con cháu trong nhà. Bác hứa sẽ giúp đỡ cháu,

chỉ cần cháu đưa bản thảo cho bác xem qua một lần.

– Để đánh giá năng khiếu của cháu, phải không bác?

– Cháu thông minh lắm! Được rồi, cháu hãy yên tâm đi, bác hứa là sẽ được. Nếu cháu có năng khiếu viết văn thì bác sẽ giúp đỡ.

– Sau này khi trở thành nhà văn, Dung sẽ xin theo anh để tập sự. Dung cũng có ước muốn như anh vậy.

– Không ngờ chúng ta lại cùng sở thích.

– Ngày nay là ngày bác vui nhất từ hai mươi năm qua - Lật quyển Album

ông hỏi Hùng: - Cháu có biết cái gì đây không?

Hùng đáp ngay:

– Chắc là ảnh kỷ niệm của cha cháu.

– Giỏi lắm, cháu xem nè!

Ông Chấn trao cho Hùng. Trong ảnh là hai người đàn ông đứng trước một dòng suối, hai bên bờ vô số cây. Chúng rủ mình xuống nước, cành lá đan vào nhau, tạo thành cây thiên nhiên rất đẹp. Phong cảnh quen thuộc của quê hương Lộc Ninh, Hùng hỏi giọng xúc động:

– Đây có phải là cháu và bác không vậy?

– Đúng rồi, cha cháu đó! Ảnh chụp lúc cả hai còn là thanh niên.

Hùng lật nhẹ, tấm ảnh chụp bốn người trong đó có cha mẹ anh. Hai người còn lại anh đoán là vợ chồng ông Chấn.

Hùng khép cuốn Album khi đã xem qua một lượt. Giọng anh bồi hồi:

– Giá như không có chiến tranh, giờ này chắc là vui lắm!

Hoàng Dung cũng buồn, giọng cô như người có lỗi:

– Con người thật là tham lam phải không cha? Họ đã có đất nước của họ rồi mà còn đi xâm lấn ủa người khác rồi gieo bao đau thương tang tóc, những

vết thương âm ỉ trong lòng suốt mấy mươi năm.

Ông Chấn và Quốc Hùng cảm thông cho nỗi buồn của Dung. Chắc cô chạnh nhớ tới người cha ngoại bang và màu da trắng mà mình đang mình đang mang trên người.

– Thôi các con hãy đi chơi cho khuây khoả đi từ nay hãy chôn kín những chuyện buồn trong lòng.

Ông đứng lên bước vào nhà, dáng cao lớn đầy vẻ nay hãy chôn kín những chuyện buồn trong lòng.

Ông đứng lên bước vào nhà, dáng cao lớn đầy vẻ chịu đựng từ hai mươi năm qua.

Không khí trầm lặng, tiếng chi hoá lú lo, xa xa vang vọng những tiếng gì như sóng vỗ. Gió thổi mạnh, những cơn gió cuối hè vào thu đang trong lành mang theo hơi nước lành lạnh, Hùng nói, anh không muốn sự yên lặng kéo dài đến khó chịu:

– Dường như ở đây gần sông phải không Dung?

– Dạ, ở đây có cầu tàu, cảnh rất đẹp. Dung thường ra chơi vào những lúc trời như thế này.

– Chúng ta tới đó đi!

– Anh cũng thích ngắm sông à?

Hùng gật đầu:

– Ừ, ý kiến của chúng ta có vẻ giống nhau quá!

Hoàng Dung mỉm cười, cô chợt thấy vui vì câu nói của anh.

Con đường dẫn ra cầu tàu trải đá đỏ, nó cũng như phần lớn các con đường khác ở đây được che bởi màu xanh cây trái. Mít tố nữ chín toả hương thơm ngào ngạt. Hùng hít một hơi dài rồi đùa:

– Nếu anh ở đây lâu chắc sẽ chết mất vì bị đầu độc bởi hương thơm cây trái.

– Như vậy là anh không thể có vợ về đất này được rồi.

– Nếu có vợ thì khác.

Dung cười tinh nghịch, nụ cười của cô không khoe hàm răng. Nó như một bông hoa vừa hé nở chúm chím dễ thương làm sao.

– Tại sao vậy, tại sao có vợ thì khác hử anh Hùng?

– Dĩ nhiên là khác rồi, bởi vì có vợ bên cạnh mùi hương trái cây sẽ bị hương thơm của vợ anh xua đi.

– Cái anh này...

– Đừng có nói là anh ăn hiếp em đó!

– Anh lạnh quá đi!

Bất giác Hùng nhớ tới Thuý Vi, cô cũng từng nói với anh như vậy, chẳng lẽ ta miệng lưỡi, thật sao? Hùng lắc bảm một mình và bị cô gái bắt gặp.

– Anh nói gì vậy? Sao lại nói một mình?

Bất giác Hùng nói thật lòng, anh cũng không hiểu tại sao lại bộc lộ một cách

dễ dàng như vậy:

– Anh đang nghĩ câu nói của Dung rất giống một người.

– Chắc là người yêu của anh?

– Dung đoán cái gì cũng đúng hết trơn đó!

Giọng Dung chợt mất vui, đôi mắt cô không còn vẻ long lanh ngời sáng:

– Chị ấy chắc là đẹp lắm!

– Cũng thường thôi, nhưng quan trọng anh rất yêu cô ấy - Anh hỏi Dung giọng của một người anh dành cho đứa em: - Còn Dung, em đã có người yêu chưa?

– Em còn nhỏ mà!

– Anh không tin, xinh đẹp như Dung dễ gò các anh trai bỏ qua.

– Em không nói là hông có người theo đuổi.

– Cô cúi đầu thành thật: - Cũng có một vài lá thư, nhưng em không thích.

– Rồi sẽ có ngày em chọn được lá thư đồng ý. Lúc đó em không còn đi dạo như thế này với anh nữa rồi.

Dung đáp giọng lí nhí:

– Nếu anh thích, lúc nào em cũng có thể đi dạo với anh.

Giọng Quốc Hùng hồn nhiên, vô tư. Anh đâu biết rằng một ít cảm tình đã nhen nhúm trong lòng cô gái:

– Rồi em sẽ tin là anh nói đúng. Ồ, tới sông rồi kìa.

Một khoảng trời mênh mông hiện ra, con sông khá lớn đầy nước vỗ vào bờ theo từng cơn gió.

Bên kia hiện ra một vùng xanh xanh mờ ảo của những hàng cây, từng đám lục bình lững lờ trôi nhẹ giữa dòng. Đôi lúc chúng nhô lên rồi lại chúi xuống như con thuyền đang cơn sóng lớn.

– Hoàng Dung bước xuống một tảng đá nằm lẻ loi dưới nước, giọng cô vui trở lại:

– Nếu anh không sợ ướt thì xuống đây đi, em thích ngồi như thế này ngắm trời nước.

– Dĩ nhiên rồi.

Hùng nhảy xuống, anh chợt thấy tảng đá hẹp qua chỉ vừa đủ cho hai người ngồi cạnh nhau.

Thấy Quốc Hùng lúng túng, Hoàng Dung khẽ nắm tay anh giọng cô pha chút ngập ngừng:

– Anh ngồi... ngồi đi. Đứng mãi sẽ bị gió cuốn đi đó.

Gió thật lớn. Hùng ngồi xuống, hương thơm con gái làm anh nhớ Vi hơn.

Một Hoàng Dung tươi trẻ xinh đẹp. Đây sức sống bên cạnh làm anh thoáng rung động. Nhưng rồi nỗi nhớ Thuý Vi lớn dần, lớn dần. Cuối cùng nó chiếm mất hồn anh, đẩy lùi cả vẻ ngượng ngùng ái ngại ban đầu. Anh lên tiếng:

– Đẹp quá! Gió mát làm mặt sông lay nước và con sóng nhỏ làm chao đảo đám lục bình.

– Em rất thích ngồi đây vào những buổi chiều.

– Ước gì anh được gần đây nhỉ.

Hoàng Dung hỏi, mặc dù cô đã biết anh đã muốn nói gì.

– Để làm chi vậy anh Hùng?

– Để được ngồi mãi như thế này!

– Lúc đó em sẽ không đồng ý đâu, em nhất định không để anh chiếm mất chỗ.

– Anh sẽ xin một tí thôi, một chỗ ngồi khiêm tốn!

Dung thoáng đỏ hồng đôi má. Người con gái nào mà không rung động khi ngồi gần một anh trai nhất là anh trai dễ mến! Hoàng Dung đã mười tám tuổi rồi còn gì, cô hỏi nhanh:

– Em ích kỷ lắm! Anh đừng có hòng - Cô chọt chỉ ra xa:

– Anh nhìn kia!

– Cái gì trôi giữa dòng sông vậy Dung?

– Chiếc tàu đó - Dung cười to, cô trêu ghẹo - Dân thành phố có khác.

– Anh không thấy giống chiếc tàu chút nào.

– Vì còn xa nên anh không nhận ra đó là chiếc tàu.

Hoàng Dung cười giãy cô tinh nghịch đá nước bắn tung toé, những tia nước màu trắng toát nhau bay lên rồi rớt xuống. Dung chọt đôi gọng:

– Lời cha nói đúng quá anh Hùng há!

– Về chuyện những giọt nước phải không?

– Dạ! Cha nói hãy làm một giọt nước của con sông, chúng ta sẽ cảm nhận được hạnh phúc. Anh xem nè! Em cố hát chúng lên cao, nhưng rồi cuối cùng chúng cũng trở về với dòng sông của mình. Như vậy có phải là hạnh phúc không anh?

– Dĩ nhiên rồi, con người cũng vậy, ai cũng có cội có nguồn. Được tìm về cội nguồn của mình, được sống bên cạnh những người thân yêu ta sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Dung chọt buồn, cô ném mạnh chiếc lá cầm trên tay ra xa, nhưng nó chẳng đi được bao nhiêu. Vì gió đã thổi nó bay trở lại để rồi nhẹ xuống dòng sông.

– Có lẽ em sẽ không bao giờ hạnh phúc!

– Tại sao vậy!

– Quê nội em ở tận nước Mỹ xa xôi, có lẽ suốt đời em sẽ là con bé bơ vơ không nguồn cội.

– Ô anh xin lỗi vì đã vô tình...!

– Anh thấy mình có lỗi sao? Em không hề nghĩ như vậy.

Hùng nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh. Màu da, ánh mắt, mái tóc vàng ấy nhắc anh nhớ ra cô không phải là người Việt Nam hoàn toàn. Hùng hỏi,

giọng không được tự nhiên.

– Sao Dung không du lịch sang Mỹ một chuyến, biết đâu...

– Anh bảo em đi tìm cội nguồn của mình à! Em đâu biết trên đất Mỹ bao la ngôi nhà nào là nơi mình phải đến. Nhưng nếu có biết em cũng chẳng ra đi vì ở đây, em có cha, có anh, có tình thương đầy ắp của mọi người. Nói tóm lại em thích ở đây, ngay trên mảnh đất thân yêu này.

– Dung làm anh khâm phục đó. Rất ít người nghĩ được như em. Từ nay Dung có thêm chị Huyền. Sau này có cả mẹ và anh Thái nữa anh tin rằng tất cả mọi người đều yêu thương em như ruột thịt.

Dung hỏi, cô không dám nhìn Quốc Hùng.

– Riêng anh thì thế nào?

– Dĩ nhiên là anh coi em như người thân rồi - Anh nói thêm khi biết Dung sắp cãi.

Bằng chứng là bây giờ anh ngồi ở đây, bên cạnh em nè!

– Em sợ anh rồi đó!

Hùng nhíu mày khi nhớ tới Thuý Vi, giọng anh ngạc nhiên:

– Là thật! Sao hai người ai cũng nói anh đáng sợ vậy?

– Người yêu của anh à! Chị ấy tên gì?

– Thuý Vi.

– Chị ấy cũng đã từng nói như em hả?

Hùng gật đầu, Dung tiếp:

– Bởi vì anh thật sự đáng sợ, cho nên cả em và chị Thuý Vi đều nhận xét như vậy.

– Lạy chúa! Anh đáng sợ thật sao?

– Nói vậy chứ không có đâu, anh đừng bao giờ quá tin vào phụ nữ.

– Lạy chúa! Anh vẫn biết vậy mà sao tự nhiên vẫn tin!

– Anh theo đạo à?

Hùng cười, giọng anh đùa cợt.

– Anh giỡn thôi, trên đời này anh không tin vào bất cứ chuyện huyền bí nào hết.

– Em cũng vậy. Nhưng cha cứ bắt em đi lễ nhà thờ.

Con tàu lướt nhẹ qua, nước hai bên bờ tàu rẽ thành một màu trắng xoá. Tiếng máy theo sóng nước vọng vào nghe ì ầm như từ cõi hư vô. Một vùng trời nước bao la phàn phật gió, từng cánh chim lao xuống mặt nước rồi cất lên giữa khoảng không mênh mông. Hùng nghe lòng mình lâng lâng. Cảm giác lâng lâng kéo dài không dứt, anh muốn mình như một cánh chim tung bay, uốn lượn giữa lưng trời ảm nằng.

Chiếc cầu dẫn vào nhà thờ Bình Sơn nổi lên hình vòng. Gió thổi lồng lộng làm ngã nghiêng cành lá. Phương Huyền ngồi bệch xuống cầu, cô cất tiếng than:

– Mọi chân quá! Em đi hết nổi rồi.

Hoàng Nam cũng ngồi xuống, chàng nhăn mặt:

– Ai biểu lúc này em đuổi theo anh dữ vậy. Làm anh cũng mệt lây luôn.

– Hừ! Nói vậy mà nghe được. Đàn ông con trai gì mà yếu ớt quá vậy!

– Anh vốn không phải là con người như vậy.

– Hồng lẽ tại em sao?

– Chớ gì nữa. Mỗi lần ở bên em, anh thấy mình mất đi hai phần ba phong độ vốn có.

Phương Huyền chợt chỉ tay xuống dòng nước, nàng reo như trẻ con:

– Anh xem kìa! Hoa lục bình, hái cho em đi.

– Cái gì?

Nàng nắm tay Nam lay nhẹ, giọng nũng nịu:

– Em thích nó, anh hái cho em đi.

– Trời ơi! Sông sâu như vậy làm sao mà anh hái được?

– Nhưng nó đẹp quá!

Nam gãi đầu, làm mái tóc rối bời thêm:

– Trời ơi, hoa lục bình thì có gì mà đẹp. Để lát nữa vào nhà anh sẽ hái tặng em hoa khác. Em muốn hoa gì cũng được - Chàng đếm ngón tay rồi kể: -

Hoa hồng nè, thược dược nè, mặt trời, mặt trăng nè!

Huyền tròn mắt hỏi:

– Có loại hoa tên Mặt trăng sao?

– À!...À! Anh nói lộn, chỉ có mặt trời thôi, hoa hướng dương đó.

– Hướng dương hả, hoa đó cũng đẹp thiệt...!

Nam cười mừng rỡ, chàng không muốn lội sông hái hoa chút nào hết.

– Vậy chúng ta vào nhà thờ đi, ở đó có nhiều hướng dương lắm!

– Em chưa nói hết - Huyền làm ra vẻ thản nhiên. Đẹp thì có đẹp, nhưng đâu có bằng hoa lục bình. Anh hái cho em đi, nó sắp trôi qua rồi kìa!

Hoàng Nam đau khổ, chàng nhăn mặt đến độ không còn thấy cặp mắt vốn không lầy gì làm to lắm:

– Huyền à! Em tuổi con gì vậy?

Phương Huyền ngạc nhiên. Nàng hỏi trong khi mắt mở lớn:

– Em tuổi thân, sao anh hỏi trong lúc này?

– Hèn gì! Anh tuổi con ngựa nên cứ bị con khỉ ngồi trên lưng hoài. Anh sợ em luôn đó.

Huyền cười giòn, nàng lôi Nam dậy rồi nói:

– Tha cho anh lần này, bây giờ em thích hoa mặt trời hơn.

– May là anh thuộc loại con ngựa chiến rất thông minh, cho nên đôi lúc cũng đỡ. Huyền đứng dậy, nàng nói:

– Dường như lúc này em thích màu tím của hoa lục bình nữa rồi!

– Thôi, thôi. Cho anh xin đi - Nam kéo nàng đi, giọng khổ sở - Em có biết

bây giờ trời lạnh lắm không?

Nhà thờ Bình Sơn ngày thứ năm nên vắng, cửa đóng kín, không khí trang nghiêm càng uy nghi hơn bởi vẻ sạch sẽ quá đáng quanh nó.

Không một cọng rác, dù nhỏ nhất trên sân. Xung quanh nhà thờ trồng rất nhiều hoa, những cây hoa mặt trời cọng nhỏ nhưng mang trên mình một đoá hoa rất lớn. Từng đoá hoa huệ mọc thành hàng bao quanh nhà thờ.

Ở đây vắng lặng đến nỗi nghe từng tiếng lá rơi. Trời lặng gió, không khí có vẻ ôi bức. Huyền mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, bên cạnh một khóm hoa hồng. Nam bước tới, chàng lấy khăn tay lau từng giọt mồ hôi trên trán người yêu, giọng quan tâm:

– Em mệt lắm hả?

Huyền không trả lời, nàng hỏi lại.

– Còn anh?

– Nam nhi đại trượng phu - Tánh anh hay đùa - Thì sợ gì mệt nhọc chứ!

– Có sạo không đó!

– Em không tin à?

– Dĩ nhiên rồi, ai mà tin anh có ngày tiêu luôn.

– Nếu vậy bây giờ chúng ta trở về để chứng minh lời anh nói là sự thật. Anh xin tình nguyện cống em về.

– Còn khuya - Nàng chu môi, gương mặt đáng yêu - Anh khôn quá trời đi. Thôi bây giờ em không giỡn, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.

– Chuyện nghiêm túc à! - Ngẫm nghĩ một lúc, chàng tiếp - biết nói gì đây.

À! Nhớ rồi, chuyện đám cưới, chuyện đó là nghiêm nhất.

– Đám cưới ai? Huyền hỏi, giọng nàng nghi ngờ.

– Dĩ nhiên là của tui mình rồi.

Huyền có vẻ giận:

– Anh cũng nghĩ tới nó sao? Quen nhau mấy năm rồi mới nghe anh nói tới vụ đó.

Nam vẫn đùa:

– Tánh là vậy đó, đã không nói thì thôi, hể nói là sẽ làm liền.

– Đùa dai, anh lúc nào cũng vậy hết.

Huyền quay mặt, nét giận vẫn còn phảng phất.

Nam bỏ chỗ ngồi, chàng đi qua phía hai người đang nhìn, giọng nghiêm túc:

– Anh không có đùa, bây giờ anh xin cưới em đó.

– Sao đột ngột vậy?

– Thật ra anh định nói với em lâu rồi, nhưng hôm nay là dịp thuận tiện nhất.

Anh đã tốt nghiệp đại học và có chuyện làm, anh có thể nuôi em và con sau này rồi! Em gật đầu đi nha.

– Em đâu có biết - Nàng cúi đầu, gương mặt ửng đỏ - Còn phải hỏi ý kiến mẹ và cha anh nữa. Biết người có đồng ý không?

– Dĩ nhiên rồi, hồi đó cha anh và cha em xem nữa là bà con. Bây giờ ông bà già mà nghe tin tụi mình muốn làm bà con thật, chắc ông bà sẽ vui lắm! Huyền cười, nàng không thể nhìn được chàng trai lúc nào cũng vui nhộn này.

– Coi cái tướng của anh kìa. Đầu tóc lúc nào cũng rối, áo quần thì lượm thượm. Vậy mà đòi cưới vợ.

Nam xích lại gần hơn, chàng choàng tay qua vai Huyền tiếp tục đùa:

– Nếu anh không làm thì em rất thích cái vẻ không được tươm tất của anh? Huyền ngả người vào lòng chàng, ánh mắt nàng nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm.

– Chắc trên thế gian này, em là người con gái duy nhất có ý thích kỳ quặc như vậy.

– Còn anh là người con trai không có người thứ hai.

– Còn nữa, sau này em không sợ anh bỏ bịch lẳng nhăng vì cái vẻ lượm thượm của anh, em tin sẽ không có cô gái thứ hai thích nó. Em chỉ sợ cái miệng của anh thôi. Nó dẻo như kẹo cao su vậy.

– Lay chúa! Chắc là cái miệng anh xấu lắm!

– Em quên nữa - Cô nhộm người dậy hỏi, vẻ bồn chồn - Đám cưới những người có đạo như anh sẽ như thế nào?

Nam đùa, ánh mắt anh tinh nghịch:

– Đầu tiên là đi lễ nhà thờ, sau đó từ nhà thờ trở về, cô dâu không tự đi bộ, cũng chẳng đi xe.

– Em không thích đi máy bay đâu - Huyền cũng đùa.

– Dĩ nhiên là không có máy bay để đi rồi.

– Hồng lẽ anh công em?

– Còn phải hỏi nữa, anh phải công em về chứ sao - Nam nói giọng thật nghiêm làm Huyền thấy hơi lo. Cô hỏi:

– Có thật vậy không anh?

– Anh mà nói láo cho trời phạt anh đi.

Huyền cũng nghi ngờ, cô hỏi tới:

– Phạt cái gì?

– Là phạt anh suốt đời phải làm chồng em.

– Á.

Cô giậm chân, đưa tay quạt anh liên tục. Chợt cả hai cùng im lặng. Đâu đó có tiếng chim kêu.

Thì ra trên cành có hai chú chim đang trò chuyện. Chúng quẩn quít bên nhau như đôi tình nhân.

Nam kéo Huyền vào lòng, anh đặt lên tóc cô một nụ hôn, lên má cô rồi lên môi. Họ quện vào nhau trong nụ hôn dài không dứt. Thánh đường vẫn uy

nghi lặng lẽ bên cạnh. Một cơn gió đùa qua làm lay nhẹ mấy cánh hoa. Gió mang theo hương thơm đồng nội, hoà vào hương tình yêu đôi lứa.

Những chiếc lá rơi

Tập 7

Phòng khách nhà trọ Vũ đầy ắp tiếng cười. Ông Chấn cùng bà Hai ngồi nhìn đám trẻ quay cuồng trong điệu nhảy rumba. Ánh mắt họ sáng ngời hạnh phúc. Làm sao mà không vui được chứ khi gặp lại nhau sau hai năm dài xa cách. Tuy không ruột thịt nhưng tình lại rất thân. Hơn nữa giờ đây họ chỉ còn lại duy nhất hai người già của hai mươi năm về trước.

Ông Chấn nói to, cố gắng át tiếng nhạc phát ra từ hai thùng loa.

- Nhìn tuổi trẻ ngày nay, tôi chợt nhớ lại tuổi trẻ của mình ngày trước.
- Phải rồi - Bà Hai gật đầu tán thành- Ngày xưa không tiến bộ như bây giờ nhưng cũng có rất nhiều trò chơi thú vị.
- Nghĩ lại thời gian hai mươi năm, tôi thấy mình như trải qua một giấc ngủ dài, để rồi khi tỉnh lại thấy giấc mộng biến thành sự thật .
- Anh nói chuyện làm tôi nghĩ tới Quốc Hùng, đứa con mà anh Lâm ao ước ngày xưa. Nó nói chuyện giống anh lắm, văn vẻ, lịch sự, nó chẳng chặc như người lớn thật sự.
- Nghe nói dường như chị không ủng hộ theo nghề viết văn?

Bà Hai lắc đầu, tiếng ồn ào quá lớn làm bà khó chịu:

- Chúng ta ra ngoài kia đi, hãy dành bầu không khí sôi động này cho bọn trẻ .

Họ rời khỏi phòng khách, trên tay ông Chấn là một ly rượu mạnh. Bà Hai mở cửa phòng trung bày, hai người bước vào, bà Hai chỉ tay vào các bức

tranh hỏi ông Chấn:

– Anh thấy các tấm ảnh này có đẹp không?

Ông Chấn đi một vòng, quan sát một lúc rồi nói:

– Đẹp lắm! Thợ ở đây rất khéo tay.

– Phần lớn là công sức của Quốc Thái đó. Họ say mê tranh nên đã thành công lớn trong nghề nghiệp. Bây giờ tôi mới nhận thấy thời gian qua mình sai khi đã ức chế Quốc Hùng. Ép buộc nó đi theo con đường ngược với năng khiếu và sở thích.

Ông Chấn hỏi, giọng vui vì mừng cho Quốc Hùng:

– Vậy nếu giờ tôi giúp đỡ cho Quốc Hùng, chị không trách tôi chứ?

– Tôi phải cảm ơn anh chứ sao lại trách. Cha thằng Hùng đã chết rồi. Ngày xưa anh là bạn chí thân của anh. Bây giờ tôi gởi thằng Hùng nhờ anh dạy bảo. Nó tuy thông minh, có nhân cách nhưng lại quá nóng nảy và cứng cỏi. Tôi là đàn bà nên không đủ sức kèm chế nó.

– Chị an tâm đi, đã gặp nhau rồi, tôi hứa sẽ hết sức trông nom thằng Hùng.

Có tiếng bước chân ngoài cửa. Hoàng Nam và Phương Huyền đứng ngoài gọi vào. Tiếng Phương Huyền.

– Mẹ, chúng con đang chờ mẹ và bác trở lại để nhập tiệc đó.

– Anh con chưa về.

– Có lẽ cũng gần về tới rồi đó. Anh hẹn lúc bảy giờ mà.

Bà Hai nhìn Ông Chấn nói:

– Chúng ta trở lại phòng khách, bọn trẻ đang chờ.

Quốc Hùng đang dìu Hoàng Dung theo nhịp tango, anh nhảy khá điêu luyện, từng động tác nhẹ nhàng chính xác nhưng không kém phần uyển chuyển. Hoàng Dung xinh đẹp trong bộ quần áo rất mát. Quần tây bó sát, áo thun

màu trắng có hình madonna và hàng chữ ca ngợi tình yêu, chiếc áo khoác ngoài màu đen càng làm tăng thêm vẻ đẹp rất Mỹ của cô:

Bản nhạc chấm dứt, Quốc Hùng với tay tắt máy. Chợt có tiếng vỗ tay. Hai người già cùng hoàng Phương Huyền bước vào phòng khách Nam tấm tắc khen:

– Hùng đẹp trai, nhảy giỏi...

Phương Huyền thêm vào :

– Hoàng Dung thì xinh xắn dễ thương.

– Cả ông Chân cũng đùa với bọn trẻ.

– Hùng và Dung không phải là anh em ruột. Nếu không có gì trở ngại thì các con cũng không nên chậm trễ nữa.

Riêng bà hai biết Hoàng đã có người yêu nên không nói gì . Một chút xaouyến lan nhẹ trong lòng, niềm vui đã vì đó mà không trọn vẹn.

Mọi người cùng chờ Quốc Thái. Chàng trai nói là sẽ đi rước bạn gái.

Quốc Thái dừng xe trước cổng nhà xuất bản, anh băng khuâng không biết chuyến đi lần này có thành công không ?

Hồng Nhung bước ra, cô vẫn đẹp quý phái từ cách trang phục tới làn da , mái tóc. Cô chợt băng khuâng khi thấy Quốc Thái đứng bên xe về chờ đợi. Nhung lên tiếng trước, cô muốn mình phải chủ động :

– Thì ra là anh, anh tìm Nhung à ! ?

– Tôi chờ Nhung từ nãy giờ.

– Có chuyện gì không anh – Nhung hỏi lòng không khỏi lo âu .

– Lên xe đi rồi hãy nói đi nha !

Tự dưng Nhung không nỡ từ chối, cô vén tà áo dài rồi lên xe. Thái cho xe chạy chậm trong ánh chiều tà, tới trước nhà Dạ Lan, anh dừng xe rồi nói :

– Tôi mời Nhung đi ăn chiều, mong Nhung không từ chối.

– Anh đã chờ, dù Nhung có muốn cũng không tiện từ chối.

Thái cất lời xin lỗi, mặc dù lòng anh rất vui :

– Xin lỗi vì tôi đã không nói trước.

Nhung nói khi cả hai cùng ngồi bên bàn ăn:

– Thật ra anh tìm Nhung chỉ để mời đi ăn thôi sao?

– Dĩ nhiên là không phải như vậy rồi, lần trước tôi tìm đến quấy rầy Nhung vì chuyện buồn lần này thì khác hẳn.

– Anh có chuyện gì vui vậy !?

– Lần trước Nhung đã giúp tôi một phần gánh nặng kém vui trong lòng. Hôm nay tôi cũng muốn Nhung cùng tôi chia sẻ niềm vui.

– Anh làm Nhung hồi hộp quá ! Không biết là có chuyện gì đây ?

Thái ra hiệu tính tiền rồi kéo Nhung qua chiếc bàn khác, anh gọi một ít trái cây rồi nói :

– Nhung có biết không. Đêm nay gia đình tôi tổ chức một bữa tiệc họp mặt. Mừng ngày gặp lại người thân của hai mươi năm về trước.

Hồng Nhung cũng vui với cái tin ấy, cô hỏi :

– Người đó là gì của anh vậy ?

– Chỉ là một người bạn của cha tôi, nhưng rất thân. Nghe nói cha tôi đã trút hơi thở cuối cùng trên tay bác ấy – Giọng Thái buồn ngủi, anh không khỏi buồn khi nhắc tới cha.

– Anh có vẻ thương bác trai quá ! Đã hai mươi năm rồi mà nỗi buồn trong anh vẫn chưa vơi.

– Cha rất thương chúng tôi. Tuy hình ảnh người cha tuy hình ảnh người cha còn lại rất mờ nhạt trong trí vì ngày ấy tôi còn nhỏ nhưng tâm hồn tôi luôn nhớ về cha. Thôi, hãy bỏ qua đi- Anh đổi giọng hỏi Nhung – Đêm nay ngoài những người trong gia đình ra còn có bác Chấn và hai người con, Nhung tới chia vui với chúng tôi nhé.

Hồng Nhung thoáng phân vân , cô không biết có nên nhận lời hay từ chối.

Quốc Thái nói thêm, anh biết rằng đây là câu nói quyết định:

– Ngoài ra tôi còn muốn nhận lỗi với Quốc Hùng nữa. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ và thấy mình không

đúng .

Ánh mắt Quốc Thái chờ đợi khi anh hỏi :

– Nhung đi chứ ? Nếu Nhung từ chối tôi buồn lắm đó.

Thiếu nữ nhìn ra xa, lời nói ngượng ngùng:

– Nhung còn chưa ghé qua nhà.

Thái mừng rỡ, ánh mắt anh rực sáng niềm vui:

– Tôi sẽ đưa Nhung về, đêm nay tôi tình nguyện làm tài xế cho Nhung.

– Cảm ơn anh !

– Sao lại cảm ơn chứ!! Câu đó Nhung phải dành cho anh mới phải.

Tiếng anh thốt ra thật bất ngờ nhưng cũng thật đúng lúc.

Nhung còn chưa hết ngỡ ngàng vì vẻ sang trọng của phòng khách, thì đã có tiếng Quán Hùng vang lên :

– Thì ra là chị, bạn của anh hai là chị Nhung.

Thái giới thiệu Nhung với mọi người. Ông Chấn hỏi:

– Dường như cô Nhung là, bên nhà xuất bản :

– Dạ cháu làm bên biên tập. Cháu nhớ có gặp chú vài lần.

Ông Chấn tiếp:

– Thì ra cũng là người quen biết. Vậy là đêm nay chúng ta đề là những người thân của nhau.

Bà hai tiếp lời ông:

– Mong là mọi người đều tự nhiên, không khách sáo.

– Chúng ta sang phòng ăn đi- Tiếng Quốc Hùng.

Huyền khéo léo tới nắm tay Nhung. Cô sợ thiếu nữ ngớ ngàng vì ở đây cô là người duy nhất xa lạ. Tiếng Huyền thân mật:

– Chị Nhung đi theo Huyền nè!

Quốc Thái lên tiếng, giọng anh khó khăn nhưng cũng dứt khoát:

– Con có chuyện này muốn nói với cả gia đình, - in mọi người nán lại một chút.

Huyền nắm tay Nhung, giọng cô làm Nhung đỏ mặt:

– Không phải anh định xin mẹ cưới vợ chứ.

– Anh Thái xin phép là đúng rồi - Hoàng Nam phụ họa với người yêu- xinh như vậy để lâu e rằng không tốt.

– Các người đừng đùa nữa- Thái nói trong khi Nhung đứng lặng như pho tượng vì ngỡ ngàng.

– Một chuyện hoàn toàn nghiêm túc.

– Chẳng lẽ cưới vợ là một chuyện đùa sao con! Bà Hai trêu con vì đêm này bà rất vui.

– Mẹ.... Không phải chuyện đó đâu.

– Như vậy thì tất cả hãy ngồi xuống đi.

Mọi người đều ngồi. Hai người già ngồi cạnh nhau. Hoàng Nam và Phương Huyền không rời nhau dù nửa bước. Còn lại Quốc Hùng và Hoàng Dung cũng ngồi chung trên chiếc salon dài. Riêng Quốc Thái và Hồng Nhung cùng đứng. Thái bước tới bên Nhung, ánh mắt anh tha thiết, nó như động viên Nhung hãy cố gắng đi qua giờ phút khó khăn này. Thái hắng giọng một tiếng rồi nói.

– Hôm nay con muốn nói với gia đình một chuyện- Anh vẫn khó khăn, dù đã cố gắng hết sức- Nói đúng hơn là nhận lỗi với gia đình nói chung và với riêng Quốc Hùng.

– Biết lỗi là một điều rất tốt- Bà Hai an ủi con- Chỉ cần con ghi nhớ trong lòng và sửa chữa lại không có gì phải nói. Con nghĩ kỹ xem chuyện đó có nên nói không?

– Con thấy cần phải nói.

Ông Chấn động viên cháu:

– Vậy nói đi chàng trai- Ông bước đến vỗ vai Thái- Nói hết ra những chuyện mình thấy ray rứt sẽ nhẹ nhàng hơn.

– Cảm ơn bác, cháu đã chuẩn bị rồi. Vì không muốn gia đình lúc nào cũng kém vui, vì đã nhận ra mình không đúng nên cháu quyết định nói lên sự thật- Nhưng một lúc anh nói tiếp- Sở dĩ Quốc Hùng không thành công với cuốn sách đầu tay là vì cháu, cháu đã cản trở công việc của nó.

Mặt Quốc Hùng hằn đỏ, ánh mắt anh như người say rượu. Hùng đứng bật dậy, cố gắng lắm mới nói được:

– Anh ... anh dám...

Hoàng Dung ngồi cạnh vội nắm tay Hùng kéo xuống. Giọng cô run run vì nhận ra bàn tay Hùng cũng run. Thái độ dữ dội của anh làm cô sợ, Dung nói, thật nhỏ:

– Bình tĩnh đi anh Hùng. Ở đây toàn là người lớn, chỉ có chúng ta là nhỏ nhất.

Hùng bật người ra thành ghế. Anh trút một hơi thở dài nhằm vơi đi bao uất ức trong lòng rồi nói:

– Anh làm em bất ngờ quá! Ngay cả việc hôm nay anh can đảm nói ra sự thật cũng vậy.

Tất cả đều bất ngờ.

Thái lấy lại can đảm, can đảm của một người anh.

– Xin lỗi em, anh thật sự biết lỗi của mình kể từ hôm trước- Quay sang Nhung, anh nói với mẹ- Tất cả đều nhờ Hồng nhưng, cô ấy đã gỡ cái vòng lẩn quẩn mà con mắc phải.

– Thật ra là thì chuyện như thế nào? Con nói rõ hơn cho mọi người nghe đi.

Thái bắt đầu kể. Anh kể lại những hành động của mình không hề giấu giếm dù là một chi tiết nhỏ.

– Con đã nhờ Nhung và gạt Nhung nên cô ấy đồng ý thay đổi ý kiến về cuốn sách của Hùng.

Hồng Nhung cúi đầu, tay cô mân mê tà áo cô nói mà gương mặt ửng hồng:

– Cháu thật có lỗi, thật ra thì cuốn sách Hùng đặt yêu cầu, nhưng cháu đã gạt cậu ấy.

Quốc Hùng lại đứng bật lên. Lần này ánh mắt anh bật ra tia hy vọng. Hoàng Dung ngồi cạnh, cô mỉm cười vì cái tính quá nông nổi của Hùng.

– Chị nói thật chứ!

Nhung gạt nhẹ, cô không dám nhìn thẳng Quốc Hùng vì mặc cảm có lỗi.

Bà Hai đứng lên. Cả ông Chấn nữa, tiếng bà Hai:

– Cháu không có lỗi, cháu hành động vì lý trí và lương tâm nhân hậu - Quay

sang Thái bà nói - Cả Thái nữa, mẹ cũng không trách con. Con vì tương lai của em, vì thương mẹ mà làm nên chuyện- Bà hỏi Hùng, giọng bà đầm ấm- con có đồng ý tha lỗi cho anh Hai của con không hả Hùng ?

– Dạ, con không trách anh. Chỉ mong là từ nay mọi người cho phép con đi theo con đường mình đã chọn.

– Dĩ nhiên rồi- Tiếng bà Hai.

Oâng Chấn tiếp lời bà :

– coi như hôm nay cháu đã thành công rồi, Nhung nói như vậy thì kể như mọi chuyện đều tốt đẹp.

– Cảm ơn chị Nhung.

Hùng nhìn Nhung, ánh mắt anh rất chân thật. Không hiểu sao anh không thấy giận Nhung. Phải chăng niềm vui quá lớn làm một chút ích kỷ, nhỏ nhen trong con người biến mất.

– Tại sao Hùng lại cảm ơn tôi chứ ? Đúng ra tôi phải xin lỗi Hùng.

– Tất cả đều không có lỗi - Tiếng ông Chấn - Hôm nay mọi người đều can đảm, vị tha - ngừng một lúc ông tiếp, giọng nghiêm túc : - Sẵn đây tôi cũng có chuyện muốn nói.

Bà Hai đùa :

– Chẳng lẽ anh cũng có lỗi, muốn nhận sai lầm sao ?

– Dĩ nhiên là không phải - Nhìn xem phía Nam và Huyền, ông tiếp :

– Tôi muốn nói chuyện hai đứa con của tôi và chị, Hoàng Nam và Phương Huyền đó. Chúng yêu nhau. Thằng Nam nhờ tôi xin phép chị cho làm đám cưới.

Aùnh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Nam và Huyền. Trong khi hai người dù biết trước tình huống này vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Bà Hai mỉm cười, giọng bà tươi trẻ chứ không khó khăn.

– Nhìn chúng nó quẩn quýt như thế này, dù có muốn tôi cũng không thể từ chối. Mà tại sao lại từ chối chứ, trong khi hai gia đình chúng ta thân nhau từ hai mươi năm về trước.

Quốc Hùng vỗ vai, anh reo lên như chính mình sắp cưới vợ.

– Hoan hô mẹ. Vậy là sắp được ăn đám cưới chị ba rồi- anh nhìn sang anh chị, giọng như người lớn - Còn chờ gì nữa, hai người mau cảm ơn cha mẹ đi.

Hoàng Nam và cả Phương Huyền đều sơ cứng trên ghế, họ không nói được dù chỉ một lời. Quốc Thái thông cảm, anh gỡ rối cho họ :

– Thôi, thông qua cái thủ tục ấy đi, chúng ta nên thông cảm vì ai mà không phải ngượng ngùng.

– Còn con nữa - Tiếng bà Hai - Đáng lý con phải lấy vợ sớm để các em con có gia đình hợp lý hơn. Nhưng con cứ mãi lo kiếm tiền mà quên mất mình đã lớn tuổi, quên ở sau mình con hai đứa em nữa.

Quốc Thái cười trừ, anh không biết nói gì hơn đành nhìn sang Hồng Nhung, Phương Huyền bắt gặp nên lên tiếng :

– Con nghĩ chắc mẹ không phải lo nữa. Nhìn vào mắt anh Hai, con biết anh đã tìm được cho mình một ý trung nhân rồi.

Quốc Hùng lên tiếng, anh nắm tay Dung giơ lên. Cô bé nhỏ nhất trong mọi người này giờ vẫn im lặng:

– Còn con và Hoàng Dung đã đôi bụng rồi.

Thái vỗ tay, anh phụ họa lời em. Anh muốn qua đó xóa dần những khoảng cách giữa hai người.

– Một ý kiến hay, có lẽ thức ăn đã chờ mọi người đến nguội lạnh mất rồi.

Tất cả sang phòng ăn, Dĩ nhiên đi trước là hai người lớn theo sau là Thái và Hồng Nhung. Anh nắm tay cô bạn mới dẫn đi vì một lý do đơn giản : Đây là nhà của anh. Hồng Nhung thì chόang ngợp vì vẻ sang trọng của ngôi nhà. Phương Huyền và Hoàng Nam thủy chung không rời nhau. Họ quẩn quýt đến nỗi Quốc Hùng đi phía sau có cảm giác hai người chỉ là một. Tình yêu

như một thứ trái, nó đã chín mùi trong họ, bây giờ chỉ còn tới ngày cưới là trái cấm sẽ được hái.

Riêng Quốc Hùng và Hoàng Dung lặng lẽ hơn. Họ đi bên nhau, cả hai cùng nghĩ đến người bên cạnh. Quốc Hùng nghe lòng rộn vui vì cái tin anh vừa mới nghe ban nãy. Anh muốn làm cái gì đó để chia sẻ niềm vui với Hoàng Dung. Bất chợt anh đưa mắt sang nhìn cô gái và hình ảnh Thúy Vy chợt hiện về trong trí nhớ. Hùng ước gì có Vy bên cạnh thì vui biết mấy.

Hoàng Dung cũng nghe lòng mừng vui, rất vui. Cô thoáng liếc Hùng, dáng anh khoan thai, hòa nhã. Gương mặt thông minh với ánh mắt sáng ngời. Hùng trầm lặng nhưng không lạnh lùng. Nóng nảy nhưng không khôn khan tình cảm. Còn Dung, cô vốn say mê viết văn nên tâm tâm cô đã khâm phục Quốc Hùng. Đối với cô, trở thành một nhà văn dù chuyên nghiệp hay không cũng là một điều không phải dễ. Vậy mà anh làm được. Trong lòng cô, Hùng là người đầu tiên đã làm cô khâm phục.

Quốc Thái đưa Hồng Nhung về bằng xe hơi. Không khí trong xe thật dễ chịu nhờ máy điều hòa. Giọng Thái êm đềm :

- Đêm nay Nhung thấy thế nào ? Có vui không ?
 - Rất vui, gia đình anh hạnh phúc quá!
 - Cách đây vài ngày không khí khác hẳn bây giờ. Nó nặng nề khó chịu làm anh cứ như là ngột thở.
 - Dù sao thì bây giờ cũng không còn gì đáng buồn nữa.
- Thái nhìn sang Hồng Nhung, ánh mắt sáng rực, sáng hơn cả ngọn đèn trong xe.
- Cũng nhờ một phần ở Nhung đó!
 - Nhung có làm gì đâu mà anh nói vậy.
 - Từ khi quen biết Nhung tới nay, anh thấy lòng mình thanh thản hơn, có cái gì đó đã làm anh sáng suốt và không nhỏ nhen khắt khe đến già cỗi nữa.
 - Có thật không đó! Nhung nói trong khi cúi đầu. Cô không dám nhìn thẳng

vào mắt Thái.

– Nhung đã sưởi ấm tâm hồn anh, giúp anh tìm được chân lý đích thực trong cuộc sống.

– Anh nói dối rồi, Nhung làm gì mà giỏi như vậy ?

– Không phải chính do Nhung làm, Nhung nói. Mà là do ánh mắt của Nhung. Hình ảnh của Nhung, nụ cười đáng đi của Nhung đã làm nên tất cả, ở Nhung có cái gì đó làm anh phải suy nghĩ . Phải tìm tòi để rồi cuối cùng anh vẫn chưa thật sự hiểu hết Nhung. Nhung bù vào đó anh đã hiểu chính mình. Anh hiểu mình không đúng trong thời gian qua và hiểu mình phải làm gì để sửa chữa lỗi lầm.

– Trên thế gian này, nhưng không tin có cái cảm giác, như vậy. Nhung làm sao tin được khi một người tìm hiểu về một người để rồi cuối cùng hiểu chính bản thân họ.

Thái cười, thật khó mà giải thích cho Nhung hiểu. Ngay chính cả anh cũng không tin nếu như anh không phải là người trong cuộc. Anh cố gắng giải thích :

– Nhung hãy tin tôi. Thật sự là có điều kỳ lạ đó. Nó huyền bí và kỳ diệu quá phải không Nhung ?

– Nhung cũng không biết nữa - Cô khẽ nhìn lên và chạm vào mắt Thái - Tuy lời nói thật khó tin, nhưng trong ánh mắt của anh thì rất thật. Nhung đang phân vân không biết mình có nên tin hay không nữa?

Cả hai cùng im lặng. Họ đâu biết rằng đó là cảm giác thật rất thật. Một cảm giác chỉ xuất hiện ở hai con người đồng cảm, có cùng một cảm giác, một sở thích và một ý nguyện như nhau. Đó là hai con người yêu nhau. Và họ chắc chắn tìm đến chân lý cuộc sống, hạnh phúc vì họ chỉ là một mà thôi.

Thái dừng xe trước cánh cổng màu xanh. Anh bước sang mở cửa và dìu Nhung xuống. Họ thật xứng đôi. Thái hào hoaphong nhả, lịch sự và kiêu cách. Nhung quý phái, sang trọng. Cô tươi nở sáng chói như một đóa hoa quý, loài hoa chỉ cắm trong chiếc bình pha lê và được đặt ở những chỗ sang trọng nhất.

Thái chìa tay ra, giọng anh êm đềm như con gió nhẹ.

– Tặng Nhung nè! Vật kỷ niệm đầu tiên kể từ khi quen biết. Nhung nhất định không được từ chối.

Nhung cười, hàm răng trắng dưới trăng mờ đêm hạ tuần:

– Anh tặng quà như ép buộc vậy.

– Bởi vì tôi sẽ buồn nếu như Nhung từ chối. Lâu nay tôi vốn không được vui nên bây giờ rất sợ buồn.

Nhung ngượng ngùng, tay cô run nhẹ khi nhận quà. Lờn cô thoang thoang hương thơm ngào ngạt.

– Anh nói chuyện không thua gì một tài tử trên trường quay.

– Người ta nói đứng trước một phụ nữ đáng yêu chúng ta không được quyền vụng về, thô lỗ đó là câu nói dành riêng cho đàn ông. Một câu nói mà bất cứ một chàng trai nào cũng phải ghi sẵn trong lòng.

Hồng Nhung quay đi, cô cố giấu nụ cười sung sướng. Bước chân cô xa dần. Chợt Nhung ngoảnh lại, giọng cô theo gió đưa đến :

– Tạm biệt, bây giờ khuya rồi. Lần khác Nhung sẽ mời anh vào nhà chơi.

Cô quay bước thật nhanh, cô biết mình sẽ không tìm được lòng nếu như cứ đứng đó mãi.

Quốc Thái thật là quyết rũ. Từng lời nói, cử chỉ của anh đều làm cô rung động. Trái tim vốn cao xa, lạnh lùng của cô đã tan vỡ trước vẻ hòa hòa của chàng trai giàu sang, sớm có sự nghiệp trong tay.

Nhung nhẹ mơn mơn quà, một chiếc áo bằng lông thú màu trắng toát thoang thoang mùi hương nước hoa đắt tiền. Nhung trút bỏ áo ngoài, cô hiện ra trên khung kiếng đẹp lộng lẫy như một ngôi sao, chiếc áo được khoác lên tấm thân yêu dấu càng tăng thêm vẻ ngọc ngà vốn có.....

Quốc Hùng đứng như một pho tượng vì bất ngờ. Nhung rồi bản chất giàu tình cảm của một con người sống dậy trong anh. Hùng vuốt nhẹ tóc Lan, mái

tóc bông bênh, rối rối. Từng giọt nước mắt ướt vai anh . Hùng hiểu là Ngọc Lan không còn trong trắng, cái điều mà lần gặp gỡ đầu tiên anh đã nhắc cô. Cũng không có gì phải ngạc nhiên cả khi hai tháng qua Lan sống như một cô gái bụi đời. Và lại bản tính cô vốn phóng túng nên dễ dàng sa ngã.

Lan dần dần tỉnh dậy. Cô rời Hùng trong lòng thoang thoảng ngượng ngùng. Quốc Hùng nhắc hai chiếc ghế đặt ngoài hành lang. Anh dìu Lan cùng ngồi xuống. Giọng anh như một người anh.

– Lan có thể kể cho anh nghe về mình không?

– Chuyện của em đơn giản lắm! Nhưng cũng cô cùng đau đớn.

– Lan hãy nói cho rõ hơn có được không?

– Cha em đã giết chết mẹ em- Cô ghen lời, nước mắt trào ra, một lúc sau cô tiếp:

– Để đi cưới một người vợ khác xinh đẹp hơn.

– Thật là vô lí, còn pháp luật? Tại sao lại để cho ông ấy bình thản với tội ác như vậy?

– Cha em thông minh lắm! Ông đã muốn làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Làm một cách hoàn hảo.

– Chính em trông thấy à?

– Em chỉ đoán như vậy thôi!

Hùng thở dài, anh lắc đầu khó hiểu:

– Chỉ vì đoán mà em bỏ nhà ra đi?

– Em làm sao mà ở trong nhà được khi bên cạnh là một bà di ghẻ trẻ tuổi tánh tình đáng ghét và một ám ảnh lúc nào cũng có trong đầu về việc làm tội ác của cha- Cô lại khóc, nước mắt tuôn tràn không ngớt:- Còn nữa, còn hình ảnh của mẹ em cứ hiện về đêm đêm trong giấc ngủ.

– Vậy là em đã ra đi:- Hùng hỏi chỉ là để hỏi vì anh biết rồi cái kết quả của

câu chuyện đau thương.

Lan gật nhẹ, mái tóc cô lại càng thêm rối:

– Em đã bỏ nhà ra đi sống bê tha truy lạc. Anh có biết không, lần gặp ngắn ngủi hôm nào đã gieo vào em một tia hy vọng- Lan cúi đầu, cô ngượng ngùng thú nhận:- Sở dĩ em không chết là vì hình ảnh của anh làm em luyến tiếc.

Quốc Hùng thoáng sửng sờ trước lời nói bộc trực của cô. Anh thoáng sợ vì tính cách thẳng thắn quá đáng của Ngọc Lan và thoáng rung động vì cô vốn là cô gái đẹp.

Ngọc Lan nói tiếp:

– Lần đó ngồi nói chuyện với em, anh đã vô tình vẽ lên một số 304 lên bàn. Cho đến khi đi mượn khách sạn để ở tạm em nhớ đến nó và đã mượn căn phòng này.

Hùng hỏi vu vơ để trấn tĩnh lòng mình.

– Cha em có vẻ giàu lắm?

Lan nói về cha mình như một tội nhân, cô hẳn học cảm giận không có chút tình cảm:

– Ông ấy là chủ gần hai mươi chiếc xe Zeo, ba cơ sở khai thác gỗ. Một số đất nuôi tôm.

Hùng nói, giọng chua chát:

– Đồng tiền của cha em đã hại em mất rồi.

– Anh an ủi, khuyên lơn thật chân tình:- Nhưng vẫn còn kịp đó Lan. Nếu em quay về, tìm lại những gì đã mất, anh tin là em sẽ hạnh phúc.

– Anh bảo em phải quay về à! Không bao giờ, trừ khi người cha độc ác và bà dì ghẻ đáng ghét chết đi!

Hùng thoáng rung mình trước ánh mắt dữ dội và lời nói căm hận của cô.

- Em thật căm hận họ như vậy sao?
- Em không hề muốn thấy mặt họ dù là một lần nữa.
- Nhưng bác ấy vẫn còn thương em. Vẫn cấp tiền cho em sống kia mà?
- Đó chỉ là hành động nhân đạo. Ông ấy có chút băn khoăn gì tội ác của mình nên đã bố thí cho em.

Hùng thở dài, anh không biết phải nói gì nữa khi cô gái đã quá quyết liệt.

Nhọc Lan hất nhẹ mái tóc rối, giọng cô bồi hồi:

- Tại sao anh lại quan tâm đến em nhiều đến như vậy?
- Tại vì... - Hùng thoáng ngập ngừng rồi nói:- Em vẫn còn một tâm hồn trong trắng, anh không muốn em mãi mãi chôn vùi cuộc đời mình.
- Anh thật sự lo sợ em sao?
- Dĩ nhiên rồi- Hùng trả lời mà lòng không yên. Nhìn trong mắt Ngọc Lan anh biết là cô gái sắp nói gì rồi.

Ngọc Lan tiếp:

- Nếu có anh bên cạnh em sẽ không phải là cô bé hư hỏng nữa. Chỉ cần... - Cô thoáng ngượng khi nói lên lòng mình:- Chỉ cần anh chấp nhận cho những hư hỏng đã qua của em.

Hùng khéo léo từ chối, anh biết như vậy là tàn nhẫn. Nhưng bản tính cương trực không cho phép anh nói dối và hành động như một tên lưu manh.

- Anh không hề trách Lan, cũng không giận, không hờn. Anh hứa sẽ giúp đỡ Lan nếu em nghe lời anh quay về với gia đình. Tuy anh rất bận rộn chuyện gia đình và tương lai trước mắt, nhưng anh đã hứa thì sẽ làm.

Ngọc Lan thở dài thấy vọng. Một nỗi chán chường xâm lấn hồn cô, ánh mắt cô lại ngẩn lệt:

- Anh có biết ngôi nhà đó bây giờ đối với em là địa ngục không?
- Lan có thể không về nhà cũng được, anh sẽ giúp em xây dựng một căn nhà mới bằng đồng tiền dư dả của cha em. Lan sẽ sống lại những ngày thơ mộng. Hay tìm một cái nghề rồi lấy chồng, sinh con. Em thấy đó, tương lai đâu phải là khép chặt đối với em.

Ngọc Lan mím môi, cô đứng lên giọng nói lạnh lùng:

- Anh ngồi đây, em đi gọi nước uống.
- Để cho anh, em cứ ngồi đây đi.
- Không cần đâu, em quen thuộc ở đây hơn anh.

Ngọc Lan bước lang thang vô định giữa đường phố Sài Gòn hoa lệ. Chiếc túi với gần chục bộ đồ nặng trên tay cô. Lan vẫn lặng lẽ bước, cô kéo lê chiếc túi, dáng đi siêu siêu như người lính bại trận ngày xưa. Hình dáng cô đượm nét phong trần cát bụi, nhưng trên gương mặt còn lún phún lông tơ. Gương mặt ngây thơ với đôi mắt bồ câu non dại.

Những chiếc lá rơi

Tập 8

Ngọc Lan dừng chân trước một rạp chiếu phim. Cái tựa kiếp lang thang đập vào mắt cô như lời cảnh tỉnh. Lan đã quá chán chường với những chuỗi ngày lang thang vô vị như thế này. Cô nhún vai bỏ đi và nói một mình sẽ không có gì chán hơn khi cuốn phim chiếu lại cuộc đời giống mình .

Ngọc Lan rẽ chân vào một cái quán nằm bên đường. Cô thả người ngồi xuống và gọi cho mình ba chai bia Sài Gòn. Thứ hương vị chua nồng là bạn của cô suốt hai tháng qua. Có đôi lúc nó giúp cô lãng quên nhưng cũng có lúc nó hành hạ, vật vã cô vì uống quá nhiều.

Lan nâng ly bia lên môi, cô chợt nghĩ tới Hùng, Quốc Hùng đã khuyên cô

trở về với gia đình. Nhưng Hùng ơi, anh đâu có biết rằng sống trong ngôi nhà mà tất cả đều ghét mình, và ngược lại mình cũng chẳng ưa gì người ta là một điều đau khổ nhất trên đời.

Ngọc Lan uống cạn chai bia. Lan khui chai bia thứ hai, tiếng nổ khô khốc vang lên cùng giọng nói cũng không kém:

– Con gái mà uống nhiều như vậy thật là ít ai bì kịp.

Lan ngẩng đầu lên, một khuôn mặt không có một chút gì gọi là cảm tình.

Tất nhiên giọng cô cũng không mấy thiện cảm:

– Tôi không cần khen và cô lại tiếp tục uống.

Gã thanh niên kéo ghế ngồi xuống, hẩn tự nhiên rót bia từ trong cái chai này giờ hẩn vẫn cầm trên tay vào ly Ngọc Lan giọng sành sỏi:

– Có có gì vậy?

– Anh thấy mình có trách nhiệm phải hỏi sao?

– Nếu cô không thích thì không cần trả lời. Nào uống đi, men rượu là bài thuốc giải buồn có một không hai trên thế gian này.

Ngọc Lan nhìn hẩn bằng ánh mắt nghi kị pha chút căm ghét, giọng cô khô khan:

– Lời nói thông minh hành động ngu xuẩn.

Lan giật mình, cô ngẩng lên nhìn và bắt gặp một gương mặt chữ điền còn khá trẻ, người con trai có ánh mắt tinh anh, nét mặt anh già dặn của người từng trải. Hẩn từ từ gỡ ly bia trong tay Lan trong khi giọng cô hoảng hốt:

– Các người định làm gì? Tôi là lên bây giờ!

Vẫn giọng nói mĩa mai đùa cợt:

– Không có ích gì đâu cô bé.

Chàng trai quay sang nhìn gã thanh niên bên cạnh, đánh điệu khoan thai, chừng trạc. Trong khi gã kia hần học hỏi :

– Mày định phá đám à !?

Chàng trai không nói một lời, anh khẽ lấy một điều thuốc gắn lên môi rồi bật lửa hút. Một tay anh vẫn cầm ly bia. Giọng nói lạnh băng.

– Hôm nay mày không may nên mới gặp tao... Câu nói vừa dứt thì một cú đấm nhanh mạnh chính xác nhắm vào cằm gã thanh niên. Hắn ngã nhào trên ghế. Chàng trai nhanh nhẹ nắm cổ áo gã lôi dậy và bằng một động tác thuần thục, anh bắt hắn há miệng rồi đổ ly bia của Ngọc Lan vào trong ấy, xong công việc anh buông gã ra rồi xoa tay đứng lên. Nụ cười nửa miệng cùng cái hắt đầu về phía Ngọc Lan, giọng anh đùa cợt :

– Hãy chờ xem, một lúc nữa sẽ thấy đó cô bé.

Lan tròn mắt ngạc nhiên, cô hỏi trống :

– Chuyện gì ?

– Từ từ thấy, không lắm đâu.

Gã thanh niên sau một hồi sặc sụa vội nhồm người dậy định bỏ chạy, chàng trai quát lên :

– Đứng im :- Lời nói cùng với cú đá bung ra một lúc. Gã thanh niên hự lên một tiếng rồi rên rĩ :

– Tha cho em, tha cho em một lần đi anh. Em lỡ đại.

– Mày lỡ đại vì chọn nhầm đối tượng mà thôi, chứ tao không tin mày lỡ lần đầu phạm pháp đâu.

Chàng trai lôi hắn dậy đặt vào ghế, hắn mềm nhũn như một cọng bún, miệng thì không ngớt xin tha. Chàng trai lạnh lùng :

– Hãy cầm cái mồm lại. Mày còn lải nhải nữa tao sẽ khoá miệng mày luôn.

Ngọc Lan đứng lên, cô xách túi lên tay bước đi, giọng hờ hững :

– Các người thật lộn xộn, làm mất vui.

– Dừng lại đi cô bé - giọng anh thanh niên vang lên như có một ma lực kéo chân Lan, cô ngoảnh mặt lại nhìn và bắt gặp ánh mắt tinh anh đó. Một dáng người tầm thước, nước da đen vừa phải, rất đàn ông. Máy tóc xi- ton phủ dài trên vai, bộ đồ jean bằng bạc khoác lên người, chiếc áo thun hình tài tử với dòng chữ international trước ngực. Điếu thuốc cài một bên mép vừa hài hước vừa sành sỏi. Giọng anh vui tai, cô không ở lại đây xem màn cuối vở kịch này sao ?

Ngọc Lan làm ra vẻ lạnh lùng mặc dù cô đã thấy vui vui.

– Có gì đâu mà xem.

– Nếu cô không thích thì cứ tự nhiên.

Chợt Lan không muốn đi nữa, cô lưỡng lự một chút rồi ngồi xuống, giọng cô làm ra vẻ hững hờ.

– Để xem các người diễn trò gì đây.

– Tốt lắm - Thanh niên quay vào trong quán cất tiếng gọi : - Bà chủ, hãy dọn dẹp những thứ giết người này đi và cho tôi một ly sữa đá.

Ly sữa đem ra, anh thanh niên chợt đổi giọng rất tình cảm.

– Không hiểu sao tôi thích con gái uống sữa, màu trắng ngần như đôi má của họ vậy. Một cử chỉ đẹp làm sao. Nhất là cô, cô có đôi gò má mịn màng trắng và đẹp hơn cả sữa.

Ngọc Lan đỏ mặt, gương mặt vốn đã ửng hồng vì men bia. Chàng trai tiếp :

– Đó, đó là cái nét dễ thương nhất chỉ tìm thấy ở những con gái nhà lành. Ít ra là trong tâm hồn họ chưa bị vẩn đục. Vừa rồi tôi thấy má Lan ửng hồng vì ngượng. Chứng tỏ là cô không phải là một cô gái như bề ngoài tôi thấy.

Ngọc Lan ngượng ngùng, giọng cô lí nhí :

– Bề ngoài tôi hư đồn lắm phải không ?

– Còn phải nói - Chàng trai nói với nụ cười. Anh tiếp : - Cô xem kìa !

Bên cạnh, gã thanh niên đã gục đầu xuống bàn. Hắn đi vào giấc ngủ chính vì thứ thuốc mê tội lỗi của mình.

Ngọc Lan hoảng hốt, cô rú không thành tiếng :

– Anh... Hắn chết rồi à ?

– Cô thấy như vậy mà vẫn không hiểu sao ?

Lan lắc đầu, giọng cô như khóc :

– Anh chạy đi, hắn chết thật rồi :

Thanh niên cười phá lên, anh thoáng vui khi thấy vẻ chân thành của Ngọc Lan.

– Cô ngây thơ quá, hắn chỉ bị mê thôi. Vừa rồi hắn định đánh mê cô nhưng tôi đã kịp phát hiện. Hậu quả như cô đã thấy, nó nằm đó chính là vì liều thuốc của mình.

Lan hỏi vẫn giọng trẻ con :

– Tôi có gì quý giá đâu mà hắn phải nhọc công như vậy chứ ?

– Bởi vì cô đẹp - Thanh niên nói gọn, anh tiếp khi thấy Ngọc Lan trừng mắt nhìn mình. Cô không tin sao cô đẹp lắm đó !

Lần này thì câu nói của thanh niên làm cô ngượng. Ngọc Lan chưa từng nghe qua cách khen phụ nữ trắng Trợn và chân thành như vậy. Nhìn gã thanh niên, cô chán nản lắc đầu:

– Tôi phải đi thôi, ở đây không khí có vẻ rờn rợn.

Anh thanh niên buột miệng nói, anh quá bất ngờ với kiểu chia tay đột ngột này.

– Cô còn chưa biết tên tôi mà.

– Trên đường đi anh nói cũng chưa muộn mà.

Ngọc Lan cúi đầu đi thẳng, cô ngượng vì lời nói của mình, lời nói chẳng khác gì câu mời mọc.

Họ bước chậm trên con đường đầy bóng cây, chàng trai đưa mắt nhìn vào xường sơn mài Ngọc Hân và vui vẻ:

– Ở trong ấy tranh đẹp quá!

Ngọc Lan không để ý đến các bức tranh, cô gọi chuyện:

– Anh hãy nói chuyện đi.

– Nói gì bây giờ, tôi rất vụng về khoa ăn nói.

– Chứ không phải lúc này anh định cho tôi biết tên sao?

– À ! Tôi tên Hùng

– Tên Hùng.... Lan tròn mắt ngạc nhiên.

Hùng hỏi, anh cũng ngạc nhiên:

– Sao, cái tên đó xấu lắm phải không?

– Ngược lại là khác. Tôi cũng có một người bạn tên như vậy.

– Anh ấy tên gì Hùng vậy?

– Quốc Hùng

– Còn tôi tên là Văn Hùng. Cái tên Quốc Hùng nghe hay hơn phải không? Tôi thích nó hơn là tên mình.

Ngọc Lan chợt giận vô cớ:

– Tại sao anh lại thích cái tên của người ta chứ?

Văn Hùng hiền hòa:

– Tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết là tôi thích chữ Quốc hơn.

Ngọc Lan gật đầu, giọng cô triết lý:

– Bởi vì anh có dáng dấp phong trần, có chút phong độ của con nhà võ.

– Trong lĩnh vực này thì cô có vẻ hiểu biết hơn tôi... - Hùng cười. Cái cằm bạnh càng tăng thêm nét cương nghị.

– Anh Hùng gọi tôi là Ngọc Lan. Cô gái bước nhanh hơn. Cô không được tự nhiên sau câu nói.

Văn Hùng đuổi theo, anh thành thật:

– Ngọc Lan, cái tên đẹp quá! Tên của một loài hoa.

– Còn tôi thì không thích nó.- Cô đổi cách xưng hô nghe thân mật hơn.

– Như vậy thì chúng ta giống nhau rồi hay là mình đổi tên đi.

– Anh thích cái tên Lan lắm à!

– Cũng thích, nhưng mà phải thêm một chữ g vào sau nữa nghe sẽ hay hơn.

Lan chợt buồn:

– Phải rồi, giá như ngày xưa mẹ thêm một chữ g nữa vào tên Lan thì hay biết mấy. Hồng chừng nhờ vậy mà bây giờ Lan sẽ vui hơn.

– Chúng ta vào đây đi Lan.

Họ rẽ vào một công viên. Ngọc Lan ngồi xuống băng đá. Cô ôm trong lòng chiếc túi, ánh mắt nhìn xa xa, dáng dấp như một hành khách lỡ chuyến xe cuối cùng.

Văn Hùng ngồi xuống bên cạnh. Anh ái ngại không biết phải nói gì. Cuối cùng anh cũng hỏi:

– Ngọc Lan có nhiều chuyện buồn lắm phải không?

– Chuyện thì không nhiều, nhưng rất buồn.

– Lan nói ra về cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Ngọc Lan nhìn vào đôi mắt rất chân thành của Văn Hùng. Cô thấy ánh mắt ấy như an ủi động viên, cô chợt nghe lòng mình ấm hẳn. Tự dưng Lan không muốn nói chuyện của mình, vì nó rất buồn, cô muốn vui hơn, vì biết đâu ngày nay cô và anh sẽ không bao giờ gặp lại ở giữa Sài Gòn phồn hoa, đô thị như thế này.

Ngọc Lan nhẹ nhàng từ chối:

– Chuyện của Lan hãy để lần khác, bây giờ Lan vui nên muốn nghe chuyện của anh.

– - Tôi...

– Anh năm nay bao nhiêu tuổi?

– Hai mươi một.

– Vậy thì hãy xưng là anh đi, Lan còn nhỏ lắm. Chỉ vì hai tháng qua Lan lăn lóc giữa cuộc đời gió bụi nên có vẻ già trước tuổi.

Văn Hùng cười, an ủi tự nhiên hơn:

– Thì anh, tự dưng anh muốn nghe chuyện của Ngọc Lan.

Lan không nói về mình, cô hỏi:

– Tại sao hôm nay anh lại cứu em?

– Cũng không biết tại sao nữa- Văn Hùng trả lời với chút ngượng ngùng.

Lan cũng ngượng, cô cố gắng lắm mới hỏi tiếp:

– Vậy anh thấy Lan từ lúc nào?

– Từ lúc Lan bước ra khách sạn Rạng Đông . Anh thấy Lan rất lạ nên chột muốn đi theo và đã vô tình phát hiện ra tên đạo chích.

– Anh thấy Lan như thế nào mà gọi là lạ.

– Mái tóc của Lan nè, gương mặt buồn thất thần nè, cả cái dáng xiêu xiêu lảo đảo theo chiếc túi không có gì là nặng. Tất cả đều như hút anh, bắt anh theo Lan.

– Cảm ơn anh đã theo và cứu em.

Văn Hùng cười, anh đùa:

– Anh chờ câu đó lúc còn ở trong quán.

Laan cũng cười cô thấy chàng trai dễ mến làm sao ấy. Chợt cô so sánh giữa hai tên Hùng. Quốc Hùng mềm mỏng ngọt ngào. Anh lịch sự, tế nhị nhưng không kiêu cách, một mẫu người hiếm có. Còn Văn Hùng sôi nổi, vô tư. Anh ngây ngô nhưng không phải là khờ mà là chân thật ân cần, cũng là một tính cách hiếm có. Ngọc Lan hỏi, cô đã vui nhiều khi được nói chuyện với Văn Hùng:

– Anh không thấy ghét khi thấy Lan hư đốn như thế này sao?

Văn Hùng trả lời ngay:

– Bởi vì trong đôi mắt Lan anh đã thấy tất cả. Lan không hư đốn vì cá tính mà trong Lan dường như có cái gì đau khổ lắm!

Ngọc Lan lảng tránh, cô không muốn nói chuyện của mình:

– Anh Hùng nhà ở đâu?

– Không cách xa đây lắm! Lát nữa anh mời Lan về nhà chơi.

– Nhà anh có mấy người.

– Chỉ có hai ch a con. Cha anh là một võ sư. Nhà chỉ có hai người nhưng thật ra lúc nào cũng nhộn nhịp vì nhà anh là một võ đường.

– Hèn cchi anh giỏi võ đến như vậy:- Ngọc Lan quan sát anh, một chàng trai cương nghị, khỏe mạnh. Lồng ngực nở nang, bắp tay cuộn cuộn. Anh là một võ sĩ thực thụ.

Văn Hùng hỏi khi thấy Ngọc Lan im lặng nhìn mình.

– Lan ccòn chưa trả lời anh về lời mời ban nãy.

– Anh không thấy Lan bụi đời như thế này sao? Chắc là anh cũng không muốn cha anh nhìn Lan với ánh mắt không vui.

Văn Hùng trả lời, giọng tự tin:

– Cha anh sẽ không như vậy. Nhưng Lan cũng nên về lại nhà. Chúng ta có thể dời lại vào buổi tối. Ở nhà anh ban đêm hoàn toàn vắng vẻ. Rất phù hợp cho lần viếng thăm đầu tiên.

Giọng Lan chợt buồn, cô không thể về được khi có ai nhắc đến chuyện gia đình.

– Nhà Lan ở tận bình Chánh.

– Lan không có bà con ở nội thành à!

Cô buồn bã lắc đầu, nước mắt đã lưng tròng Văn Hùng nắm tay Lan, giọng anh ân cần:

– Lan bất hạnh lắm phải không?

Ngọc Lan lại gật đầu, mái tóc rối theo gió bay. Văn Hùng nghe lòng mình man mác buồn theo. Anh không biết nói gì hơn, đành ngồi im nghe tim mình đập mạnh. Bàn tay Lan trong tay anh nóng hổi. Hùng nghe tận cùng trái tim như trời dậy tiếng nói đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ. Giọng anh sôi nổi.

– Anh hứa sẽ giúp Lan, dù hiện nay anh chưa được biết nhiều về Lan, nhưng nhìn vào mắt em anh tin tưởng rất nhiều.

– Cám ơn anh! Lan cũng không còn biết mình phải làm gì bây giờ nữa?

– Bây giờ à! Ở gần nhà anh có một căn phòng cho thuê. Đó là một người

quen nên anh biết rất rõ. Căn phòng không sang trọng nhưng kín đáo, sạch sẽ rất tiện cho sinh hoạt của giới nữ.

Văn Hùng không đợi cho Ngọc Lan trả lời. Anh đỡ cô đứng dậy rồi cầm lấy túi xách hộ cô, anh gọi hai chiếc xích lô bảo chạy về Trần Hưng Đạo.

Quốc Hùng chờ Thúy Vi cho tới chiều vẫn không thấy. Anh chán nản rời khách sạn. Nỗi buồn man mác len nhẹ trong hồn, nó như một liều thuốc quái ác làm anh rã rời, đau khổ, về tới nhà, Hùng nghe tiếng con gái ngoài vườn, anh đi thẳng lên phòng không thèm để ý xem đó là ai. Đi ngang phòng mẹ, Quốc Hùng nghe tiếng gọi:

– Quốc Hùng à ! Vào đây có chuyện một chút.

Bà Hai làm như vậy. Bà nghe tiếng bước chân thì biết ai trong ba đứa con của mình.

Hùng mở cửa. Căn phòng vẫn vắng như mọi hôm. Anh chào mẹ rồi hỏi.

– Có chuyện gì vậy mẹ?

– Con có nhận điện tín từ Bến Tre - Bà Hai đưa anh phong thư bưu điện.

Quốc Hùng hồi hộp mở nó ra, trong khi Bà Hai lặng lẽ quan sát con. Dòng điện ngắn ngủi không làm anh bớt buồn.

Anh Hùng, cha bắt em phải ở lại quê chơi vài ngày, người nhất định không cho em đi xa. Tới khi nào về trường, em sẽ điện cho anh sau. Đừng buồn Hùng nhé, hãy vui trọn niềm vui thành công khi không có em.

Làm sao anh vui được chứ khi người bạn cùng chia sẻ với anh những ngày đau buồn không có mặt. Anh trút tiếng thở dài, nét buồn không dấu được bà Hai.

– Con có chuyện không vui à!?

– Dạ....Chuyện cũng không có gì, mẹ đừng lo.

– Hoàng Dung nó chờ con từ sáng đó.

Hùng hỏi, lòng không thấy vui trước cái tin bà Hai vừa nói :

– Có chuyện gì không mẹ ?

Dường như bác Ba, cha Hoàng Dung gọi con lên trên ấy nói chuyện về bản thảo.

– Ngày mai con sẽ đi, bây giờ con xin phép mẹ về phòng.

Bà Hai nhìn con bằng ánh mắt ái ngại :

– Con không ra gặp Hoàng Dung sao ?

– Có cần thiết lắm không mẹ!?

– Mẹ làm sao mà biết được. Nhưng dường như con không thích nó.

– Dạ đâu có, Hoàng Dung ngoan hiền đâu có gì đáng trách.

– Mẹ và bác Ba tính tháng sau đám cưới cho chị con đó.

Hùng nở nụ cười, gương mặt tươi

– Sao nhanh quá vậy mẹ.

– Chúng nó quen nhau đã lâu rồi, bây giờ làm đám cưới là vừa. Bà Hai nhìn con, giọng nửa đùa, nửa thật:- Con cũng nên nghĩ đến đến mình đi.

Hùng lại buồn, nhắc đến chuyện của anh là nhắc tới Thúy Vi. Anh gượng vui vì sợ mẹ lo. Nhưng làm sao che dấu được ánh mắt của bà, người mẹ suốt đời sống vì con. Bà Hai hỏi, giọng quan tâm.

– Chuyện của con và con bé Thúy Vi tới đâu rồi ?

Hùng không muốn, nhưng đành phải nói thật với mẹ:

– Cha cô ấy không thích con và đang tìm cách ngăn cản không cho chúng con gặp nhau.

– Con có gì để đáng chê đâu chứ!

Hùng bằng giọng mai mỉa lẫn hài hước.

– Viết văn, con có cái tội là mê viết văn nên không được nhiều người hoan nghênh.

Bà Hai chột buồn, trong giọng nói của Quốc Hùng như trách oán cả bà :

– Con không giận mẹ chứ !

– Quốc Hùng đứng lên, anh biết câu nói của mình đã vô tình làm mẹ không vui.

– Con xin lỗi mẹ, vì đã vô tình làm mẹ buồn. Ngày nay con đã hiểu mẹ nên không bao giờ dám trách mẹ. Anh nói tiếp : - Thôi, mẹ nghỉ đi, đừng vì chúng con mà buồn. Con tự biết giải quyết chuyện của mình.

Quốc Hùng khép cửa và ra ngoài. Tự dưng đôi chân Hùng tìm ra vườn. Anh bỏ ý định về phòng nằm nghỉ để lãng quên. Vì anh biết mình không thể ngủ được.

Quốc Hùng đứng sau dây thanh long nhìn ra, Phương Huyền và Hoàng Dung đang ngồi bên nhau, quay lưng về phía anh. Mái tóc vàng óng ả của Dung bằng bạc, lấp lánh dưới ánh nắng chiều. Bờ vai cô thon thả đáng dấp dẹt dàng thanh mảnh, xem ra Hoàng Dung rất đẹp.

Cô đẹp hơn người chị của anh khá nhiều.

Quốc Hùng bước thật nhẹ, anh không muốn hai người con gái biết anh có mặt. Trước khi lên tiếng, Phương Huyền tinh nghịch nhặt sỏi ném xuống hồ nước đầy sen. Hoàng Dung lặng lẽ hơn, cô đưa từng chiếc lá xuống mặt hồ phẳng lặng. Quốc Hùng bước đến sau lưng mà cả hai đều không biết, cho đến khi bóng anh in xuống mặt nước trong vắt. Hoàng Dung nhìn thấy trước, reo lên.

– Anh Hùng- Hoàng Dung đứng dậy, cô quay người lại và thoáng ngơ ngàng. Cô gái cúi đầu, tay mân mê lọn tóc màu vàng. Giọng thanh tao : - Anh làm em giật mình.

Phương Huyền nhìn lên giọng cô vui nhộn pha lẫn trêu chọc. Cô lúc nào cũng

vậy, hồn nhiên tươi tắn như trên thế gian này không có chuyện gì đáng để buồn.

– Em đi đâu từ sáng sớm vậy Hùng. Em biết không? Có người suốt ngày nay mong đợi em chỉ để báo một tin thôi đó.

Hùng biết nhưng vẫn hỏi:

– Ai và tin gì vậy chị?

– Còn ai nữa, Hoàng Dung nè! Huyền nói vô tư, cô không nhận ra cô gái mười tám tuổi đã đỏ bừng cả mặt vì ngượng- Nó chờ em để báo tin, chị nghĩ em sẽ rất vui.

Quốc Hùng hỏi Hoàng Dung, ánh mắt anh long lanh vẻ biết ơn:

– Em có tin vui gì cho anh vậy Dung?

– Cha bảo em xuống đây thăm hai bác và gia đình. Nhân tiện mời anh lên chơi để nói chuyện về bản thảo của anh.

– Cảm ơn Dung đã mang tin đến cho anh.

– Coi em kìa- Tiếng Phương Huyền- Làm gì mà khách sáo dữ vậy. Dung nó có cần em cảm ơn kiểu đó đâu- Huyền lôi Quốc Hùng ra ngoài nói nhỏ- Nè! Chuyện em và nhỏ Thúy Vi tới đâu rồi?

– Đang gặp trắc trở, cha cô ấy không thích em.

– Còn nhỏ đó?

– Dĩ nhiên là Vi rất thương em.

Phương Huyền thở dài cô có vẻ tiếc:

– Hoàng Dung nó cũng thương em đó. Sáng giờ nó hỏi chị nhiều về em và Thúy Vi. Chị cũng không biết nói sao nữa- - Dung nó cũng dễ thương.

Giá mà...

– Thôi đủ rồi- Hùng cắt lời chị- Chị nói vậy không hà. Em không thể nào làm như vậy được.

Phương Huyền cắt hứng, cô nói giọng kém vui:

– Thôi em ở lại nói chuyện với nó đi. Chị vô.

– Đâu có được, chị Ba.

– Sao lại không được chứ! Em thương nó hay không thì cũng không sao? Nhưng người ta ở đây suốt từ sáng tới giờ, chỉ là để chờ em. Bây giờ em gặp mặt chẳng lẽ không nói lời nào nó tủi sao?

Phương Huyền bỏ đi ngay sau câu nói. Cô biết quốc Hùng vốn nhiều lý lẽ, nếu ở lại lâu cô sợ mình không thuyết phục được. Trong thâm tâm cô dù sau cũng mến Hoàng Dung hơn vì Dung gần Huyền hơn Thúy Vi. Mặt khác lại là em Hoàng Nam.

Quốc Hùng trở lại, anh ngồi vào chỗ Phương Huyền ban nãy. Hoàng Dung cũng ngồi theo nhưng khoảng cách giữa hai người so với lúc nãy tất nhiên là lớn hơn. Hoàng Dung hỏi làm Hùng giật mình.

– - Anh có chuyện không vui hả?

– Sao Dung biết?

Dung nói, cô hơi ngượng:

– Trong ánh mắt anh, Dung nhận ra như vậy.

Quốc Hùng thốt lời khen, anh cũng không ngờ mình lại nói như vậy:

– Dung tinh tế quá, em làm anh có phần nể nang.

– Thật ra em đã đoán đúng?

Hùng gật nhẹ, anh nhặt sỏi ném xuống nước như Phương Huyền đã làm, có khác chẳng là anh ném xa hơn. Những viên sỏi bay vút rồi rơi tòm xuống mặt nước mất hút.

Hoàng Dung hỏi khi thấy không khí im lặng:

– Em có thể nghe được không?

Tự dưng Quốc Hùng lại nói, lời anh như tâm sự, như trút nỗi buồn u uất từ mấy hôm nay.

– Cuộc tình của anh và Thúy Vi có lẽ cũng như những viên sỏi này. Nó bay bổng rồi rơi xuống mất hút tận cùng đau khổ.

– Anh và chị ấy giận nhau à?

– Tại sao em lại hỏi như vậy?

Có lẽ em đã sai rồi. Em đoán là hai người rất thương nhau dù có giận chắc cũng không đến nỗi phải bi quan như vậy. Có phải ai đó đã ngăn cản anh và chị Thúy Vi.

Hùng không trả lời, anh hỏi Hoàng Dung.

Aùnh mắt nhìn xa xa, thật ra như trong khoảng không trước mắt có một hình bóng Thúy Vi:

– Theo em viết văn có tội gì không hả Dung:

– Dĩ nhiên là không có. Nó chẳng những không có tội mà còn là một cái nghề đáng quý nữa.

– Vậy mà không hiểu sao có người cứ lên án- Giọng Hùng tâm sự- Đầu tiên là mẹ anh chị hai, rồi anh Hai. Còn bây giờ là cha Thúy Vi. Ông ấy coi anh như là một quái vật vậy.

Hoàng Dung cúi đầu, giọng cô như người có lỗi.

– Em tiếc là mình không giúp được gì cho anh- Hoàng Dung cúi đầu, mái tóc cô phủ xuống hai bên như tấm màn màu sáng. Tay mân mê vạt áo màu vàng nhạt. Cô nói giọng run nhẹ.

– Em không muốn thấy anh buồn. Em lúc nào cũng muốn anh vui như lần đầu gặp nhau ở vườn nhà em. Dù niềm vui của anh có làm em buồn cũng

không sao.

Quốc Hùng chợt hiểu lòng cô. Trong câu nói ấy chứa đựng tấm lòng cao thượng của người con gái. Hùng nghe lòng dậy lên một nỗi ưu hoài. Làm sao Hùng có thể đáp lại tình yêu của Hoàng Dung khi anh đã có Thúy Vi rồi. Hình ảnh Ngọc Lan cũng hiện về, cô cũng yêu anh, trong tình yêu của cô sôi nổi, pha chút bông bột nhưng anh tin là Ngọc Lan rất thật lòng. Hùng thở dài, anh nói mà lòng nghe đau đớn:

– Nếu anh có lỗi với em thì hãy tha thứ cho anh nghe Dung- Anh đứng lên bước ra xa, giọng nói, ánh mắt thật buồn:- Có những lúc con người không thể tự làm chủ được bản thân mình.

– Hoàng Dung cũng đứng lên, cô đan những ngón tay vào nhau. Dáng dấp yêu kiều dễ mến.

Giọng Dung cũng buồn không kém.

– Em chúc anh và chị Thúy Vi hạnh phúc- Ngập ngừng một lúc cô tiếp:- Thôi em phải về.

– Như vậy đâu có được. Trời tối rồi mà.

– Không sao đâu- Hoàng Dung quay mặt đi, cô cố giấu đôi mắt đỏ hoe vì sợ Hùng thấy được. Dung cố lấy giọng tự nhiên: - Em thích đi vào những lúc như thế này, gió mát trăng thanh làm tâm hồn thư thái, không còn nhớ đến những chuyện buồn nữa.

– Để anh đưa em về.

Hoàng Dung lắc đầu, cô quay lại nhìn thẳng vào mắt Hùng. Giọng cô cương quyết.

– Anh đừng có tự dối mình nữa. Giây phút này đây anh cần ở một mình trong bầu không khí yên tĩnh hơn. Em không muốn anh đi bên em mà lòng lại nhớ về chị Thúy Vi.

Quốc Hùng cúi đầu. Anh nói không thật lòng.

– Không có như vậy, anh...

Hoàng Dung quay lưng bước đi để lại câu nói.

– Em thích về một mình hơn.

Quốc Hùng chết lặng trong lòng. Trong cùng một ngày anh biết có hai cô gái yêu anh. Hùng đứng nhìn theo cái dáng cao cao, mái tóc vàng óng ả của Hoàng Dung, lòng anh vẫn cứ muốn đuổi theo nhưng hình bóng của Thúy Vi đã kéo anh khựng lại. Hùng trút tiếng thở dài, ba cô gái cùng yêu anh, họ cũng xinh đẹp, dễ mến như nhau. Nhưng hiện giờ thì Hùng không có gì cả. Anh cô đơn lạc lõng đứng giữa khu vườn rộng mênh mông với một nỗi buồn man mác.

Ông Chấn và Quốc Hùng ngồi trong phòng khách.

Tiếng ông Chấn :

– Sách của cháu viết rất khá! Bác đã xem qua rồi.

Quốc Hùng lễ phép, ánh mắt cười rạng rỡ :

– Cảm ơn bác, cháu thật là vui mừng trước tin này.

Ông Chấn tiếp :

– Hoàng Dung nó cũng đồng ý là sách của cháu hay. Bây giờ cần đưa qua nhà xuất bản duyệt rồi xin phép nữa là có thể in và phát hành.

Ông Chấn ngả người trên ghế, đôi mắt xa xăm như nhớ về dĩ vãng. Giọng ông trầm lặng :- Rồi đây cháu sẽ có tên tuổi, được nhiều người biết đến. Cháu đã đạt được phần nào nguyện vọng của cha cháu. Bác mong cháu hãy cố gắng hơn. Viết hay hơn nữa.

– Dạ, cháu sẽ cố gắng. Bác cứ yên tâm, cháu không làm bác phải thất vọng đâu.

– Tốt lắm.- Ông Chấn đứng dậy, ông châm cho mình một điếu thuốc rồi nói:- tạo được tiếng tăm là một điều rất khó, nhưng muốn giữ nó lại càng khó hơn. Cháu có hiểu bác muốn nói gì không?

– Dạ, cháu hiểu.

– Như vậy thì tốt. Cháu ở đây chơi với bác tới chiều nha.

– Dạ- Quốc Hùng hỏi: - Sao cháu không thấy anh Nam và Hoàng Dung ở nhà hả bác?

– Thằng Nam có chuyện ở trường đại học. Còn con Dung hình như là bệnh. Bác có gọi cửa mà nó không chịu mở. Chỉ nói là nhức đầu nên không muốn dậy thôi.

Quốc Hùng nghe đau nhói trong lòng, phải chăng vì anh mà Hoàng Dung ngã bệnh. Hùng nói với ông Chấn.

– Cháu xin phép vào thăm Hoàng Dung một chút.

– Ườ, không biết chừng cháu gọi cửa nó mở đấy.

Quốc Hùng cười gượng trước câu nói của ông Chấn. Anh bước về phía phòng Hoàng Dung trong khi ông Chấn đi ra vườn. Quốc Hùng gõ nhẹ cửa, bên trong vọng ra tiếng nói không được trong trẻo như ngày nào.

– Ai đó ? Anh Hai hả?

– Anh - Hùng nói giọng thật quan tâm.

Hoàng Dung không được khỏe hả?

Bên trong Hoàng Dung trả lời, giọng cô không tự nhiên.

– Em nhức đầu sơ thôi. Có chuyện gì vậy anh Hùng?

– Anh bước vào được không?

– Không được đâu, phòng của em.....bê bối lắm!

– Dung ra ngoài này đi, em sẽ thấy khỏe hơn đó!

– Em không muốn ra ngoài- Hoàng Dung nói không thật lòng.

Quốc Hùng bối rối, anh cố tìm cách để an ủi cô phần nào.

– Dung nè ! Anh muốn ra cầu tàu ngắm cảnh, Dung đi với anh nha!

– Em....

– Anh còn muốn ăn nhãn nữa. Cây nhãn mà Dung hái cho anh ăn bữa hôm đó.

Có tiếng thở dài rồi Hoàng Dung mở cửa. Cô đẹp gọn gàng trong bộ đồ mặc ở nhà. Bước đến bên giường, cô ngồi xuống gương mặt ủ dột. Giọng cô kém vui:

– Em không muốn đi dạo.

Quốc Hùng bước đến cửa sổ, khép kín. Anh đẩy nhẹ. Hương nhãn lùa vào thơm ngát, hòa với mùi hương thoang thoảng vốn có ở những căn phòng thiếu nữ trước mắt Hùng hiện ra cả rừng cây trái rợp màu xanh. Hùng cũng không còn hứng thú để ngắm cảnh. Anh quay lại nhìn Dung giọng quan tâm:

– Dung có vẻ buồn, anh ở đây nói chuyện với em nha?

– Anh còn lo chuyện của mình chưa xong nói gì đến chuyện của em.

– Anh có chuyện gì để lo đâu !

Dung quay lại nhìn sang hướng khác, cô không muốn chạm ánh mắt của Quốc Hùng, cái ánh mắt làm cô như muốn mềm đi. Dung phụng phịu nói.

– Chuyện chị Thúy Vi đó!

– Thôi bỏ đi, chúng ta không nên nói chuyện ở đây- Hùng bước đến gần cô hơn, giọng cũng có vẻ quan tâm- Chiều nay em có đi học không?

Dung gật nhẹ, cô không trả lời. Quốc Hùng hỏi tiếp:

– Vậy anh đưa em đi nha.

Hoàng Dung không trả lời, cô bước đến chiếc đàn ghi ta treo ở góc phòng, giọng trầm buồn :

- Anh Hùng có thích đàn không ?
- Anh cũng thích - Hùng ngập ngừng : Nhưng
- Nhưng sao hả? Chẳng lẽ anh không thích nghe em đàn.
- Dĩ nhiên là không phải rồi, anh chỉ sợ em đang buồn.
- Đàn sẽ làm em vui hơn.
- Vậy thì anh chờ nghe đây.

Hoàng Dung cầm lấy cây đàn dẫu thân thờ như người mất hồn. Đôi tay Hoàng Dung lướt nhẹ. Bản nhạc thật buồn. Chợt cất tiếng ca, giọng cô trong trẻo nhưng chứa đựng cả trời u uất.

Chiều nào trên bến sông xưa

gió mây đưa lững lờ

.....

Hồn ai sầu nhân thế

Khởi tâm tư u hoài

Nhớ chẳng người ơi!.....

.....

Quốc Hùng say sưa theo tiếng nhạc. Tâm hồn anh chìm trong nỗi nhớ người yêu. Chợt Hùng giật mình nghĩ lại, thì ra đây là nỗi lòng của Hoàng Dung. Tuy đã biết Dung yêu mình, nhưng sao anh vẫn nghe lòng mình nặng trĩu khi bản nhạc ngân lên giai điệu cuối cùng rồi dứt hẳn.

Quốc Hùng khẽ bước đến bên Dung, giọng anh nghèn nghẹn:

- Buồn quá ! Dung làm anh tan vỡ cả tâm hồn.

– Em hát dở lắm sao?

– Chính vì Dung hát hay mà anh phải buồn theo bài hát !

Hoàng Dung đứng lên, cô đóng nắp hộp đàn. Tiếng động vang lên khô khốc làm Hùng chợt giật mình. Anh thấy tay chân mình chợt như thừa thải lúng túng. Anh đưa tay cầm lấy tập nhạc Hoàng Dung để bên cạnh. Chợt anh vô ý làm rơi hộp sơn mài. Chiếc hộp rơi xuống nền gạch bông, làm nắp hộp bật ra. Quốc Hùng vội ngồi xuống nhặt lên. Hùng thoáng sửng sờ, nhìn bông hồng nhung hôm nào anh tặng Nhung được ép khô và cất kỹ trong chiếc hộp này. Hoàng Dung đã cẩn thận lót cho nó một lớp bông gòn.

Quốc Hùng run rẩy nhặt từng cánh hoa mà chính tay anh đã tặng cho Dung. Cái rơi xuống khá mạnh nên làm cánh hoa khô tan vỡ.

Hoàng Dung bước đến, cô quì xuống nhặt từng mảnh vụn của hoa. Chợt Hùng bắt gặp hai giọt nước mắt rơi trên nền gạch. Hùng ngỡ ngàng gọi:

– Hoàng Dung, em.....

Dung khóc ngất lên, nước mắt cô rơi nhanh như mưa mùa hạ.

– Anh đã làm vỡ mất nó rồi!

Quốc Hùng lay nhẹ vai cô, giọng anh hồi hận:

– Anh xin lỗi, anh thật vô ý. Hoàng Dung, em đừng khóc nữa. Anh sẽ đền cho cánh hoa khác.

– Đền ừ ! Giọng Dung nghẹn ngào- Anh có thể đền cho em một hay nhiều cánh hoa khác. Nhưng mãi mãi những cánh hoa đó vẫn là những cánh hoa muộn màng. Nó không phải là cánh hoa đầu tiên anh đã tặng cho em. Giọng cô nhỏ dần:- Cánh hoa kỷ niệm mà em quý nhất.

Đôi mắt của Hùng cũng ướt lệ, anh không ngờ trong lòng Dung lại nghĩ đến anh nhiều như vậy. Hùng cố an ủi:

– Nín đi Dung. Tuy hoa đã vỡ, nhưng tình cảm của em dành cho anh vẫn không thay đổi mà.

Hoàng Dung chợt ngã người vào ngực anh, cô không kiềm được lòng mình. Từng giọt nước mắt của Dung thấm ướt áo anh. Giọng cô tha thiết:

– Hùng ơi! Anh có biết em quý cánh hoa đỏ như thế nào không?

Quốc Hùng hốt hoảng. Hoàng Dung vì một phút yếu lòng mà ngã vào anh, nhưng anh đã có Thúy Vi, anh cũng không thể vì yếu lòng mà sa ngã. Anh cố gượng nói:

– Có gì đâu mà khóc như vậy chứ ừ! Hoa chỉ là tượng trưng thôi. Dù hoa có vỡ, có mất, anh vẫn mãi mãi xem em như một người em yêu quý nhất!

Hoàng Dung chợt tỉnh người sau câu nói ấy. Cô ngượng ngùng rời khỏi vai Hùng- Hoàng Dung nhận ra mình quá mềm yếu và Hùng thì đã khẳng định rồi, cô cố bình tĩnh nói:

– Xin lỗi, cho em xin lỗi, em thật là khờ quá!

Hùng giơ cả hai tay. Anh cố nói mà chẳng biết mình phải nói gì:

– Không phải như vậy đâu, em không có lỗi, chúng ta...

Hoàng Dung quay mặt vào trong, giọng cô dứt khoát.

– Em cần ở một mình, anh đừng vì em mà phải suy nghĩ.

– Hoàng Dung, anh...

– Anh hãy hứa với em- ánh mắt hoàng Dung trở nên lạnh lùng, nhưng vẫn chỉ là cố gượng mà thôi- Anh hãy hứa với em là đừng vì em mà phải bận tâm. Anh hãy lo nghĩ cho mình trước, hãy tiếp tục viết văn và hãy tìm đến với chị Thúy Vi.

Hùng gật đầu, anh nhìn Dung mà lòng quặn thắt. Tiếng của Hùng khô khan nắc nhe:

– Anh hứa, chỉ cần em vui là được:

– Em cũng hứa, anh ra ngoài đi.

Quốc Hùng khép cửa. Anh bước ra. Trong đầu nặng trĩu u sầu.

Còn lại Hoàng Dung cô ngã khụy xuống giường. Nước mắt lại tuôn trào. Cô khóc cho lần yêu đầu đời đã theo bước chân Hùng đi khuất.

Hoàng Dung thì thầm.

– Hùng ơi, anh hãy yên tâm xây dựng cho mình một hạnh phúc. Còn em, em làm sao mà vui được chứ, khi anh đã yêu anh.

Quốc Thái đứng băng khuâng trước cánh cửa màu xanh. Tiếng chuông reo vang như lòng Quốc Thái đang reo. Không hiểu sao lúc nào anh cũng thấy hồi hộp, lo âu trước khi gặp Hồng Nhung, cái cảm giác vốn ít có ở những người thuộc lứa tuổi như anh.

Hồng Nhung hiện ra rực rỡ như một đóa hoa đang mùa khoe sắc. Cô vẫn đẹp, vẫn cao quý, cao sang ở bất cứ hoàn cảnh nào.

Hồng Nhung reo lên khi thấy Thái:

– Anh Thái....thật là bất ngờ.

Trên tay Quốc Thái là một đóa hoa rất đẹp.

Anh trao cho hồng Nhung, trên môi, trên mắt anh điểm một nụ cười thật tươi.

– Tặng Nhung nè! Hy vọng là em không chê!

– Hoa đẹp quá ! Cảm ơn anh Thái đã tặng hoa.

– Anh có thể vào nhà được không ? - Thái hỏi với một tâm trạng hồi hộp lo âu.

– Mời anh vào, nhà chỉ có Nhung và mẹ.

– Phòng khách bày trí đơn sơ, chính giữa là ảnh của một người đàn ông, có lẽ là cha Hồng Nhung, đã chết. Hồng Nhung mời anh ngồi xuống rồi vào trong thưa với mẹ. Được một lúc người đàn bà bước ra. Bà mặc chiếc áo màu trắng giống như người Thượng Hải. Bà rất đẹp vẻ đẹp còn vương lại

thời con gái, Hồng Nhung giới thiệu.

– Thừa mẹ, đây là anh Quốc Thái, bạn của con.

Thái lễ phép :

– Cháu chào bác.

– Còn đây là mẹ Nhung, cô tiếp - Mẹ tên Phượng Hằng.

Người đàn bà khoảng năm mươi tuổi, bà có vẻ hài lòng khi thấy Quốc Thái sang trọng, chững trạc trong bộ comple màu xám, bà nói :

– Mời cậu, con Nhung có nói với tôi về cậu.

Bà Phượng Hằng thấy Quốc Thái nhìn lên tấm ảnh người đàn ông trên tường nên nói :

Đó là cha của con Nhung, ông ấy mất cách đây mười năm vì bệnh.

Quốc Thái nhìn Nhung với ánh mắt cảm thông, Hồng Nhung cũng nhìn lại, cô nói giọng không vui.

– Vì vậy mà em phải tự lập sớm - Hồng Nhung đổi cách xưng hô, cô đã suy nghĩ kỹ và thấy mình hành động như vậy là đúng. Nhung tiếp - Sau khi tốt nghiệp cấp ba, em thi vào đại học sau đó thì đi làm.

Quốc Thái nói, giọng cảm thông :

– Không ngờ Hồng Nhung đã sống qua những chuỗi ngày không vui vậy.

– Hy vọng cuộc đời nó sẽ đổi khác khi có gia đình. Tiếng bà Phượng Hằng.

– Nhất định là như vậy rồi - Quốc Thái tiếp lời bà Hằng - Hồng Nhung đã chịu nhiều đau khổ thời thơ ấu, thì sau này nhất định Nhung sẽ gặp được người chồng lý tưởng.

– Hy vọng là như vậy.

Quốc Thái mừng thầm, anh xem lời nói của bà Hằng như là một lời ngỏ ý, tự

dung Quốc Thái thấy mình tự tin hơn. Anh mạnh dạn nói :

– Hôm nay là ngày nghỉ, cháu tới định xin phép bác đưa Hồng Nhung đi chơi. Mong bác cho phép.

Bà Phượng Hằng cười dễ dãi, bà thấy mình không có lý do gì để ngăn cản con gái quen với một chàng trai lý tưởng như Quốc Thái.

– Bác không có ý kiến, tùy hai đứa định liệu, dù sao hôm nay cũng là ngày chủ nhật.

Bà Phượng Hằng đi khuất sau câu nói, Hồng Nhung lườm anh giọng cô hồn dối.

– Anh cả gan thật, dám xin phép mẹ đưa em đi chơi.

– Em không thấy mẹ mến anh sao ? Anh tin là mẹ sẽ không từ chối nên anh mới dám nói.

Hồng Nhung vẫn nói bằng giọng hờn mát:

– Sao anh tới đây mà không báo trước với em.

– Như vậy thì đâu cần gì để bất ngờ. Thôi, đừng có giận nữa, cô bạn khó tính. Mẹ em đã cho phép rồi, bây giờ em đi chơi với anh nha.

Hồng Nhung vẫn giận :

– Anh cần gì hỏi ý kiến em ban nãy anh đã hỏi ý kiến mẹ rồi.

– Thôi đi mà, cho anh xin lỗi đi. Nếu đợi hỏi em chắc phải tới chủ nhật tuần sau mới có thể đi được.

– Như vậy có sao đâu?

– Anh đã thấy chán ghét thời gian từ ngày gặp em. Nếu bắt anh phải chờ đợi một tuần anh thà chết sớm còn sướng hơn.

Hồng Nhung cười, dù cô cố tình làm ra vẻ nghiêm nghị :

- Anh làm như còn trẻ lắm vậy..... Bồng bột như con nít.
- Hồng Nhung xuất hiện làm anh hình như trẻ hơn chục tuổi.
- Hừ ! - Anh xạo vừ a thôi - Cô nhìn xa xa, giọng làm như không quan tâm, nhưng trong lòng lại hồi hộp - Hôm nay anh định đi đâu vậy ?
- Chúng ta ra Vũng tàu tắm biển đi.
- Chúng ta là ai ?
- Là cái cô bé tên Hồng Nhung và cái anh tên Quốc Thái.

Văn Hùng bước lên chiếc cầu thang hơi tối. Anh cố nhẹ bước để Ngọc Lan trong phòng không nghe thấy, trên tay anh là một ly sữa đá. Hùng nhè nhẹ xoay nắm đấm rồi đẩy cửa bước vào, chợt anh sững người, Ngọc Lan đang đứng trước gương, chiếc áo ngoài cởi ra còn vương ở tay. Lòng ngực căng phồng nở nang cùng với da trắng ngần hiện ra trong kiếng, luôn cả hình dáng Văn Hùng đang sững người cũng hiện trong ấy, Lan sợ quá, cô la lên một tiếng rồi luống cuống mặc áo vào. Văn Hùng sau một phút bất ngờ cũng vội vàng khép cửa rồi ra ngoài đứng.

Trong một phút bất ngờ nhất, anh đã nhận ra vẻ đẹp thiên thần của Ngọc Lan. Anh nghe tim mình đập mạnh hơn bao giờ hết, hơn cả những lần chung đụng với các cô gái khác. Cứ chỉ luống cuống của Ngọc Lan càng làm anh xúc động hơn.

Ngọc Lan sau khi cài lại cúc áo, cô đứng thẫn người trước gương hai giọt lệ lăn dài trên má. Phải chi mẹ cô còn sống, cô vẫn ở lại gia đình thì đâu có tình cảnh này xảy ra. Người ta thấy cô thay đổi, thật là xấu hổ. Cô chợt nhớ tới hai ngày nay Văn Hùng đã hết sức lo lắng cho cô. Anh mua về những thứ cần dùng, giúp Lan sửa lại nhà cửa. Tuy Hùng vụng về trong giao tiếp, ăn nói bộc trực dễ làm mất lòng nhưng anh rất chân thật. Một cá tính không phải dễ tìm ở những nơi phức tạp như thế này. Nhất là anh và cô đang độ tuổi yêu đương, bồng bột.

Chợt Lan nhớ về thực tại. Chắc Văn Hùng vẫn còn đứng ở ngoài. Tội nghiệp anh, sau giây phút bất ngờ đã vội vã lui ra. Nếu anh là kẻ sở khanh thì trong căn phòng này, ở tận cùng của lầu ba, nơi không có một bóng người qua lại, biết chuyện gì sẽ xảy ra đây. Ngọc Lan cố trấn tĩnh trong lòng, cô mở nhẹ

cửa rồi ló đầu ra, gương mặt vẫn nóng bừng vì ngượng. Lan cố hỏi:

– Anh Hùng tìm Lan có chuyện gì không ?

Văn Hùng bước tới đặt ly sữa vào tay cô gương mặt anh ửng đỏ, trong rất tội.

– Không có gì, anh chỉ định đem đến cho em ly sữa. Xin lỗi Lan, anh vụng về quá.

Nói rồi chàng trai đi thẳng, cái dáng thiếu nǎo làm Lan không kềm được lòng, cô cất tiếng gọi.

– Anh Hùng ở lại chơi nha, trưa nay Lan định làm đãi anh một món đặc biệt.

Văn Hùng nghe lòng vui lạ, vậy là Lan đã không giận anh. Hùng bước trở lại giọng nói lí nhí mắt cả vẻ chững chạc đường hoàng như lần đầu gặp nhau ở quán nước.

– Lan không giận anh sao?

– Có gì đâu- -Cô cố làm ra vẻ bình thường. Chỉ vì anh vô ý tí thôi, đàn ông ai mà không vậy.

– Chỉ có anh là tệ như vậy thôi. Lần sau anh sẽ gõ cửa trước khi vào.

– Thôi vào nhà đi anh.

Giọng Hùng vẫn buồn:

– Bây giờ anh mới thấy căn phòng nhỏ bé này không tiện cho phụ nữ ở.

Ngọc Lan an ủi Hùng:

– Thật ra có một chỗ ở như thế này giữa Sài Gòn là tốt lắm rồi. Lan còn chưa cảm ơn anh đã sắp cho Lan nữa mà.

Văn Hùng vẫn buồn, anh nhìn ra chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng.

– Lan nói dối rồi, xưa nay em quen ở nhà đầy đủ tiện nghi. Hai tuần qua tuy Lan có phần sống bụi, nhưng chỗ ở của Lan là khách sạn. Nó đâu có tệ

như thế này, anh đã vô tình hại Lan rồi.

Ngọc Lan nghe lòng mình xúc động, ly nước giá lạnh trên tay mà cô không hề hay biết. Cô không ngờ con người vốn bộc trực, cứng rắn như Văn Hùng lại thốt ra những lời nói đầy tình cảm như vậy. Ngọc Lan không kiềm được lòng, cô bước đến bên anh giọng êm đềm.

– Đối với Lan, nhà cao cửa rộng của cha là địa ngục khách sạn là nơi có thể chôn vùi bất cứ một cuộc đời người con gái nào. Còn nơi đây, cái căn phòng nhỏ bé này chứa đầy hạnh phúc. Nó tuy thiếu thốn tiện nghi nhưng không làm Lan khó chịu, vất vả, anh có biết không? Những ngày dài nằm ở khách sạn, Lan đau khổ nhìn tuổi trẻ mình trôi qua. Nó băng hoại, đáng sợ như một liều thuốc đắng. Còn ở đây, ngay giữa căn phòng này Lan thấy mình như ấm áp hơn, quá khứ không đến với Lan vất vả Lan trong từng giấc ngủ. Lan như thấy mình được bảo vệ giữa bốn bức tường và xa hơn nữa là lạnh. Anh vững vàng, tự tin làm Lan không còn phải sợ gì nữa, cái nỗi lo sợ mà hai tháng trước vẫn thường đến với Lan trong từng giấc ngủ.

Ngọc Lan ngừng nói, cô xúc động thật nhiều. Im lặng một lúc, Văn Hùng cất tiếng.

– Cảm ơn Lan đã nghĩ tốt về anh.

– Người cảm ơn đúng ra phải là em. Anh cứu Lan ra khỏi vũng lầy. Anh đã vực dậy một tâm hồn gục ngã đau khổ.

– Ngọc Lan nói chuyện nghe hay quá! Còn anh thật là vụn vè, ngay cả gõ cửa trước khi vào phòng của con gái mà anh cũng quên mất.

Ngọc Lan thoáng đỏ mặt khi nhớ lại cảnh ban nãy. Thật vậy, Văn Hùng quá vụn vè, đúng ra anh không nên nhắc chuyện vừa qua.

Cả hai cùng im lặng. Ngọc Lan lên tiếng, cô cố nói mà lòng nghe ngượng ngùng.

– Lan nhớ anh đã từng nói anh rất thích nhìn con gái uống sữa... Bây giờ Lan uống nè!

Văn Hùng nghe lòng vui lạ, anh từ từ quay lại rồi khẽ thốt:

- Nhìn Lan uống, anh thấy đẹp hơn bất cứ cô gái nào khác.
- Anh đã nhìn như thế này bao nhiêu lần rồi.

Văn Hùng thành thật:

- Rất nhiều, nhưng chỉ duy nhất hai lần anh thấy đẹp. Một vẻ đẹp đúng nghĩa, đúng ý thích của anh.

Ngọc Lan quay đi, cô đặt ly sữa xuống bàn, giọng ngượng ngùng xen lẫn niềm vui.

- Anh không phải là tệt trong khoa ăn nói đâu.

Văn Hùng nhìn theo Ngọc Lan. Mái tóc rối của cô không còn rối nữa. Tà áo được ủi thật cẩn thận, dáng đi của cô không còn xiêu xiêu như hôm nào, thay vào đó là một dáng đi nhẹ nhàng rất con gái. Văn Hùng khẽ nói:

- Lan định khi nào đi về thăm nhà anh ?
- Làm sao em biết được.
- Tại sao vậy chứ? Bất cứ lúc nào mà thấy tiện thì anh sẽ đưa em đi.

Ngọc Lan lúng túng, tự dưng cô nghe lòng mình hồi hộp không yên, khi nghĩ tới việc nói chuyện với cha Văn Hùng. Cô cố lảng tránh.

- Bây giờ em muốn đi dạo. Anh Hùng có rảnh không?
- Dĩ nhiên rồi, sẽ là rất khờ nếu anh nào từ chối lời nói của một cô gái xinh đẹp như em.

Ngọc Lan hơi ngượng, cô lườm mắt rất đẹp.

- Thật ra những câu nói của anh rất đáng sợ.

Phòng khách của Quốc Hùng có đông đủ mọi người.

Tiếng ông Chấn.

– Sáng ngày mốt là sách của Quốc Hùng ra xưởng. Còn bây giờ chúng ta có thể nói tiếng chúc mừng được rồi.

– Tiếng bà Hai:

– Vậy là tối một chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc để chúc mừng cậu út. Sau đó vài ngày thì tới đám cưới của Phương Huyền.

Quốc Thái lên tiếng:

– Còn con thì nội trong năm nay, mẹ cho phép chứ!

Dĩ nhiên rồi, đáng lý ra con phải là người đi trước nhưng em con là gái, mẹ không thể để lâu được, sợ nó già mất.

Hoàng Nam ngồi gần Phương Huyền nghe câu nói đó anh thích thú mỉm cười, vô tình bị Phương Huyền bắt gặp, cô nhăn nhó nhéo cho anh một cái.

Ông Chấn có vẻ quan tâm đến Quốc Hùng:

– Bác thấy Hùng không có vẻ được vui trước tin này?

– Dạ đâu có - Quốc Hùng cố chối - Cháu vui lắm chứ! Đây là hoài vọng bấy lâu nay của cháu mà!

Chỉ có Hoàng Dung là hiểu rõ nhất tâm trạng của anh. Cô cũng thấy buồn nên bước ra ngoài. Không khí trong phòng ồn ào. Mọi người bàn tán về cuốn sách sắp ra của Hùng. Sau đó tới việc đám cưới của Hoàng Nam và Phương Huyền.

Quốc Hùng thấy mình lạc lõng giữa bao người thân, anh bước đi tìm cho mình một khung cảnh khác, phù hợp với tâm hồn anh lúc này.

Quốc Hùng bắt gặp Hoàng Dung, có lẽ cô ngồi đây và cố ý chờ, anh lên tiếng:

– Sao em không ngồi trong phòng khách, ở trong đó vui lắm!

Hoàng Dung không trả lời, cô hỏi lại:

- Có phải lúc này anh buồn lắm không?
- Tại sao lại buồn chứ – Quốc Hùng nói dối.
- Cha em vừa báo cho anh một tin vui mà!
- Anh đang nhớ đến chị Thúy Vi.

Hùng thở dài, anh biết không thể giấu được cô gái này, đành tìm cách lảng tránh:

- Chúng ta đi ăn khuya nha Hoàng Dung anh và em.

Quán ăn Thuận Phát vẫn đông đúc như mọi hôm. Quốc Hùng đưa Hoàng Dung vào cái bàn ăn quen thuộc. Ở đây mọi thứ càng gợi anh nhớ về Thúy Vi, mặc dù bên cạnh anh là Hoàng Dung cũng xinh đẹp, nét na không kém.

Hoàng Dung hỏi khi thức ăn đã được dọn lên.

- Thật ra anh và chị Thúy Vi hiện nay như thế nào?

Quốc Hùng nhấp một ngụm bia, giọng anh hờ hững.

- Cha Thúy Vi đã bắt cô nghỉ học, ông ấy quản lý cô rất chặt.

Hoàng Dung cố nuốt nghẹn khi nghe Hùng gọi tiếng cô thân mật:

- Sao anh không về Bến Tre một chuyến.
- Anh không có tư cách để bước vào nhà họ nữa. Cha cô ấy đã cấm rồi.
- Nhưng anh đang nhớ chị ấy, chỉ cần gặp mặt và hẹn nhau ở đâu đó là được rồi.

Quốc Hùng lắc đầu, anh như không còn dũng khí.

- Vô ích, ông ấy giữ con rất chặt, tất cả những bức điện anh gửi đi đều bị chặn lại, không chừng anh mới vừa bước xuống dưới, còn đứng ở ngoài cửa là đã bị đuổi đi rồi.

Hoàng Dung lặng thinh. Cô suy nghĩ một lúc rồi nói, giọng nói tự nhiên nhưng ánh mắt thì đỏ hoe.

– Em có thể giúp anh được. Ngày mai em và anh xuống dưới, anh chờ ở ngoài, em vào trong và hẹn với chị Thúy Vi.

Quốc Hùng chết lặng trong lòng, anh nhìn Hoàng Dung bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn nể phục. Anh hiểu rằng Dung yêu anh, tình cảm của Dung dành cho anh không đơn giản như là tình anh em.

Hoàng Dung hỏi tiếp, cô cố làm ra vẻ thản nhiên.

– Anh ngạc nhiên lắm sao ?

Hùng nhìn đi nơi khác, tự dưng anh không dám chạm vào ánh mắt của Dung. Trong ánh mắt đó có cái gì đó thanh cao quá, anh tự thấy mình không xứng đáng. Hùng hỏi mà lòng nghe ray rút.

– Tại sao em lại giúp anh ?

Hoàng Dung nói, giọng cô chừng chặc. Phải chăng tình yêu đã làm cô lớn hơn, vững chắc hơn.

– Em đã từng nói không muốn thấy anh buồn. Nếu có thể được, em sẵn sàng làm bất cứ việc gì để anh vui, bây giờ thì có dịp rồi.

Quốc Hùng xúc động trong lòng, anh nắm nhẹ bàn tay cô gái và nhìn sâu vào đôi mắt màu nâu, giọng anh tha thiết.

– Em tốt quá ! Anh thấy mình không xứng đáng với tình cảm cao đẹp của anh dành cho.

Hoàng Dung gạt tay về, cô lảng tránh ánh mắt của chàng trai, giọng nói u buồn:

– Em không thích có tốt đâu. Em cũng ích kỷ như bao người khác, nhưng em không thể nhìn thấy anh mãi u buồn chìm đắm trong dĩ vãng tình yêu được bởi vì như vậy là em cũng buồn, em giúp anh như giúp chính bản thân mình.

Quốc Hùng hỏi, anh cũng không hiểu tại sao mình lại hỏi như vậy nữa. Phải chăng trong lòng anh nhen nhúm một chút vị kỷ. Anh biết mình không thể nào yêu thêm một Hoàng Dung nữa, nhưng anh cũng sẽ buồn khi chính cô nói không yêu mình.

– Vậy ra em muốn anh và Thúy Vi gặp nhau, em không buồn vì chuyện đó sao?

Hai giọt lệ lăn dài trên má cô, giọng Dung hờn dỗi yêu thương nhưng cũng đầy oán trách:

– Tới giờ này mà anh còn hỏi câu đó sao?

– Xin lỗi, anh ngu ngốc quá! Nhưng cũng vì đó mà anh càng quý trọng em hơn.

Hoàng Dung lau lệ, cô đẩy thức ăn qua một bên, giọng hững hờ:

– Em không ăn nữa.

– Bữa ăn rất ngon vì câu chuyện của anh.

– Ngày mai anh có đi không?

– Anh thấy là - Hùng lưỡng lự, anh thật lòng không muốn Dung làm việc ấy, cái công việc mà anh tin rằng cô sẽ đau khổ không ít- Em nên ở nhà, để anh tự lo được rồi.

Hoàng Dung nói giọng cứng rắn:

– Em đã quyết định rồi, có phải anh đang lo là em sẽ khổ vì công việc đó không?

Quốc Hùng cúi đầu, anh không dám nhìn nhận sự thật. Hoàng Dung tiếp:

– Anh đừng có lo, em nghĩ kỹ rồi, ngày mai chúng ta đi nha.

Hùng gật nhẹ, Dung đã thật sự làm anh khâm phục. Anh thấy cô thanh cao, vĩ đại quá! Cô hơn hẳn những cô gái cùng lứa tuổi.

Quốc Hùng và Hoàng Dung rời tiệm ăn. Quốc Hùng vui vì ngày mai anh có thể gặp được Thúy Vi. Hoàng Dung thì vui vì cô đã có thể làm một việc để người nào cô yêu mến không còn buồn. Nhưng trong lòng hai người không vui không buồn khi nghĩ đến mình, nghĩ đến một Hoàng Dung với một bản tính cao đẹp, nghĩ đến hạnh phúc của người khác mà mình sắp gây dựng cho họ, nhưng lại đập vỡ chính hạnh phúc của mình.

Cả hai đều không nghĩ rằng, sau lưng họ Ngọc Lan đang nhìn theo với ánh mắt đượm buồn. Cô cứ tưởng họ là đôi tình nhân, cô đâu có thể ngờ rằng cô gái tóc vàng ấy là một người con gái đến muộn như cô.

Người ra mở cổng cho Hoàng Dung là ông Tường Lâm. Cô chào khẽ:

– Thưa bác, cháu là bạn học cùng trường với chị Thúy Vi.

Ông Tường Lâm có vẻ vui:

– Cháu vài nhà đi, hôm rày Thúy Vi nó rất buồn, có cháu tới thăm nó chắc sẽ vui hơn.

Hoàng Dung bước vào. Tấm ảnh Thúy Vi đập vào mắt cô trước tiên. Dung thầm so sánh, cô tự thấy mình không thể nào bằng Thúy Vi được.

Ông Tường Lâm lên tiếng:

– Cháu ngồi đi, để bác gọi Thúy Vi.

Hoàng Dung nhanh trí:

– Dạ để cháu vào đó chơi với chị ấy được rồi.

– Cũng được, cháu cứ tự nhiên đi, bác rất mừng khi có cháu tới thăm.

Dung đi vào, cô đã được Hùng hướng dẫn nên không khó khăn gì trong việc tìm phòng.

Hoàng Dung thoáng băng khuâng trước cánh cửa khép kín. Lát nữa đây, người yêu của Quốc Hùng cô gái làm anh phải đau buồn, làm Dung phải chôn kín mọi tình sẽ hiện ra. Hoàng Dung khẽ cắn môi, cô nhủ, mình tới đây vì Quốc Hùng và vì cô một ít nữa. Từng tiếng gõ cửa vang lên khô khốc.

Dung nghe tim mình như tan vỡ.

Có tiếng Thúy Vi bên trong:

– Ai đó...

– Em... Hoàng Dung ngập ngừng - Em tới để thăm chị nè!

Thúy Vi ngỡ ngàng, một tiếng nói xa lạ nhưng giọng nói ngọt ngào, thân mật, Vi vùng dậy từ đồng chăn nệm, cô sửa nhẹ tà áo và mái tóc rồi bước ra cửa. Cả hai cô gái đều thoáng sáng sờ. Hoàng Dung thì lặng người trước vẻ đẹp của Thúy Vi. Còn Thúy Vi, cô làm sao mà không ngạc nhiên được khi trước mắt cô là một cô gái xa lạ với đôi mắt nâu và mái tóc vàng óng ả. Cô khẽ thốt.

– Chị là... em là...

– Em tới đây theo lời anh Quốc Hùng chỉ - Hoàng Dung cố nói thật mau:

– Vào đi... Giọng Thúy Vi như đứa trẻ được quà. Cái tên Quốc Hùng đã làm sống dậy tâm hồn héo tàn của cô bấy lâu nay.

Hoàng Dung ngỡ ngàng không ít, căn phòng của Thúy Vi thật là xinh đẹp, trong thâm tâm cô thấy mình thua kém Thúy Vi nhiều quá! Một chút ích kỷ, ghen tuông dậy lên trong cô rồi lắng dần. Tình thương dành cho Quốc Hùng đã giúp cô cao thượng hơn.

Thúy Vi kéo Hoàng Dung ngồi xuống, mặc cho cô gái xa lạ còn ngỡ ngàng. Cô hỏi như reo:

– Anh Quốc Hùng nhờ em tới đây à?

– Dạ.

– Anh ấy có nói gì không hả?

Hoàng Dung cố nén buồn, cô cười gượng:

– Chị làm gì mà cuống quýt lên vậy, em khát nước quá nè!

– Ô xin lỗi - Vi chợt nhận ra mình yêu Hùng nhiều quá- Chị quên là em đã vượt đường xa đến đây.

Vi đứng dậy, cô định ra ngoài lấy nước, Hoàng Dung thấy tội nghiệp cho cô. Dung hiểu tâm trạng của Thúy Vi lúc này bởi chính Dung cũng đang yêu và hơn thế nữa, cả hai cùng yêu một Quốc Hùng. Hoàng Dung nắm tay Vi kéo lại, giọng cô êm dịu:

– Thôi khỏi đi chị, em chỉ đùa thôi, thật ra anh Hùng không có nói gì hết - Nỗi thất vọng đến ngờ ngàng hiện lên mắt Vi, Hoàng Dung tiếp: - Anh ấy dặn em nói với chị là hãy tìm cách ra ngoài, anh đang chờ chị.

– Anh Hùng cũng xuống đây hả em?

Dung gật nhẹ. Nỗi vui mừng của Vi lại chính là nỗi khổ tâm của cha cô.

Thúy Vi mỉm cười. Gần một tháng nay cha nhốt cô trong ngôi nhà nhỏ bé này. Suốt thời gian qua. Không có lúc nào hình ảnh Quốc Hùng không đến với cô. Cô đã yêu rồi cái tên Quốc Hùng, cô yêu và nhớ từng cử chỉ, giọng nói, từng dáng đi, ánh mắt của con người ấy. Thúy Vi nhìn Hoàng Dung với đôi mắt biết ơn, giọng cô ảm lạ.

– Cảm ơn em đã giúp chị và anh Quốc Hùng.

– Em không dám nhận đâu.

– Chị còn chưa biết tên em.

– Hoàng Dung - Dù cố gắng nhưng sao giọng nói của Dung nó cứ lạnh lùng làm sao. Mặc cho Thúy Vi đáng yêu thật, nhưng sao lòng Dung chẳng muốn thân mật với cô chút nào hết. Ngược lại, Thúy Vi xem cô như một ân nhân.

Cô cười hỏi:

– Hoàng Dung à! Cái tên đẹp quá!

– Làm sao đẹp bằng cái tên Thúy Vi của chị được chứ?

Thúy Vi vẫn vô tình, cô đâu thể ngờ rằng cô gái ngồi trước mặt cô lại yêu Quốc Hùng.

- Riêng chị đã nghĩ ra cách tới gặp anh Hùng chưa?
- Cũng dễ thôi, chị xin phép đi chợ với em là được.
- Vậy mình đi, để anh Hùng đợi lâu tội nghiệp.

Thúy Vi gật nhẹ, cô vói tay lên tủ chọn cho mình một bộ bà ba ngày trước. Cái bộ lần đầu tiên gặp Quốc Hùng xuống đây, cô đã mặc đi chợ với anh và Hùng khen đẹp.

Hoàng Dung bước tới bên giường, cô bắt gặp chiếc hộp mà Quốc Hùng tặng cho Thúy Vi lúc nào cũng để bên cạnh Vi. Hoàng Dung ngắm nghía bông hoa và khế đọc dòng chữ mà Hùng viết tặng cho Vi. Chính Hùng cũng đã tặng cho cô một bông hoa, bông hoa thật đẹp nhưng nó không hề có thật vì cũng chính tay Quốc Hùng đánh vỡ nó.

Hoàng Vi thoáng ngỡ ngàng khi thấy Vi cô thốt:

- Chị đẹp quá! Không trách anh Hùng đã mất ăn mất ngủ vì nhớ chị.

Thúy Vi hỏi, ánh mắt cô long lanh sáng.

- Thật vậy sao Dung?
- Anh ấy yêu chị nhiều lắm! Dung biết không anh Hùng rất tốt, anh ấy... anh ấy, chị cũng không biết nói sao bây giờ nữa, nói chung là anh ấy tốt nhất trong các chàng trai chị đã từng gặp.

Tự dưng Dung nghe môi mình khô cứng. Cô đã hoàn toàn thất vọng rồi ư! Cả hai người họ đều yêu nhau. Còn cô, cô chỉ là kẻ đến sau muộn màng, thừa thải như một món đồ dùng không cần đến! Hoàng Dung chua xót với ý nghĩ của mình, giọng cô lạnh lùng:

- Chị đi được chưa?

Thúy Vi ra ngoài xin phép cha, với lý do đi chợ cùng Hoàng Dung.

Hoàng Dung bỏ đi, mái tóc vàng óng ả chiếu lấp lánh dưới ánh trăng chiều. Từng giọt, từng giọt lặng lẽ rơi đều trên má. Nhìn cảnh Quốc Hùng và Thúy

Vi mừng rỡ, yêu thương mà lòng cô quặn thắt.

Quốc Hùng chột buông tay Thúy Vi, anh còn thấy cái bóng Hoàng Dung thấp thoáng xa xa. Hùng nói nhỏ.

– Vi ngồi đây nha, để anh gọi Dung lại, nó bỏ đi rồi - Quốc Hùng chạy theo, bỏ Thúy Vi ở lại với ánh mắt ngỡ ngàng.

Hùng cố đuổi theo, hơi thở dồn dập, cuối cùng thì anh cũng đuổi kịp. Quốc Hùng chộp lấy tay cô, bàn tay bé xinh xinh run rẩy làm lòng Hùng xốn xang khôn tả - Anh cố nói, hơi thở vẫn dồn dập vì mệt.

– Hoàng Dung, tại sao em lại bỏ đi chứ?

Cô vẫn để những giọt lệ tự do lăn trào:

– Anh thấy em nên ở lại sao?

Quốc Hùng nghẹn lời, anh biết nói sao đây khi anh đã có Thúy Vi rồi.

Hoàng Dung rút nhẹ tay ra, giọng cô cương quyết.

– Em về trước, anh hãy ở lại với chị ấy đi.

– Không thể như vậy được, nếu em về anh cũng về luôn.

Hoàng Dung nhìn anh với ánh mắt khổ sở:

– Anh Hùng nè! Anh đừng có tự gạt mình nữa.

– Anh không hề như vậy, anh nói thật đó.

– Nói thật, em hỏi nè, anh yêu chị Thúy Vi nhiều lắm phải không?

Hùng gật đầu, Dung tiếp:

– Vậy tại sao bây giờ gặp nhau anh lại bỏ chị ấy đi theo em.

– Nhưng anh không thể bỏ em trong lúc này được.

- Lúc này, Dung nói bằng giọng chua chát.
- Lúc này hay mãi mãi về sau có khác gì nhau đâu anh. Anh Hùng à! Trong tình yêu không thể miễn cưỡng được và nhất là không nên có người thứ ba xen vào. Anh nên nhìn nhận sự thật đi, anh đã yêu chị Thúy Vi và chị ấy thì hoàn toàn xứng đáng với anh. Còn em, em đã từng nói với anh rồi, chỉ cần em thấy anh vui là đủ, em không cần gì hơn thế nữa.
- Hoàng Dung, anh mãi mãi thiếu em một món nợ.
- Em không cần anh phải trả đâu.
- Nhưng trong lòng anh ghi mãi hình bóng của em.
- Hi vọng hình bóng em không làm tan vỡ hạnh phúc của chị Thúy Vi.
- Dung ơi! Em càng nói càng thanh cao, càng làm anh xúc động. Con người em, tâm hồn em không biết phải lấy gì so sánh, bởi vì tất cả những gì cao quý nhất trên đời đều không xứng đáng với em.

Hoàng Dung cố nói bằng giọng thật bình tĩnh:

- Bây giờ anh có thể trở về với chị Thúy Vi được chưa?
- Anh sẽ trở lại, nhưng em phải hứa với anh một chuyện.
- Có điều kiện nữa sao?
- Coi như đây là một yêu cầu của anh. Anh muốn em đi qua cái quán nước bên kia đường chờ anh một lúc. Chúng ta sẽ cùng nhau vượt trời đêm về Sài Gòn.
- Anh không ở lại à?
- Làm gì chứ?
- Không phải vì em mà anh quyết định liền hay sao?
- Em cũng biết đó, cha Thúy Vi rất khó.

Anh có ở lại cũng không thể ngồi lâu với cô ấy được. Vả lại ngày mai sách của anh đã xuất bản rồi, anh muốn mình phải có mặt .

– Vậy thì em hứa?

Quốc Hùng trở lại với Thúy Vi. Anh không biết mình phải vui vì sắp được gặp lại người yêu hay phải buồn vì biết Hoàng Dung đã đau khổ vì anh. Quốc Hùng đem cái tâm trạng vui buồn lẫn lộn ấy vào, anh ngồi xuống bên Thúy Vi mà lòng vẫn còn thần thờ với bao nhiêu là ý nghĩ trong đầu.

Tiếng Thúy Vi làm anh sức tỉnh:

– Có chuyện gì vậy anh? Hoàng Dung là ai vậy?

– Chúng ta khoan hãy nói chuyện đó đã- Hùng trở về với thực tại, trước mắt anh là Thúy Vi. Hùng nắm tay cô, giọng tha thiết- Vi có biết anh nhớ Vi nhiều lắm không?

Giọng Vi nửa hờn, nửa vui:

– Vi cũng vậy chứ bộ. Gần tháng qua, đêm nào Vi cũng nằm mơ thấy anh hết đó.

– Vi thấy như thế nào?

– Nhiều lắm, mỗi đêm mỗi khác, nhưng giấc mơ nào cũng làm Vi khóc hết. Mắt cô chột ngấn lệ- Có phải đó là điềm không lành không hả anh?

– Làm gì có chuyện đó, mơ mộng là chuyện không thật, chẳng qua chúng ta nhớ nhau nhiều nên trong giấc ngủ thường thấy nhau. Vậy thôi.

– Vi cũng mong là như vậy, nhưng hiện tại thì khó mà lạc quan được, cha Vi rất cứng rắn!

– Bây giờ phải làm sao đây Vi! Quên nữa, anh còn chưa nói cho Vi là ngày mai sách của anh sẽ phát hành.

– Chúc mừng cho anh, cuối cùng thì anh cũng thành công.

– Và dĩ nhiên là anh không thể quên trong ấy có một phần công sức của Vi

đóng góp vào. Ngày mai gia đình anh sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ nhỏ để chúc mừng, em cũng lên dự nha.

Nhân dịp đó anh sẽ giới thiệu em với mẹ. Vi có biết không - Giọng Hùng ngập đầy hạnh phúc- Chị Phương Huyền gần làm lễ thành hôn với Hoàng Nam rồi. Còn anh Hai nữa- Anh đã dẫn bạn gái về giới thiệu và sẽ làm đám cưới nội trong năm nay. Chỉ còn có anh thôi...

Thúy Vi trêu chọc:

- Anh cũng muốn cưới vợ hả?
- Em xinh đẹp như thế này, anh sợ để lâu không tiện.
- Hừ, anh làm như người ta là một món đồ vậy.
- Trên thế gian này không có cái gì quý hơn em hết.
- Có thật không đó?
- Anh nói dóc cho.....
- Thôi đi- Vi ngắt lời anh, giọng thật buồn- Em không tới dự đâu?

Hùng cụt hứng, anh hỏi mà đôi mắt mở thật to:

- Sao vậy Vi?
- Anh còn hỏi nữa... thì ba em không cho chứ sao?
- Anh quên... Như vậy biết phải làm sao đây.

Ngày mai mà không có em thì đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Thúy Vi hỏi giọng cô thăm dò:

- Em quan trọng với anh như vậy sao?

Hùng tha thiết, giọng anh thân mật:

– Tại sao em còn hỏi như vậy hả Vi? Chẳng lẽ em còn chưa hiểu lòng anh sao?

Vi vẫn hỏi, cô cúi mặt tránh tia mắt của Hùng:

– Anh yêu Vi nhiều lắm?

– Anh hãy nói thật đi, hãy nói chân thật đừng giả dối.

Giọng Hùng nghiêm trang:

– Nếu anh dối lòng, nếu anh không thật dạ yêu Vi thì anh không còn là con người nữa.

– Vậy anh có thể chờ đợi được không?

– Dĩ nhiên rồi, nhưng mà tại sao phải chờ chứ?- Hùng nóng lòng hỏi- Chẳng lẽ Vi còn muốn thử thách anh?

– Không phải là Vi mà có thể là cha đó.

– Ý Vi muốn nói...

– Anh cố gắng viết đi, nếu thật lòng yêu Vi. Anh hãy cố viết thật hay, tạo cho mình một tương lai vững chắc, một chút danh vọng ở đời. Lúc đó có thể cha Vi sẽ dễ dàng hơn. Còn về phần Vi, Vi hứa sẽ yêu anh, chờ anh cho đến trọn đời.

Quốc Hùng nén lệ vào lòng, anh nói nhỏ:

– Tại sao tình yêu của anh, sự nghiệp ta lại gặp nhiều trở ngại như vậy chứ?

Giọng Vi tự tin:

– Nếu chúng ta phấn đấu vượt qua những thử thách này thì tình yêu của chúng ta sẽ mãi mãi vững chắc. Em đã từng nghe câu nói như vậy Mọi vật khó tìm sẽ không dễ mất . Tình yêu và sự nghiệp cũng vậy.

– Anh mong đây là những trở ngại cuối mà chúng ta phải vượt qua.

Vi cười, chính nụ cười này của cô đã giúp Hùng tiếp tục viết văn và đã thành công. Còn giờ đây, nụ cười của cô có giúp tình yêu của họ thành thành tựu không?

Chia tay nhau, Hùng lưu luyến đặt lên tóc người yêu một nụ hôn vội vàng, nhưng không vì đó mà nó mất đi hương vị ngọt ngào. Nụ hôn vội ấy mãi mãi theo Quốc Hùng trong cuộc đời còn lại. Cái hương vị ngọt ngào chột đến ấy quện chặt trong anh không bao giờ phai nhạt.

Thúy Vi trở về, tâm trạng của cô cũng giống như Quốc Hùng. Cảm giác vui buồn lẫn lộn ấy theo cô đến tận nhà. Vừa bước chân vào phòng khách, cô đã nghe tiếng ông Lâm:

– Con vừa mới gặp Quốc Hùng phải không?

Thúy Vi muốn chối nhưng cô không nói được. đành phải thú nhận:

– Cha đã biết rồi!

– Cha suốt đời sống vì con. Cha yêu thương con nhất trên đời vì chỉ có hai cha con mình duy nhất là ruột thịt, tất cả những người thân của cha, đã bị chiến tranh cướp mất.

Thúy Vi ngỡ ngàng, cô hỏi giọng ngạc nhiên:

– Trong lời nói của cha, sao xa lạ quá!

Chẳng lẽ vì con gặp Quốc Hùng mà cha không còn thương con nữa!

– Dù cho con có phạm mỗi lỗi lầm gì to lớn hơn thế nữa, cha mãi mãi vẫn thương con.

Vi ngồi xuống bên cha, tay cô đặt lên đùi cha, giọng nghèn nghẹn.

– Xin cha tha lỗi cho con.

– Về chuyện Quốc Hùng à?

– Dạ, con đã lỡ yêu anh ấy rồi!

– Nó cũng thương con nhiều lắm hả?

Vi mừng rỡ, cha cô không còn gầy gắt khi nói tới Quốc Hùng nữa.

– Aênh rất thương con, cha đừng chia cắt, đừng bắt chúng con phải xa nhau nữa nhe cha.

Ông Lâm nói bằng giọng ngậm ngùi :

– Những năm tháng còn lại của cuộc đời, cha đã muốn mình phải xây dựng cho con một tương lai thật chắc, muốn người chồng của con phải thật sự tốt với con, phải toàn diện về mọi mặt nhất là yêu thương con.

Thúy Vi ngã đầu vào ngực cha, cô nghe lòng mình dậy lên niềm vui khó tả.

– Anh Hùng thương con lắm cha ơi!

– Cha chỉ sợ tính lẳng mạn, dễ yêu rồi cũng dễ quên.

– Con tin anh không phải như vậy, nhưng nếu có lỡ đúng như cha nói thì cũng là do số phận của con không được may mắn. Con chỉ cầu mong được yêu, được làm vợ anh Hùng là đủ lắm rồi!

Ông Lâm thở một hơi dài, ánh mắt ông như nuôi tiếc, lời nói trầm buồn:

– Đúng ra là cha chưa có chấp nhận đâu. Nhưng cha sợ mình không còn sống lâu nữa để mà lo tương lai cho con.

– Cha:- Thúy Vi hốt hoảng, mặt cô tái xanh, ông Lâm khoát tay nói :

– Bệnh tim của cha đã tái phát, cha có thể chết bất cứ lúc nào, mà hiện nay thì cha chưa chọn cho con được một anh rể xứng đáng. Đó là điều cha ân hận suốt đời.

– Cha - Thúy Vi nghẹn ngào - Cha nói vậy là sao cha vẫn khỏe lắm kia mà.

Ông Lâm cười trấn an con :

– Cha chỉ nói phòng hờ như vậy thôi. Bệnh tim rất là quái ác, cha sợ mình đi bất ngờ, nên muốn tính chuyện gia đình cho con sớm.

– Cha ơi, không có như vậy đâu. Cha còn khoẻ lắm! Cha không có chết đâu!

– Coi con kia! Cha chỉ nói hờ thôi. Con làm gì mà hốt hoảng như vậy.

– Cha làm con sợ.

– Con gái sắp có chồng rồi mà còn như con nít vậy. Thôi, con biểu thằng Hùng tới đây cho cha nói chuyện.

– Ảnh về thành phố rồi cha.

– Sao mà gấp dữ vậy, bây giờ trời tối rồi mà.

– Ảnh về cho kịp ngày mai dự tiệc, gia đình tổ chức ăn mừng sách của ảnh được xuất bản.

Ông Tường Lâm có vẻ không vui :- Sách của nó sắp phát hành sao?

– Dạ- Giọng Vi lo lắng - Cha không vui trước cái tin này sao?

– Cha đã nói là cha không thích cái nghề đó.

Con không hiểu tại sao cha lại có thành kiến như vậy?

– Thôi, cha đã quyết định rồi, mặc nó theo nghề gì, miễn nó thương con là được.

– Cha - Vi mừng đến nghẹn lời- Con....Con cảm ơn cha.

Thúy Vi đi khuất, ông Tường Lâm đứng lên đi lại trong phòng. Ông nói một mình phải kể cho nó biết quá khứ nguồn gốc của nó, lỡ mình có chết bất tử thì bí mật cũng không vì đó mà chôn kín chờ thằng Hùng xuống, rồi ta sẽ nói mọi chuyện.

Quốc Hùng lật nhẹ từng trang sách, lòng anh vui hơn bao giờ hết. Ước mơ mấy năm nay đã trở thành thật. Ông Chấn đứng bên anh, tất cả mọi chuyện đều quay quanh anh, tiếng ông Chấn :

– Chúc mừng cháu đã thành công. Bác hy vọng cháu sẽ cố gắng nhiều hơn

nữa.

Quốc Thái và Hồng Nhung đều bước tới, Hồng Nhung nói :

- Xin được chúc mừng Hùng và xin lỗi những chuyện ngày trước.
- Thái tiếp lời :
- Anh mong là em không còn nhớ chuyện cũ nữa.
- Dĩ nhiên rồi, chẳng những em không còn nhớ chuyện ngày xưa mà còn mong anh chị sớm báo tin mừng. Em thèm được ăn đám cưới lắm rồi!

Mọi người cùng cười, bà Hai chen vào :

- Con quên là chị ba của con sắp cho mọi người uống rượu rồi sao hả Hùng?
- Con quên mất, có lẽ vì quá vui! Nhưng dù con hoặc tất cả mọi người ở đây có quên chắc anh Nam và chị Huyền cũng không có chút nào quên.
- Dĩ nhiên rồi, Huyền chen vào, cô không còn tỏ ra nhút nhát, rụt rè trong những trường hợp như thế này, Huyền tiếp :- Đời người có một lần, làm sao mà quên được chứ!

Tiếng cười lại cất lên, không chỉ náo nhiệt càng náo nhiệt hơn Quốc Thái mở máy, mọi người bắt đầu say sưa trong vũ điệu tango.

Quốc Hùng đảo mắt nhìn quanh, anh ngạc nhiên khi không thấy bóng Hoàng Dung. Từ ngày ở Bến Tre về, hình ảnh cô thường làm anh bận tâm nhiều.

Hùng rảo bước ra vườn, chợt có tiếng Hoàng Dung làm anh giật mình:

- Sao anh không ở trong ấy với mọi người?

Hùng quay lại nhìn, Hoàng Dung mờ ảo hiện trong ánh đèn nhạt cuối hành lang. Trang phục cô màu trắng, cái màu thánh thoát, nhẹ nhàng tạo cảm giác dễ chịu cho người đối diện.

Hùng nói :

- Anh đi tìm em nè!
- Tự dưng em không thích không khí ồn ào.
- Có chuyện gì mà buồn hả Dung?
- Đâu có hôm nay là ngày vui của anh mà, em cũng rất vui.

Hùng háy đôi mắt, cử chỉ bông đùa :

- Em còn chưa chúc mừng anh đó.
- Đêm nay chắc có lẽ ai cũng vui và ai cũng chúc mừng cho anh.
- Chỉ còn có một mình em mà thôi.
- Những lời chúc tốt đẹp, mọi người đã dùng hết rồi, em không biết phải nói gì đây.

Hùng bước tới gần cô. Cả hai cùng nhìn ra màn đêm trước mắt, Hùng nói:

- Như vậy là đủ lắm rồi, bản thân câu nói của em đã là một lời chúc tốt đẹp nhất.
- Em còn cái này tặng anh nữa nè!

Hoàng Dung đặt vào tay Hùng một chiếc hộp nhỏ, cô nói khẽ:

- Anh thử đoán coi nó là cái gì ?

Quốc Hùng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi quay lại, anh nhìn vào đôi mắt long lanh vẻ chờ đợi của cô, rồi nói :

- Anh tin mình đoán sẽ không sai, đây là một cây viết có phải không?

Hoàng Dung cười gượng:

- Anh tài thật, chỉ một lần đoán mà anh đã nói trúng.

Quốc Hùng nói như tâm sự, lời nói của anh rì rào trong đêm:

– Thật ra anh không suy nghĩ xem trong này có vật gì, mà anh nghĩ về em, nghĩ tới cá tính của em. Dung sống đây tình cảm, em sâu sắc tế nhị thì nhất định món quà tặng sẽ đầy ý nghĩa, mà hôm nay chỉ có tặng cho anh một cây viết là ý nghĩa nhất.

Hoàng Dung nói, giọng cô như nuối tiếc:

– Anh hiểu em nhiều quá! Chỉ tiếc là chúng ta gặp nhau muộn màng.

Quốc Hùng thần thờ nghe tim mình xôn xao đập, lòng anh dấy lên một tình cảm khó tả.

Hùng hỏi để lảng tránh tình cảm này.

– Em có bao giờ nghĩ việc tìm về quê nội không Dung?

Hoàng Dung nói như một người lớn, giọng cô chững chạc:

– Em không nghĩ rằng nước Mỹ giàu có đang sẵn sàng chờ đón những người như em sao?

– Em lại nghĩ khác. Sống mà được mọi người yêu thương, nghĩ đến ta đó là một niềm hạnh phúc, em đang rất hạnh phúc bởi vì cha em, anh Nam và gia đình anh nữa, tất cả mọi người đều yêu thương em. Như vậy thì tại sao em phải tìm về đất Mỹ, cái xã hội hỗn tạp quá rộng lớn. Em biết tìm về đâu, ghé lại đâu, làm sao biết được ngôi nhà nào trong hàng vạn ngôi nhà ở Hữu Ước là quê nội của em chứ ! Tốt hơn hết là em ở lại đây, ngay trên quê ngoại yêu thương này.

Quốc Hùng cười nhẹ:

– Em có biết không Dung, xưa nay anh vốn tự cao nhưng nay anh lại thấy mình nhỏ bé hơn khi đứng trước em.

Hoàng Dung nhìn ra xa, nơ náo có những tán xếp vào nhau, chúng đang áp ủ cho nhau để chống lại cái lạnh về đêm. Tự dưng cô nghe lòng mình hựt hẫng, trống vắng đến kỳ lạ. Dung chợt nghĩ đến Hùng, đến Thuý Vi và sau cùng là nghĩ về bản thân mình. Cô chợt hỏi.

– Nếu có ngày nào đó em ra đi, anh có buồn không hả Hùng?

– Tại sao em lại hỏi anh như vậy? Dù bất cứ hoàn cảnh nào anh cũng nhớ tới em, bởi vì em với Thuý Vi cũng là một. Em giống Thuý Vi rất nhiều ở tâm hồn.

Quốc Hùng đã khéo léo trả lời, bởi vì anh rất mến Hoàng Dung, nhưng cũng không vì thế mà bỏ rơi Thuý Vi được.

Hoàng Dung cố nén tiếng thở dài, cô cất bước, giọng nói lạnh lùng nhưng trong lòng quặn thắt:

– Chúng ta vào đi.

Quốc Hùng và Hoàng Dung vừa đi ăn sáng bên ngoài về, thì nhận được điện tín của Thuý Vi. Hùng xem xong rồi thờ người ra, anh ngạc nhiên không hiểu Vi gọi anh xuống có chuyện gì. Hoàng Dung hỏi khi thấy Hùng im lặng:

– Có chuyện gì vậy anh ?

– Em xem đi!

Hoàng Dung đọc lướt qua. Cô khẽ chau mày rồi nói:

– Vậy thì anh đi ngay đi.

Quốc Hùng nhận ra giọng nói của Hoàng Dung, anh chợt nhớ đêm qua Dung đã hỏi anh nếu có ngày nào đó cô ra đi...anh sợ bỏ Dung ở lại một mình sẽ có chuyện không hay nên nói :

– Em đi với anh nha. Từ đây xuống đó cũng xa, nếu cả hai cùng đi sẽ đỡ buồn hơn.

Dung thoáng mày khẽ hỏi:

– Như vậy có nên không anh ?

– Không có gì đáng ngại hết! Chúng ta cùng đi nha.

Hoàng Dung gật khễ. Cô yếu mềm trước từng lời nói cử chỉ của Quốc Hùng, Dung thấy mình không đủ sức để từ chối một điều gì, dù là nhỏ nhất đối với Hùng.

Ông Tùng Lâm mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Đêm qua cơn đau hành hạ ông. Mặc dù trong nhà ông lúc nào cũng có sẵn thuốc men, còn bác sĩ thì chỉ cần năm phút là có mặt nhưng căn bệnh đau tim quái ác đã rình rập ông trong mấy năm qua.

Quốc Hùng bồn chồn trên ghế. Đây là lần thứ hai anh đối mặt với ông Tường Lâm, ấn tượng lần gặp đầu đã để lại trong đầu anh đầy áy náy.

Hoàng Dung ngồi cạnh Hùng, còn lại Thúy Vi, cô khép nép, e dè bên cha. Ông Tường Lâm hắng giọng rồi nói :

– Cô bé này là.....

Ông ngập ngừng một lúc, Quốc Hùng ngồi chờ lời:

– Dạ, đây là Hoàng Dung, em bà con của cháu.

– Như vậy coi như là người nhà cả rồi.

Quốc Hùng nuốt nước bọt. Giọng anh dù không muốn vẫn khô khốc, có lẽ vì đầu óc quá căng thẳng.

– Cháu nghe Thúy Vi nói bác gọi cháu xuống đây có chuyện.

Ông Lâm đốt một điếu thuốc nữa. Thúy Vi ngồi bên cạnh vội ngăn:

– Cha, cha đừng hút thuốc nữa. Bác sĩ nói có hại đó.

– Không sao đâu.

– Cha, cha chiều con lần này đi mà! Đừng hút nữa nha.

Ông Lâm lắc đầu, tay ông run run đặt điếu thuốc vừa mới đốt vào gạt tàn. Nụ cười nở trên đôi môi già nua:

– Cái con nhỏ này, nũng nịu như là con nít vậy.

Thuý Vi cười sung sướng, cô thấy tự hào và nghe lòng ấm áp vì cha rất thương cô.

Ông Lâm nhìn thẳng Quốc Hùng. Giọng ông nghiêm trọng.

– Hôm nay tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Quốc Hùng cố đè nén con tim đang đập loạn trong ngực. Anh nói rất khó khăn:

– Dạ cháu xin nghe.

– Cậu thương con Vi phải không ?

Câu hỏi tự nhiên nhưng thật là đột ngột. Quốc Hùng nghẹn lời, anh chỉ thốt được một tiếng.

– Dạ.....

– Nếu tôi ngăn cản cậu và nó gặp nhau cậu có oán hận tôi không ?

Quốc Hùng lấy lại bình tĩnh giọng anh chừng chắc hơn

– Cháu không dám, nhưng cháu sẽ đau khổ nhiều.

– Còn nếu tôi tác hợp cho hai người.

Lại một câu hỏi bất ngờ nữa, giọng Hùng thêm khó khăn:

– Cháu.....Cháu xin cảm ơn bác! Cháu và Thuý Vi sẽ rất vui mừng.

– Cậu thấy mình có đủ khả năng đảm bảo tương lai cho con tôi không?

Quốc Hùng trả lời, giọng tự tin:

– Cháu thấy mình có đủ điều kiện để lo cho Thuý Vi, cho một mái ấm gia đình sau này.

– Nếu tôi muốn bỏ nghề viết văn mà theo sự nghiệp của tôi, nổi chí của tôi trên thương trường cậu nghĩ sao?

Quốc Hùng nói ngay mà không cần suy nghĩ.

– Nếu cháu và Thuý Vi đã nên vợ nên chồng, nếu bác cho phép cháu đi theo con đường của bác, cháu xin hứa sẽ cố gắng hết mình. Nhưng cháu không bỏ sự nghiệp viết văn chương, con đường cháu đã chọn và yêu mến.

Ông Lâm đứng lên, môi ông khẽ nở nụ cười:

– Tốt lắm! Kể ra cậu cũng có ý chí, tính quyết đoán. Tôi vô thích những người như vậy, chỉ tiếc là cái nghề của cậu làm tôi không hài lòng.

Và cậu còn nhỏ hơn cô Vi hai tuổi. Sợ rằng sau này.....

Quốc Hùng nghe tim mình nhảy mạnh theo từng lời nói của ông Lâm.

– Nhưng cậu đã lỡ thương nó rồi. Tôi cũng đành phải chấp nhận. Và chẳng, các cụ vẫn nói, gái hơn hai.....

– Bác Quốc Hùng nghẹn lời, anh không ngờ kết quả lại xảy ra bất ngờ như thế này.

Những chiếc lá rơi

Tập 9

Còn Hoàng Dung, trong thâm tâm cô vẫn mong Quốc Hùng được hạnh phúc. Nhưng khi nghe câu nói này, cô thấy mình đã chết. Dung sợ cứng trên ghế, trước mắt cô mọi vật như mờ đi, tất cả đều quay cuồng đùa cợt với cô.

Tiếng ông Tường Lâm :

– Cậu nghĩ như thế nào ?

– Cháu....Cháu không biết nói gì hơn, cháu chỉ xin cảm ơn bác đã hiểu và tán thành cho cháu và Thuý Vi.

Anh nhìn sang cô, Thuý Vi vội ngảongh đi nơi khác. Đôi má thật đỏ bừng, đỏ hơn bao giờ hết. Ông Lâm tiếp tục nói :

– Tôi hy vọng cậu sẽ hết lòng yêu Thuý Vi - Ông uống một nạm nước rồi nói tiếp - Để tôi kể cho cậu nghe một chuyện này, cả Thuý Vi và Hoàng Dung nữa. Đối với ba đứacâu chuyện này tất cả đều chưa được biết và khó mà ngờ được. Qua đó tôi muốn cậu thương Thuý Vi nhiều hơn.

Vi vốn nó bắt hạnh ngay từ nhỏ.

Giọng Vi hồi hộp:

– Có chuyện gì vậy cha!?

Ông Lâm nhìn con âu yếm:

– Có khi nào con nghĩ con không phải là con ruột của cha không?

– Chalàm gì có chuyện đó!

– Nhưng sự thật lại là như vậy.

– Con không tin.- Giọng Vi đã bắt đầu nghèn nghẹn.- Cha chỉ đùa thôi.

Ông Lâm nghiêm nghị:

Tất cả hãy nghe đây.

– Hai mươi năm trước, gia đình ta ở Lộc Ninh, hồi bom đạn đã cướp đi mất tất cả những người thân yêu nhất của ta. Sau khi chôn cất họ, ta vượt rừng núi về Sài Gòn. Trên đường đi, ta gặp một xác chết của một người đàn bà và một em bé gái khoảng sáu tuổi, cả hai cùng chết vì bị bắn, ta đoán là họ gặp biệt kích. Bên cạnh còn một em bé gái nữa. Có lẽ vì nhỏ nên bọn chúng đã để lại, chúng nghĩ con bé sẽ không sống được lâu. Nhưng không ngờ lại gặp ba. Giữa lúc đau khổ vì vợ con, gia đình tan nát, thấy đứa bé dr64 thương nên ta bỗng về nhà nuôi nấng nên người .

– Đứa bé đó là con!?- Thuý Vi nói như hét.

– Đúng là con. Hai mươi năm qua cha thương yêu con như ruột thịt. Cha dành tất cả tâm huyết để dạy con nên người. Ngày nay con đã khôn lớn, bệnh tim của cha lại tái phát có thể chết bất cứ lúc nào- Ông nhìn sang Quốc Hùng rồi tiếp :

– Cậu thấy đó, Thúy Vi nó đã mất cha, mất mẹ ngay từ nhỏ. Chỉ con lại duy nhất người cha nuôi không biết phải chết ngày nào. Sở dĩ tôi khó khăn trong việc chọn bạn trai cho nó là vì không muốn nó phải khổ sau này.

Ông Lâm ngừng nói, Thúy Vi hỏi, giọng cô đượm buồn.

– Cha không gạt con chứ!? Con thật sự không phải là con ruột của cha !

– Đó là sự thật nhưng con đừng vì đó mà buồn, bởi vì lúc nào cha cũng thương con như chính ruột thịt của mình.

– Vậy cha ruột của con là ai?

– Cha không biết , nhưng cha đoán ông ấy đã chết. Ngày đó cha lượm được một số giấy tờ bọn biệt kích bữa bãi liệng ven đường. Nhờ vậy mà cho biết con họ Vũ – Ông Lâm lấy trong bóp ra tờ giấy ngả màu vàng - Đây là khai sinh của con - Người đàn bà đã chết có thể là vú nuôi, hay là...

Quốc Hùng nãy giờ chết lặng trên ghế. Chợt anh nhào tới. Thái độ hung dữ đến dễ sợ. Hùng chop lấy từ tay ông Lâm. Đôi mắt anh nhòe đi vì lệ. Từng chữ hiện ra nhảy múa trước mắt anh. Tim Hùng, máu Hùng như ngừng lại - Thúy Vi chính là chị ruột của anh!

Thúy Vi nhớ lại những lời Hùng kể ngày trước, cô chợt hiểu ra. Cũng như Hùng, cô nhặt tờ giấy đã rơi từ tay Hùng xuống nền nhà. Thúy Vi cố gắng đọc, nước mắt cô rơi đầy trên tờ giấy vàng ố.

Ông Tường Lâm kinh ngạc nhìn hai đứa trẻ, ông không hiểu chuyện gì đã làm cho bọn chúng như người điên dại.

Còn Hoàng Dung, cô chợt hiểu ra. Trong lòng Dung dâng tràn bao nhiêu là cảm xúc kỳ lạ. Vậy là cuộc tình của Quốc Hùng và Thúy Vi vĩnh viễn tan vỡ. Cô không biết nên mừng vui hay đau buồn trước tin này đây. Bất chợt nước mắt của cô trào ra, cô đã khóc, bởi vì cô từng nói: Niềm vui của anh sẽ làm em vui và ngược lại...

Thúy Vi không còn đọc được nữa, cô ngã gục vào lòng cha khóc ngất.

– Cha ơi!... Con chết mất... Con không sống nổi rồi cha ơi!...

– Nói đi con. - Ông Lâm cố an ủi mặc dù ông không hiểu chuyện gì đã xảy ra. - Có chuyện gì từ từ kể cho cha nghe, cha sẽ giúp cho con mà.

Cô lắc đầu, đôi vai run nhẹ vì tiếng nấc nghẹn ngào.

Quốc Hùng đứng lên, anh như người trong mộng du, anh bước đi trong cơn say ngủ. Làm sao anh có thể ngồi dậy được chứ ! Khi trước mắt anh là người chị ruột, cũng là người yêu. Hai người từng yêu nhau, từng hôn nhau dưới làn mưa, cùng nắm tay nhau hứa hẹn một tương lai mai sau... Tuy họ chưa làm gì nên tội. Tình yêu họ còn trong sáng như viên ngọc tinh khiết, nhưng mặc cảm tội lỗi đã xua đuổi anh khỏi ngôi nhà mà trước đây ít phút nó vẫn còn thân quen với anh.

Hoàng Dung cũng đứng lên, cô bước theo Quốc Hùng. Từng bước đi họ nặng trĩu vì nỗi buồn.

Ông Tường Lâm nắm tay Dung ghì lại, ông hỏi:

– Có chuyện gì xảy ra vậy cháu? Nói cho Bác nghe đi.

Dung vô tình, cô nói mà không hề nghĩ rằng ông Lâm bị bệnh tim.

– Đường như họ là anh em ruột...

Hoàng Dung bỏ đi sau câu nói đó...

Cô chạy theo Hùng, chàng trai đang bước những bước vô định.

– Anh Hùng... anh Hùng - Dung nắm tay anh lay mạnh. Anh có nghe em nói không?

Quốc Hùng cắn môi, anh nói giọng hết sức lạnh lùng:

– Em nói đi.

- Anh hãy bình tĩnh.
- Anh rất tỉnh táo, Thúy Vi chính là chị ruột của anh bị mất tích ngày trước.
- Có chắc như vậy chứ?
- Anh không có sai đâu - Thôi, chúng ta về Sài Gòn ngay đi.
- Anh không trở lại...
- Anh còn mặt mũi nào trở lại nữa chứ! Còn tội lỗi nào hơn là mình đi yêu người chị ruột.
- Nhưng anh không có tội! Chỉ vì anh không hề biết sự thật.
- Dung đừng an ủi anh nữa, vô ích thôi. Bây giờ ta về cho mẹ anh hay tin, chắc là mẹ sẽ mừng lắm...!

Quốc Hùng cố nói hết câu rồi khóc. Lần đầu tiên trong đời nước mắt anh lại rơi nhiều như thế.

Từng làn gió mạnh thổi qua không làm Hùng thấy nhẹ nhõm hơn. Đường về thành phố xa hun hút, chiếc xe như nặng nề hơn vì nó mang theo Hùng và Dung, mang theo cả tấm lòng nặng trĩu của hai người. Bao nhiêu mơ ước Hùng dày công xây dựng đã tan vỡ chỉ vì một sự thật được lộ diện. Một sự thật đã chôn kín hai mươi năm qua sống dậy làm chết đi hai tâm hồn son trẻ.

Nhưng biết làm sao, sự thật vẫn là sự thật, nó là chân lý.

Quốc Hùng trở lại khách sạn Rạng Đông. Căn phòng 304 giờ đây còn lại một mình anh. Con mưa cuối mùa ập đến làm Hùng thêm trống vắng. Từng giọt mưa rả rích như xóay vào tim gan những nhát đâm đau điếng. Cũng ở đây, tại căn phòng này vào một buổi chiều mưa tầm tã, anh và Thúy Vi đã ở bên nhau. Đã trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào, vị ngọt thanh tao của một mối tình chân thật.

Quốc Hùng đóng cửa phòng. Anh ngồi vào bàn viết quãng đời đã qua. Ghi lại những ngày tháng êm đềm bên Thúy Vi mà giờ đây đã trở thành người chị ruột của anh.

Thúy Vi gục đầu bên giường bệnh của cha. Đã năm ngày trôi qua, cô chìm đắm trong nước mắt. Cô khóc cho mối tình đầu tan vỡ, vì Quốc Hùng lại chính là em ruột của cô. Vi khóc cho căn bệnh của dưỡng phụ thân thương, đã nuôi cô khôn lớn với bao cực nhọc, trăn trở của cuộc đời. Căn bệnh timquái ác đã vật ngã ông vì quá xúc động khi biết con mình lại yêu chính người em ruột.

Bà Hai xuất hiện ngoài cửa phòng. Bà được tin Hoàng Dung và lập tức tìm xuống, bà Hai đứng lặng khá lâu. Bà ngắm nhìn Thúy Vi, đứa con tưởng chừng như đã mất của bà. Ôi ! Hai mươi năm trôi qua, mái tóc của nó giờ đã dài hơn, đen mượt mà như thời còn con gái.

Cả Phương Huyền và Hoàng Nam cũng theo mẹ xuống Bến Tre.

Bà Hai nhẹ tay lấy chiếc mền trên giường khoác lên người Thúy Vi. Cử chỉ bà nhẹ nhàng ngưng vẫn làm cô tỉnh giấc.

Thúy Vi ngỡ ngàng ngược lên nhìn người đàn bà xa lạ, tự dưng linh tính mách cô đây là người mẹ đẻ ra cô. Thúy Vi ghen ngào:

– Bà là - Cô ghen lời không nói được nữa. Những giọt nước mắt còn sót lại trên đôi mắt đỏ hoe từ từ lăn xuống má .

Bà Hai cũng khóc, tiếng Bà khác lạ:

– Thúy Vi, phải Thúy Vi không?

– Me !ĩ...

Thúy Vi gục đầu vào vai mẹ, tự nhiên cô tin đây chính là mẹ mình chứ không phải ai khác.

– Thúy Vi – Tiếng Bà Hai - Mẹ không thể nào ngờ được là có ngày hôm nay, mẹ con ta được trùng phùng như thế này.

– Mẹ ơi, Vi nức nở. Con khổ quá!

– Đừng khóc nữa con, mẹ biết tất cả rồi, mẹ sẽ bù đắp cho con những ngày tháng qua. Mẹ sẽ thương con sẽ chiều con suốt cuộc đời còn lại của mẹ.

– Bây giờ con phải làm sao đây mẹ ơi! Con mất tất cả rồi. Con là một đứa con tội lỗi.

Mẹ biết, mẹ biết - Bà Hai an ủi - Con không có tội gì hết, con chỉ là một nạn nhân đáng thương mà thôi.

Thúy Vi nhìn sang cha. Ông Lâm mê man trên giường bệnh. Cô lại khóc, lời nói hòa trong tiếng nấc nghẹn ngào.

– Con mất tất cả rồi mẹ ơi! Giờ đây cha cũng muốn bỏ con ra đi nữa.

Ông Lâm tỉnh dậy thật đúng lúc.

– Vi... Thúy Vi... con đâu rồi...!?

– Con đây nè cha! - Vi cúi xuống bên giường cha nuôi, cô cố kìm nước mắt.

– Cha thấy thế nào hả cha?

– Cha khỏe... khỏe lắm! Mẹ con xuống chưa?

Bà Hai bước tới:

– Tôi đây nè! Tôi là mẹ Thúy Vi!

Ông Tường Lâm nở nụ cười héo hắt:

– Chị tới đúng lúc. Tôi trả con Thúy Vi lại cho chị...

– Cảm ơn anh đã nuôi nấng nó suốt hai mươi năm qua!

Ông Lâm nói, gương mặt ông thật rạng rỡ:

– Nó đã an ủi tôi rất nhiều trong thời gian qua. Giờ đây gặp lại chị, tôi sắp chết mà biết Thúy Vi nó có nơi nương tựa. Tôi đã an tâm nhiều.

– Không, cha ơi! Cha không có chết đâu - Giọng Thúy Vi đã khàn, nước mắt cô không còn rơi nữa, nó đã khô kiệt mất rồi.

Ông Lâm lại thều thào:

– Tôi giao nó cho chị đó!

– Anh yên lòng đi, nó là nóm ruột của tôi mà. Anh cố dưỡng bệnh, ráng sống với Thúy Vi nó sẽ vui nhiều khi có anh bên cạnh.

– Có chị là tôi yên lòng lắm rồi. Chỉ tiếc Quốc Hùng là...

– Cha... đừng nói nữa. Con không muốn nghe đâu.

– Ủ, cha không nói nữa.

– Thúy Vi ôm bàn tay giá lạnh của ông Lâm

Cô thở thê:

– Cha ráng dưỡng bệnh nghe cha. Ngày nay con đã có mẹ rồi, nhưng không vì đó mà tình cảm của con dành cho cha vơi đi. Con vẫn thương cha, vẫn ở bên cha suốt đời.

Bà Hai nói thêm, bà cũng nghẹn lời vì xúc động:

– Vi nói đúng đó anh, hãy ráng đi, đừng bỏ nó tội nghiệp.

Ông Lâm khóat tay giọng yếu ớt:

– Biết rồi, cha biết rồi. Con ra ngoài đi, cha mệt...

Thúy Vi đứng lên, cô gọi bác sĩ rồi cùng mẹ đi ra ngoài.

Hành lang bệnh viện tràn ngập ánh sáng Phương Huyền tới bên em, cô khẽ gọi:

– Thúy Vi...

– Chị Ba...

– Thế rồi họ ôm nhau khóc nức nở. Làm sao mà không xúc động được chứ, khi họ là hai chị em ruột thịt, xa cách nhau bấy lâu để rồi bây giờ gặp lại. Bao nhiêu tình cảm nhung nhớ trong suốt thời gian qua có dịp tuôn trào.

Tiếng khóc mừng vui xen lẫn đau khổ hòa vào nhau như một bản đàn lồi nhíp. Nó làm ray rút tâm hồn một người mẹ vừ a tìm lại được đứa con thơ.

Cánh cửa phòng bật mở, người bác sĩ bước ra với ánh mắt thất vọng. Cái lắc đầu của ông làm cho Thúy Vi không còn đứng nổi. Phương Huyền đỡ em, giọng cô lo lắng.

– Bệnh ông ấy có giảm không thưa bác sĩ?

– Rất tiếc, chúng tôi đã làm hết sức mình. Các người vô gặp bệnh nhân lần cuối đi.

Phương Huyền dìu Thúy Vi vào. Nắm lấy cánh tay giá lạnh của cha, cô thôn thức:

– Đừng có bỏ con nha cha, Vi sợ ở một mình lắm... cha ơi!

Ông Lâm thều thào, những lời nói cuối cùng:

– Còn... có....mẹ...con, ở lại nha Vi... Cha...

– Cha... cha....ơi!

Thúy Vi lại khóc, cô ngất đi sau khi ông Tường Lâm qua đời.

Thành phố Sài Gòn sáng lung linh dưới ánh điện, dòng xe cộ ngược xuôi nối dài nhau không ngớt. Mùi xăng nhớt hôi nồng pha lẫn mùi son phấn phát ra từ thân người của hàng ngàn cô gái, tạo nên bầu không khí vô cùng khó chịu.

Ngọc Lan tựa người vào lưng Văn Hùng, giọng cô thoang thoang trong gió.

– Mình tìm chỗ yên lặng một chút đi anh, ở đây khó chịu quá!

Văn Hùng vẫn cho xe chạy. Anh để ý chọn địa điểm yêu cầu của Ngọc Lan, phía sau Lan lại lên tiếng:

– Ghé chỗ nào đi anh Hùng, khách sạn Rạng Đông đó!

Chiếc xe rẽ dòng xe cộ tấp vào lề, Hùng nhanh chóng gửi xe, rồi quay lại, anh hỏi:

– Sao tự dưng Lan muốn ghé lại khách sạn này.

Lan nói bằng giọng xen chút luyến tiếc:

– Khi chưa gặp anh em đã từng ở đây. Em muốn vào thăm căn phòng 304 cũ.

Ngọc Lan bước vào khách sạn. Cô đến bên người quản lý. Cô ta nhìn Lan một hồi rồi thốt:

– Thì ra là cô, lâu quá mới thấy cô trở lại khách sạn này!

Tôi muốn được thăm lại căn phòng 304

– Tiếc quá! Phòng này đã có người thuê rồi thưa cô.

– Thật là không may - Ngọc Lan thở dài tiếc rẻ. Cô tiếp - Cảm ơn chị, chúng ta đi thôi anh Hùng.

Cả hai cùng bước ra, chợt Ngọc Lan quay lại, cô hỏi:

– Chị có thể cho tôi biết tên người thuê căn phòng này không?

– Được chứ - Cô gái dò trong sổ một lúc rồi nói- Ông ta tên Vũ Quốc Hùng.

Ngọc Lan thoáng ngạc nhiên, cô không ngờ lại gặp Quốc Hùng ở đây.

Cô gái ngồi trong quầy lại tiếp:

– Kể cũng lạ, người khách này còn khá trẻ. Anh ta thuê phòng đã hơn hai ngày và đóng cửa ở suốt trong ấy không thấy dùng cơm hoặc là thứ gì khác. Trừ một ít nước suối.

– Đã hai ngày không ăn gì sao?

– Chúng tôi rất ngạc nhiên. Cứ mỗi lần nhân viên gõ cửa là anh ta bảo không tiếp khách.

Ngọc Lan nhú mày ngạc nhiên. Cô chợt thấy xót xa khi biết Quốc Hùng tự giam mình trong phòng không thiết gì đến ăn uống. Suy nghĩ một lúc cô nói:

– Tôi là người nhà của anh ấy. Chị làm ơn cho tôi mượn chìa khóa phòng. Tôi muốn vào xem tình trạng của anh thế nào rồi.

– Chắc là không được đâu- Cô gái từ chối - Nguyên tắc của chúng tôi.

Ngọc Lan cắt lời cô ta, cô có vẻ nóng nảy:

– Chị không nên cứng nhắc như vậy. Chị thấy đó, anh ta đã không ăn uống hai ngày rồi, nếu chị không muốn án mạng xảy ra trong khách sạn thì hãy giúp chúng tôi.

– Thôi được, nếu chị là người nhà thì cũng không sao.

Ngọc Lan quay sang nói với Văn Hùng:

– Chúng ta lên trên đi.

– Có tiện không Lan, hay là anh ở dưới đây chờ...

Ngọc Lan nhăn nhó:

– Có gì mà không tiện chứ ! Anh khó quá đi!

Ngọc Lan đi như chạy về phía căn phòng 304 , cô run run tra chìa khóa vào ổ. Cửa phòng bật mở. Có tiếng của Quốc Hùng, tiếng nói chứa nhiều mệt nhọc.

– Ai đó! Tôi đã nói là không được làm phiền kia mà.

Ngọc Lan từ từ tiến vào, theo sau cô là Văn Hùng. Cô nhìn Quốc Hùng ngồi bên bàn viết. Dáng anh bơ hờ, mái tóc rối bồng bênh như một lãng tử. Ngọc Lan khẽ gọi:

– Anh Hùng, em đây nè!

Quốc Hùng từ từ quay lại, đôi mắt thâm quầng của anh mở lớn, giọng thì

thào:

– Ngọc Lan, sao em lại tới đây?

Tự dưng nước mắt Lan tuôn rơi. Con tim cô đã từng xúc động, từng yêu Hùng, từng vì Hùng mà nhớ nhung mong đợi giờ đây tuy đã biết Hùng có người yêu, anh không thể yêu cô được. Tuy đã có một Văn Hùng cứng rắn, phong trần bên cạnh. Lan vẫn mến Hùng. Mến chàng trai cô đã gặp lần đầu tiên trong những ngày xa gia đình. Lan bước tới gần Hùng. Giọng cô nghèn nghẹn:

– Tại sao anh ra nông nổi này hả Hùng?

– Anh... - Quốc Hùng không biết phải nói gì. Chợt anh trông thấy một thanh niên đứng sau lưng Lan, nên hỏi - Anh ấy là ai vậy?

– Ảnh là bạn của em, ảnh đã giúp em nhiều trong thời gian qua.

Quốc Hùng hỏi chuyện Ngọc Lan. Anh sợ cô đem chuyện mình ra mà hỏi:

– Lúc này em sống thế nào hả Lan?

– Em đã tìm lại chính mình rồi - Lan chỉ tay sang thanh niên - Anh Văn Hùng đã giúp em. Còn anh, em nghe nói hai ngày rồi anh không ăn gì tại sao vậy?

Giọng Hùng đau khổ:

– Em có thể đừng hỏi chuyện anh được không Lan?

Hùng đứng lên, anh đẩy cửa phòng bước ra hành lang. Gió từ vườn thổi vào làm Hùng như bừng tỉnh. Suốt hai ngày qua, anh đã quên thời gian, vui mình trong từng trang vở. Anh dựng lên cuộc đời của chính anh.

Ngọc Lan nhìn qua trang viết. Cô bước theo Hùng hỏi tiếp:

– Anh đang viết gì vậy Hùng?

– Cuộc đời anh.

Ngọc Lan nói bằng giọng van lơn:

– Anh hãy kể cho em nghe đi Hùng. Tại sao lại có chuyện kỳ quặc này, tại sao anh lại tự dày dora mình.

Quốc Hùng quay lại, anh nghiêm giọng:

– Em có biết là, từng câu hỏi của em làm sống dậy những đau buồn tạm lắng xuống trong lòng anh không?

– Em...

– Nếu em thật sự quý anh, một chút tình cảm còn dành cho anh, thì anh xin em đừng hỏi thêm gì nữa- Giọng anh trầm mặc. Cũng có ngày anh sẽ kể cho em nghe, nhưng không phải là lúc này.

Ngọc Lan gật đầu, giọng cô nghèn nghẹn:

– Em biết rồi.

– Đừng giận anh nha Lan - Giọng Hùng như xin lỗi.

– Em không có giận đâu:

Quốc Hùng quay sang Văn Hùng, anh hỏi:

– Anh tên là Văn Hùng?

– Còn anh là Quốc Hùng?- Văn Hùng gật đầu, anh hỏi lại.

– Chúng ta có cùng một tên- Quốc Hùng lấy thuốc mời bạn mới - Anh mới quen với Ngọc Lan hả?

– Cũng hơi lâu rồi, còn anh...?

– Được vài tháng, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng Ngọc Lan đã khá thân- Anh nói, giọng không khỏi ngập ngừng. Tôi xem Ngọc Lan như là em gái vậy.

Văn Hùng rút một hơi thuốc, anh phả khói ra điệu nghệ

– Có lẽ anh không được vui lắm ! Chúng tôi mời anh đi dạo một vòng, anh nghĩ sao?

– Ra ngoài bây giờ sẽ làm tôi buồn hơn.

– Anh khoát vai Văn Hùng, giọng như tâm sự chỉ có hai người nghe- Chắc anh đã biết ít nhiều về cuộc đời Ngọc Lan. Nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ hư hỏng, nhưng thực chất thì rất tốt. Có lúc tôi nghĩ mình sẽ giúp đỡ Lan trở về với cuộc sống của chính cô. Nhưng bây giờ bản thân tôi lo còn chưa xong...! Thôi thì còn lại anh, anh hãy giúp đỡ cô ấy và nhất là đừng bỏ qua dịp may, vì Ngọc Lan là một cô gái tốt.

– Cảm ơn anh! - Văn Hùng xúc động nói - Hy vọng chúng ta còn gặp nhau và trở thành bạn của nhau.

– Nhất định rồi - Hai người chia tay, Ngọc Lan nói.

– Em muốn nói chuyện với anh Quốc Hùng một lúc.

Văn Hùng bỏ đi trước, Ngọc Lan bước ra hành lang. Thành phố lờ mờ hiện ra dưới ánh trăng. Những chùm sáng li ti từ xa như những đóm lập lòe. Lan bước tới gần Hùng, giọng cô xúc động:

– Anh Hùng, Lan thú thật là có một lúc Lan yêu anh...! Nhưng giờ đây Lan đã nhận ra sự thật. Lan có cuộc sống sôi động, ồn ào , thực tế và không mộng tưởng. Còn anh, tâm hồn anh thơ mộng, thanh cao, cuộc sống của anh giản dị nhưng ý tưởng thì không bình thường. Hai chúng ta khác biệt nhau và em đã nhận ra mình bỗng bật quá! Tuy nhiên em vẫn quý anh, vẫn xem anh như là một người thân yêu nhất. Có lẽ Văn Hùng hợp với em và ngày cưới của chúng em anh sẽ là người duy nhất mà em mời. Em nói như vậy để anh hiểu rằng trong thâm tâm của em lúc nào cũng có anh, một người anh đáng quý - Cô ngừng nói, đôi mắt nhìn Hùng ướm lệ - Giờ đây anh có chuyện buồn, em hận mình không có một tâm hồn đồng cảm để cùng anh chia sẻ. Em chỉ mong anh vượt qua thử thách này, hãy cứng rắn như đã từng khuyên em ngày trước.

Ngọc Lan không còn nói được nữa, lệ đã chan hòa trên mắt trên môi cô. Quốc Hùng khẽ thốt:

– Em có biết là những lời của em vừa rồi đối với anh là một viên thuốc hồi sinh không?

Ngọc Lan mỉm cười, nụ cười của cô thật tươi.

Quốc Hùng nói tiếp:

– Thôi em về đi, kéo Văn Hùng đợi lâu, đừng lo cho anh.

Ngọc Lan và Văn Hùng nhờ cô gái ở khách sạn tìm dùm địa chỉ của Quốc Hùng trong cuốn sổ của cô ta. Cô ghé qua nhà anh cho hay tất cả. Ở đó Ngọc Lan đã gặp Hoàng Dung cô gái tóc vàng ở nhà Quốc Hùng suốt mấy ngày qua.

Nghe tin ấy Hoàng Dung lập tức lấy xe tới khách sạn.

Ngọc Lan cùng Văn Hùng trở về, tự dừng sau lần gặp gỡ này, Ngọc Lan thấy yêu Văn Hùng hơn. Cô thấy ở cô và anh có nhiều cá tính giống nhau đến lạ lùng.

Thúy Vi ngồi thẫn thờ bên khung cửa. Cũng chính nơi này mấy tháng trước cô ngồi đây chờ mong Quốc Hùng. Lần đó tâm trạng cô thật lạ lùng, vừa nhớ mong, vừa giận hờn oán trách.

Giờ đây bên khung cửa sổ, cô ngồi và nhớ tới Quốc Hùng với tấm lòng nặng trĩu u buồn. Thúy Vi nâng nhẹ chiếc hộp có cạnh bông hồng. Chợt một con chim chìa vôi từ đâu bay tới, nó xà xuống, kêu lên vài tiếng thảng thốt rồi bay mất, tiếng kêu của con chim lạc loài làm Vi càng thấy lẻ loi hơn.

Bà Hai bước nhẹ vào phòng, bà vuốt tóc con rồi nói:

– Đừng buồn nữa nghe con, nhìn thấy con thẫn thờ như thế này, mẹ tan nát cả lòng.

Thúy Vi gục đầu vào vai mẹ, cô không còn khóc nữa nhưng giọng cô thật buồn.

– Cha nuôi của con đã chết rồi, người đã nuôi nấng, dạy dỗ con suốt hai mươi năm dài để rồi giờ đây con lớn khôn, đã tới lúc con đền đáp công ơn, vậy mà người lại chết đi.

– Không có cha mẹ nào, dù là cha nuôi lại mong con mình đền đáp. Nếu con muốn đền ơn cho cha thì hãy cố gắng đứng lên, phấn đấu vượt qua đau khổ. Lúc đó cha nuôi con ở tuổi vàng cũng vui.

Thúy Vi ngẩng đầu lên nhìn mẹ hỏi:

– Bây giờ con phải làm gì đây hả mẹ?

– Sự nghiệp của cha con để lại, không thể bỏ ngang được. Nhưng con là phận gái, đâu có đủ sức gánh vác mọi chuyện. Bây giờ con hãy tạm về Sài Gòn ở với mẹ. Nhà cửa ở đây thì muốn người trông nom ; nhang khói cho cha con. Mẹ sẽ bảo Quốc Thái nó giúp con trông công ăn việc làm.

– Còn ... - Thúy Vi bỏ lửng câu nói, cô không dám nhắc đến cái tên ấy!

Bà Hai hiểu ý con muốn nói gì, bà tiếp:

– Dù sao con cũng phải nhìn nhận sự thật, con hãy về ở gần mẹ, còn ba đứa kia, bà cố ý tránh tên Quốc Hùng, mẹ sẽ cho con một đứa đến đây.

– Hay là mẹ hãy để con ở lại đây đi, con quen nơi đây rồi. Vả lại con cũng muốn gần gũi để lo nhang khói cho cha con.

– Như vậy đâu có được, con là con gái, đâu có thể ở một mình được.

Thúy Vi tìm cách từ chối, cô không muốn về ở ngôi nhà mà cô biết chắc là có rất nhiều hình ảnh của Quốc Hùng.

– Mấy hôm nay mẹ và chị Ba cũng mệt rồi. Hay là mẹ và anh chị về Sài Gòn trước, con về sau...

Bà Hai ngắt lời con, giọng bà chua xót:

– Suốt hai mươi năm qua, nỗi nhớ nhung con cứ day dứt trong lòng mẹ. Nhưng rồi theo thời gian mẹ tạm quên đi. Nay biết con còn sống, nó lại có dịp bùng lên. Con hãy vì mẹ về Sài Gòn, để mẹ con gần gũi nhau, mẹ cũng vui đi phần nào nỗi nhớ con.

– Mẹ... - Thúy Vi nghẹn lời, cô làm sao mà từ chối được tấm lòng thiết tha

của người mẹ, một người mẹ đã chịu nhiều mất mát và đau thương. Thúy Vi thắm nói Cha ơi! Thứ lỗi cho con, con phải về với mẹ đây! ...

Thúy Vi đặt cái hộp và bài thơ hôm nào Hùng tặng xuống lòng đất. Cô từ từ lấp đi kỷ vật, như muốn chôn vùi tất cả hình ảnh yêu thương nhưng đầy tội lỗi.

Quốc Hùng vẫn mãi miết với công việc của mình, từng mảnh đời được anh dựng lên qua ngòi bút. Từng bước ngoặt vui buồn trong đời làm anh lúc cười lúc khóc. Những trang sách theo thời gian cứ dày lên dần, đôi tay Quốc Hùng cũng vì đũa mà run rẩy, mỗi mòn.

Hoàng Dung xuất hiện như một cứu tinh

Cô nhẹ nhàng đến bên anh, giọng nói êm đềm.

– Anh Hùng,... em tới tìm anh nè!

Quốc Hùng ngừng viết, anh hỏi:

– Hoàng Dung đó hả? Sao em biết anh ở đây mà tìm?

– Một cô gái có tên Ngọc Lan đã cho em biết.

– Em từ đâu tới đây.

– Ở nhà anh? Em đã ở đó suốt mấy ngày nay.

Giọng Hùng run run:

– Mẹ anh có đi xuống dưới ấy ...chưa?

Hoàng Dung nói, giọng cô càng dịu ngọt hơn.

– Mẹ anh đi rồi! Anh có biết không, cha chị... À bác Tường Lâm đã qua đời.

Quốc Hùng buông viết, anh thần thờ nhìn vô định vào khoảng không, giọng anh như rên:

– Cay nghiệt, thật là cay nghiệt. Liệu chị ấy có chịu nổi cú sốc này không? Số phận sao mà trở trêu đến thế vậy chứ?

Hoàng Dung hỏi sau một lúc im lặng:

– Đã hai ngày rồi, anh tự giam mình trong căn phòng này, anh có biết em lo cho anh nhiều lắm không?

Quốc Hùng đứng lên, anh không chịu nổi không khí ngột ngạt trong phòng nên bước ra ngoài. Vẫn chiếc hành lang này, nơi anh và Thúy Vi có nhiều kỷ niệm. Nơi anh đã cùng Ngọc Lan tâm sự và bây giờ là Hoàng Dung. Quốc Hùng nói khi hai người đã ra tới bên ngoài.

– Cảm ơn em đã lo lắng cho anh.

Hoàng Dung nói thật nhỏ, giọng cô khác lạ:

– Anh đâu có hiểu rằng, em đã khóc thật nhiều khi nghe tin anh không ăn uống gì từ hai ngày qua.

– Anh muốn hoàn thành công trình này thật sớm.

– Nhưng anh cũng không nên vì vậy mà đẩy dọa bản thân mình.

– Anh không còn coi trọng cuộc sống và bản thân anh nữa.

Hoàng Dung nói bằng giọng buồn tủi:

– Nhưng ít ra anh cũng nên nghĩ tới gia đình, những người thân của anh. Và... và nghĩ tới em nữa.

Quốc Hùng nhìn cô gái với ánh mắt thương cảm.

– Hoàng Dung, em đừng vì anh mà làm khổ bản thân mình, tâm hồn anh, tình cảm của anh, giờ đây đã cạn kiệt rồi.

Hoàng Dung lắc đầu, nước mắt rưng rưng trên khóe.

– Anh đừng quá bi quan như vậy, Quốc Hùng. Em từng nói với anh là em vui khi anh cười, buồn khi thấy anh u sầu. Nếu anh còn chút gì nghĩ tới em

thì hãy can đảm đứng lên đừng để đau thương chôn vùi cuộc đời mình như vậy.

– Có lẽ anh mất hết can đảm rồi!

Hoàng Dung lắc đầu, ánh mắt cô buồn da diết. Dung cố tìm lời an ủi anh.

– Em từng nghe câu nói: Ai mất của cải kẻ cũng mất nhiều, ai mất bạn còn mất hơn thế, nhưng ai mất lòng can đảm thì mất tất cả .

Chợt một ngọn gió thổi qua, gió lùa một vài chiếc lá vàng vào chân họ. Hoàng Dung cúi xuống nhặt một chiếc, cô nói:

– Anh đừng có để mình như những chiếc lá này bị gió cuốn đi, không biết lúc nào mới có thể dừng lại.

Quốc Hùng chợt giật mình, giọng nói của Hoàng Dung sao mà giống Thúy Vi quá! Nó gọi cho anh bao kỷ niệm. Cũng gọi cho anh nhớ tới hiện tại, nhớ tới mẹ già chịu nhiều mất mát. Anh tự thấy mình không có quyền đánh mất tương lai, cuộc sống của chính bản thân mình.

Hoàng Dung lại tiếp, giọng cô tha thiết:

– Cuộc sống của anh, tương lai của anh giờ đây không phải là của riêng anh nữa! Trong đó còn có mẹ, có anh Thái, chị Huyền và cả em nữa, anh đừng làm khổ mình và khổ luôn bao người khác.

Quốc Hùng nói, câu nói mà trước đây anh đã từng nói với Thúy Vi.

– Nếu anh có đứng vững, vượt qua thử thách lần này, người đầu tiên anh phải biết ơn là em đó Hoàng Dung.

– Một nụ cười hé nở trên đôi môi mọng đỏ, cô nắm tay Hùng lôi đi.

– Chúng ta tìm cái gì ăn đi anh Hùng, em đói bụng rồi!

Quốc Hùng cố ăn thật chậm, mặc dù anh rất đói. Lúc còn ở trong phòng, còn bị cơn đau vật vã tự dưng anh quên mất cái đói. Nhưng giờ đây, ngồi trước bàn ăn thơm ngào ngạt, anh thấy mình như kiệt sức.

Hoàng Dung ăn không nhiều, thời gian còn lại cô chăm sóc cho Hùng từng tí một.

– Anh Hùng ăn nhiều đi, để bù lại những ngày qua.

– Dung cũng ăn đi! Sao mà cứ lo cho anh không vậy?

– Nhìn anh em thấy no rồi.

Quốc Hùng như muốn ghen nơi cổ, lời củ a Hoàng Dung chứa đầy yêu thương trù mến. Anh ngược nhìn cô gái . Cô xinh đẹp đáng yêu, cô thùy mị đoan trang đầy đức hạnh. Phải chi anh đừng gặp Thúy Vi và Hoàng Dung trước thì hay biết mấy. Dung không thua kém Vi ở điểm nào, chỉ thua ở chỗ cô là kẻ đến sau. Còn giờ đây, Thúy Vi đã cướp đi của anh một phần tình cảm, cô đã lấy đi trái tim nóng bỏng yêu đương của tuổi trẻ, thay vào đó là một tâm hồn giá lạnh. Tiếng Hoàng Dung làm anh sực tỉnh.

– Sau bữa ăn, chúng ta về nhà đi, ở đó chỉ còn có anh Thái, anh nhớ anh nhiều lắm!

– Anh còn ở lại cho đến khi hoàn thành cuốn sách viết dở.

Hoàng Dung biết không thể làm cho Hùng thay đổi quyết định được, cô đành nói:

– Anh phải hứa với em là khi viết xong bản thảo thì phải về ngay.

– Anh hứa.

– Trong thời gian này, anh cho phép em tới thăm thường xuyên để chăm sóc anh..

– Em còn đi học nữa mà!

– Em xin nghỉ một tuần rồi.

Quốc Hùng không hài lòng.

– Vì chuyện của anh mà em bỏ học hành sao?

– Chính cha đề nghị như vậy. Cả anh Hoàng Nam cũng nghỉ làm để đi với mẹ anh xuống Bến Tre.

Hoàng Dung nói sau khi ăn xong:

– Chúng ta ra vườn dạo chơi một lúc đi, mấy ngày qua anh cách biệt với bên ngoài, bây giờ đi dạo chắc vui lắm!

Mùa thu đã đến, lá vàng rụng vương vãi, chúng như tấm thảm làm êm nhẹ gót chân.

Tiệc mừng ngày Thúy Vi trở về được tổ chức.

Bữa tiệc vắng Quốc Hùng nhưng hình ảnh chàng trai lúc nào cũng lớn vờn bên Vi. Hoàng Dung và Phương Huyền tới bên Vi an ủi:

– Vui lên đi chị Thúy Vi, hôm nay chị là chủ nhân của bữa tiệc đó.

– Phải rồi đó Vi, nãy giờ thấy em buồn, mẹ cứ thở dài hoài.

– Chỉ tại em buồn ngủ thôi.

– Vài bữa nữa là tới đám cưới của chị, em phải cố gắng giữ sức khỏe.

– Thúy Vi nói giọng thần thờ:

– Tới ngày đó Quốc Hùng sẽ về.

Có tiếng bà Hai :

– Đã đến lúc các con phải nhìn nhận sự thật. Mẹ muốn con và Hùng gặp nhau để xóa đi mặc cảm. Dù sao hai đứa cũng là ruột thịt.

Phương Huyền tiếp lời mẹ:

– Tới ngày đó chắc là sẽ có nhiều ngõ ngàng.

Nhưng gặp một lần để rồi mãi mãi hai đứa không bị quá khứ ám ảnh nữa.

Thúy Vi yếu đuối:

– Em sợ là mình không chịu nổi, em sợ...

– Tất nhiên là sẽ có nhiều ngõ ngách, nhưng rồi tất cả sẽ qua đi, em đừng có lo.

Thúy Vi im lặng. Chị cô đâu có hiểu được rằng cô đã yêu Hùng quá nhiều, cô sợ không quên được. Từng lời nói động viên, an ủi của người thân càng làm Vi thêm đau buồn, ray rứt. Mỗi lần có ai đó nhắc tới Quốc Hùng, lòng cô như se thắt. Gắng gượng ở lại cho tới tiệc gần tàn, Thúy Vi dụi mắt cô nói:

– Con không được khỏe, có lẽ vì con không quen đi xa, con xin phép nghỉ trước.

Bà Hai nhìn theo cái dáng gầy của con mà lòng thật xót xa. Con bà đã phải chịu cùng một lúc hai nỗi đau tưởng chừng như không chịu nổi.

Thúy Vi vào phòng riêng, cái phòng xưa nay vẫn bỏ trống được sửa sang lại khá đẹp từ khi có cô về. Thẩn thờ nhìn qua khung cửa, tiếng côn trùng rả rích buồn não nùng, chợt có tiếng gõ cửa, Thúy Vi miễn cưỡng hỏi:

– Ai đó?

– Hoàng Dung, em có thể vào được không?

Chợt muốn được tâm sự với đi nỗi buồn, cô nói:

– Vào đi Dung. Chị đang buồn vì không có bạn đây.

Dung bước vào bên Vi. Cả hai cùng nhìn ra cửa sổ.

Khu vườn lờ mờ trong màn đêm, nó càng mờ hơn vì cửa sổ có che kiếng. Hoàng Dung lên tiếng trước.

– Khung cảnh êm đềm buồn đến não nùng, phải không chị Thúy Vi.

– Dung cũng buồn nữa à!

– Có lẽ nỗi buồn của em chỉ kém chị một chút thôi.

– Như vậy hai chúng ta đồng cảm, không hiểu hai nỗi buồn gặp nhau sẽ vui hay lại càng buồn thêm nữa. Dung có chuyện gì buồn vậy?

– Hoàng Dung không trả lời, cô hỏi lại :

– Anh Quốc Hùng đối với chị như thế nào?

– Hùng à! Tốt lắm, tốt đến độ giờ đây tuy đã biết Hùng là em ruột vậy mà chị vẫn nhớ nhung. Nhưng có lẽ đêm nay là đêm cuối cùng. Từ ngày mai chị sẽ quên tất cả để trở về với cuộc sống của mình.

– Vậy đêm nay chị hãy kể cho em nghe chuyện của hai người đi, có lẽ như vậy sẽ làm cho chị dễ chịu hơn.

Thúy Vi chợt nhận ra trong lời nói, ánh mắt của Hoàng Dung có gì khác lạ. Cô tinh ý hỏi?

– Dường như em quan tâm tới Hùng nhiều lắm!

– Em...- Hoàng Dung lúng túng- em không biết phải nói làm sao nữa. Thật ra trước đây em có lần yêu anh ấy, còn bây giờ.

– Bây giờ em phải yêu nhiều hơn . Vì Hùng không còn gì ràng buộc nữa.

– Nhưng trái tim của anh ấy lạnh lẽo mất rồi.

– Em hãy tự sưởi ấm nó lên, lúc đó trái tim của Hùng sẽ thuộc về em.

– Em không biết mình phải làm cách nào đây.

– Hãy gần gũi Hùng nhiều, hãy động viên an ủi Hùng trong những lúc như thế này. Chị đã từng nhớ Quốc Hùng từng nói như thế này.

Hoàng Dung hỏi hộp hỏi:

– Anh nói sao hả chị?

Thúy Vi cười nhẹ, nụ cười tuy héo nhưng đó vẫn là nụ cười làm tâm hồn cô thanh thản đôi chút.

– Em có vẻ yêu Hùng nhiều quá, nhưng yêu thì chứ đủ, em phải tỏ ra hiện thực, ngoan ngoãn, còn phải dịu dàng phải biết lo cho sự nghiệp của Quốc Hùng, biết trọng ý thích của Hùng. Bởi Hùng đã nói với chị vậy. Tiêu chuẩn mà Hùng chọn làm vợ là như thế đó!

– Em sợ mình không đủ sức.

– Nhưng điều quan trọng là em phải thật lòng yêu, tình yêu chân thành sẽ giúp con người ta vượt qua tất cả.

Thúy Vi bước tới bên chiếc đàn ghi-ta treo nơi tường nhà từ trước, cô ôm đàn, rồi nói:

– Chị nhớ có một lần đi dạo, bản nhạc này đã làm cho Hùng thích thú.

Thúy Vi lướt nhẹ đôi tay ngà ngọc trên những sợi dây đàn, một điệu tango êm đềm, sâu lắng vang lên...Trời đổ mưa...

Quốc Hùng rời khách sạn. Đêm nay anh tự dung nhớ nhà đến lạ. Buổi chiều anh vừa hoàn thành xong bản thảo, lúc sắp đi trời kéo mưa đen. Hùng lấy nilon cẩn thận gói bản thảo lại rồi lấy xe về Hóc Môn.

Từng ngọn gió thổi cùng tiếng sét vang lên không giúp Hùng vui đi nỗi buồn, cái buồn xâm lấn tâm hồn anh từ lúc ấy tới bây giờ. Nó cứ ray rứt mãi không nguôi.

Cả nhà đã chìm trong giấc ngủ. Hùng tắt máy rồi dùng chìa khoá mở cửa đi vào. Anh chợt nhận ra căn phòng xưa nay không có người ở mà vẫn còn sáng đèn, rồi tiếng đàn từ đó vọng ra cùng lúc với cơn mưa đổ xuống. Hùng bước những bước hụt hẫng về phía nán đèn, tiếng đàn quen thuộc đã chiếm mất hồn anh. Hùng bắt chập những hạt mưa ướt làm ướt hết cả người.

Anh âm thầm lặng lẽ đứng dưới trời mưa nhìn vào phòng, nơi đó có người con gái tóc dài xoa bờ vai. Cô đang say sưa thả hồn theo dòng nhạc. Hùng đứng đó, anh mặc tình cho nước mưa hoà cùng nước mắt làm mặt chát bờ môi.

Bất chợt Hoàng Dung nhìn ra khung cửa, cô định kêu lên rồi im bật vì đã nhận ra đó chính là Quốc Hùng. Bản nhạc cũng vừa chấm dứt, hình bóng

Quốc Hùng cũng biến mất trong đêm. Hoàng Dung nói với:

– Thôi chị Vi ngủ đi, em về phòng đây.

Hoàng Dung cất những bước đi như chạy, cô mặc tình mưa mà đuổi theo Hùng.

Quốc Hùng tựa người vào khung cửa, anh nhìn Dung với ánh mắt không hồn, Hoàng Dung lay tay anh, cô nói ra cổ át tiếng mưa rơi.

– Anh Hùng... Anh làm sao vậy? Anh không thấy trời mưa hay sao mà đứng đây!

– Còn em- Hùng bừng tỉnh, anh nhớ ra và chợt thấy Hoàng Dung đứng trước mặt mình.

– Em ra đây làm gì vậy, mưa ướt hết rồi.

– Em lo cho anh- Hoàng Dung không giấu lòng cô nói chân thật- Em không thể yên lòng khi thấy anh như thế này. Quốc Hùng lắc đầu, anh nói như rên:

– Vào nhà đi Dung, em đừng làm anh phải khổ nữa.

– Tại sao anh phải khổ chứ?

– Anh... anh cũng không thể yên lòng khi thấy em phải khổ sở như thế này.

Hoàng Dung chợt bật khóc, cô không còn kềm được và ngã vào lòng Quốc Hùng. Giọng cô thổn thức.

– Anh Hùng, nếu được mãi mãi đứng bên anh dù là đứng dưới mưa thế này, em cũng vui lòng.

Quốc Hùng cố trấn tĩnh trong lòng, anh không thể cự tuyệt thẳng thắn, lại càng không thể yêu đương một cách giả dối.

Quốc Hùng lấy trong ngực ra áo ra tấm bản thảo nhét vào tay Dung rồi nói khẽ.

– Em hãy đem cái này vào đưa cho chị ...ấy, coi như là kỷ niệm cuối cùng,

ngày mai em hãy tới khách sạn...

Quốc Hùng bỏ đi sau câu nói, anh như chạy trốn một Hoàng dung nóng bỏng đầy quyền rũ.

Hoàng Dung đứng lặng nhìn theo cái bóng yêu thương xa dần rồi mất hút trong màn đêm. Cô nặng nề bước trở lại phòng Thuý Vi.

Thuý Vi lặng lẽ ngồi đọc từng trang bản thảo Hoàng Dung mới đưa.

Thuý Vi đứng lên, cô mở tủ rồi bỏ tất cả quần áo vào trong túi xách du lịch. Vi quyết định rồi. Cô không thể ở lại ngôi nhà có quá nhiều hình ảnh Quốc Hùng, cô biết rằng cô sẽ ngày một héo hon vì quá khứ cứ dậy lên từng lúc. Vi ra đi cô cũng chưa hiểu phải về đâu. Một tờ giấy viết vội để trên bàn với dòng chữ thật ngắn: Mẹ tha lỗi cho con, đứa con bất hiếu suốt hai mươi năm qua giờ đây lại thêm một lần bất hiếu con không thể ở lại được nữa rồi, quá khứ cứ đeo đuổi con từng lúc... Từng lúc sẽ làm cho con cạn kiệt- Xin từ giã Mẹ, anh, chị, từ giã Hoàng Dung và tất cả mọi người .

Quốc Hùng tựa người bên gốc cây vú sữa, bên cạnh anh là Hoàng Dung- Cô gái tóc vàng quần quít bên anh suốt mấy ngày nay.

Thuý Vi đi ba ngày rồi, Quốc Hùng trở về sau khi Hoàng Dung cho hay. Anh, Quốc Thái và cả Hoàng Nam, Phương Huyền đổ xô đi tìm, nhưng chỉ vô vọng. Quốc Hùng ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, anh hỏi giọng ai oán.

– Biết bao giờ gia đình anh mới hết bi kịch hả Dung?

– Thật khó mà trả lời- Dung đưa tay gỡ nhẹ chiếc lá vừa rơi xuống đậu trên vai Hùng, cô tiếp:- Nhưng rồi tất cả sẽ qua đi, những người tốt nhất định sẽ được hạnh phúc.

Quốc Hùng mệt mỏi đứng lên.

– Chúng ta vào nhà đi.

Cả nhà cùng đứng lên, họ cùng mệt mỏi như nhau, có bóng chú bé bán báo bên ngoài, Quốc Hùng bước ra lấy vài tờ rồi cùng Hoàng Dung vào phòng khách. Ở đó có bà Hai, Quốc Thái và Phương Huyền đều có mặt. Bà Hai cất tiếng hỏi:

Tính sao bây giờ Hùng, có còn nơi nào con chưa tìm tới nữa không?

– Tất cả những nơi mà ngày trước con và chị ấy đi chơi, con đã tìm qua.

Bà Hai thất vọng. Chợt bà cất tiếng ho, Phương Huyền lo lắng hỏi:

– Có sao không mẹ, mẹ thấy trong người như thế nào?

– Mệt, mẹ mệt lắm quá.

Quốc Hùng nói giọng có lỗi:

– Chúng con đã làm mẹ phải đau buồn. Con hứa sẽ cố gắng tìm chị ấy về đây cho mẹ thật sớm.

– Thuý Vi nó dại quá! Tại sao lại bỏ đi chứ!

Tiếng Hoàng Dung:

– Bởi vì ngôi nhà này gọi cho chị ấy nhớ tới anh Hùng, vả lại chỉ không muốn vì mình mà anh Hùng phải ra đi.

– Cũng tại mẹ không khéo léo dàn xếp- Bà Hai nhìn sang Phương Huyền- Tội nghiệp. Cũng vì chuyện này đám cưới của Phương Huyền phải hoãn lại.

Quốc Thái nói thêm.

– Còn con định đưa Hồng Nhung đi chơi xa, tất cả kế hoạch giờ đây đều lỡ dở.

– Còn một nơi nữa, con nghĩ chị ấy có thể tới.

– Chỗ nào vậy Hùng?

– Đà Lạt, ngày mai con sẽ đi Đà Lạt tìm chị ấy.

Hoàng Dung nói, giọng cô ngượng ngùng:

– Em cũng muốn đi, anh Hùng cho em theo với.

– Vậy cũng tốt - Bà Hai xen vào: - Có Hoàng Dung theo nếu gặp con Vi, để hai đứa tụi nó nói chuyện với nhau sẽ dễ hơn.

Thành phố Đà Lạt mờ ảo trong sương mù buổi sáng Thúy Vi ngồi im lìm trên thảm cỏ xanh rì, tiếng chim rừng hót líu lo hòa tiếng rì rầm của thác, từng giọt nước trắng xóa đổ dài tạo thành một màn nước không dứt. Xa xa tận chân trời những vệt xanh thẫm của cây rừng che khuất.

Thúy Vi nghe lòng thanh thản lạ lùng. Ngày đầu tiên tới đây, cô cũng ngồi như thế này, bao nhiêu kỷ niệm sống đây, chúng ray dứt, cầu xé tâm hồn. Nhưng rồi kỷ niệm cũng dần vơi đi, khung cảnh thiên nhiên cũng sưởi ấm hồn cô, mặc dù không khí bên ngoài giá lạnh.

Thúy Vi ngồi đó, mái tóc dài buông xõa, quần áo mỏng manh không làm cho cô thấy lạnh. Ngày đầu tiên ngồi đây Thúy Vi như người trong mộng, cô mơ màng ảo tưởng xa xôi. Hôm nay cũng trở lại nơi này, vẫn khung cảnh của ngày hôm trước và cô đã nghĩ đến tương lai, một tương lai mù mịt...

Chợt Thúy Vi nghe có tiếng chân người, cô ngạc nhiên nhưng không quay lại. Rồi một giọng nói cất lên. Tiếng nói ngọt ngào trong vắt.

– Chị đã ngồi ở đây suốt hai ngày liền.

Thúy Vi nghĩ thầm: Giọng con trai, nhưng sao lại trong trẻo như thế - Cô vẫn không quay lại và giữ im lặng. Giọng nói kia lại vang lên.

– Chắc là chị thích cảnh ở đây lắm! Tôi xin phép tặng chị một bức tranh này, bức tranh vẽ khung cảnh mà chị thích..

Chàng trai chìa bức tranh trước mặt, dù không muốn cô cũng phải nhìn qua. Chợt Thúy Vi hỏi giọng giận dữ:

– Ai cho phép anh vẽ hình tôi trong này?

Chàng trai hỏi vẻ tinh nghịch:

Chị thấy có đẹp không?

– Anh thấy mình có quyền vẽ hình người khác mà không cần phải hỏi ý

người ta sao?

Chàng trai nói giọng phân trần:

– Tôi để ý chị từ khi chị mới tới đây ngồi lần đầu, hình ảnh của chị làm cho tôi xúc động và chột muốn ghi lại. Nếu tôi xin phép chị thì đâu còn đẹp nữa, lúc đó sẽ mất đi vẻ tự nhiên.

Thúy Vi vẫn giận, dù lí lẽ của anh ta hết sức thuyết phục.

– Nhưng tôi không muốn mình có mặt trong tranh.

– Bây giờ nó là của chị- Chàng trai vẫn ngọt ngào nhã nhặn- Chị có quyền sử dụng.

Thúy Vi cầm lấy tấm lụa, cô định ném xuống dòng thác trước mặt, nhưng chột dừng lại. Hình ảnh một thiếu nữ tóc dài có gương mặt đẹp nhưng rất buồn, bên cạnh cô là dòng thác và rừng thông, xa xa là dải sương mù làm Vi sống lại. Cô ngắm kĩ hơn và chột nhận ra chàng trai vẽ khá đẹp, cô từ từ ngoảnh lại nhìn. Trong mắt cô hiện lên một thanh niên với gương mặt hiền hòa dễ mến. Mái tóc dài cùng với cái kính cận tạo cho anh dáng dấp của một nghệ sĩ.

Trên môi anh nở nụ cười khá đẹp. Anh cất tiếng vẫn cái giọng trong thanh như ban nãy:

– Bức tranh này đẹp nhất trong các bức tranh khác của tôi, chỉ tiếc là chị không thích?

– Anh vẽ nó từ lúc nào? - Thúy Vi hỏi giọng cô vui hơn.

– Ngay từ lúc chị tới đây và ngồi ở chỗ này.

– Vậy mà tôi không hề thấy anh.

– Tôi ngồi ở đằng kia- Đưa tay chỉ về phía giá vẽ, giọng anh cũng vui- Chỉ tại chị không để ý, vả lại tôi thấy chị rất buồn, từ lúc ngồi đây chị nhìn duy nhất vào dòng thác bên kia, nên không thấy tôi là phải.

– Tại sao anh lại chọn cảnh này?

– Nói đúng hơn là tôi đã chọn chị- Chàng trai nói giọng thân mật- Tôi đến đây là gần một tháng, cảnh này không làm tôi thích, nhưng khi có chị tới đây tôi thấy nó đẹp hơn nhiều.

Thúy Vi đỏ mặt, cô lí nhí.

– Thật ra cảnh ở đây rất đẹp, tôi thích nó.

Chàng trai nhìn Vi chăm chú, giọng anh khác lạ.

– Ở đây có nhiều cảnh đẹp hơn, nhưng chỉ có duy nhất nơi đây là phù hợp với tâm trạng buồn, có lẽ chị có chuyện không vui nên đã thích cảnh này.

Thúy Vi mân mê bức tranh, cô hỏi:

– Anh thích tấm tranh này lắm à?

– Nó là tác phẩm đẹp nhất từ khi tôi cầm cọ vẽ.

– Vậy thì tôi tặng anh, với tôi nó không có ý nghĩa gì hết, mà ngược lại nó càng làm tôi buồn hơn. Chỉ mong là anh không mang nó ra triển lãm và bán đi.

– Dĩ nhiên rồi- Chàng trai có vẻ mừng rỡ. Tôi sẽ treo nó trong phòng riêng, vào một nơi trang trọng nhất.

Chàng trai ngồi bệt xuống cỏ, anh tháo gọng kính ra để lộ đôi mắt sắc sảo. Ánh mắt tinh anh khác hẳn những người bị cận thật sự. Anh nói .

– Cảm ơn chị đã tặng tôi bức tranh này!

– Nó là của anh kia mà.

– Đồng ý là của tôi vẽ, nhưng nếu không có chị, chắc suốt đời tôi cũng không thể vẽ được bức nào đẹp hơn.

– Anh nói không thật rồi- Giọng Vi hơi ngượng- Tranh đẹp là do tài năng của anh, còn tôi chỉ là một yếu tố phụ thôi.

Chàng trai nói sang chuyện khác:

– Đường như chị rất thích cảnh này, để tôi vẽ lại một bức tranh khác tặng chị nha.

Thúy Vi cười ngượng:

– Lúc này anh đã nói cảnh ở đây chỉ hợp với tâm trạng không vui. Tôi cũng không muốn mình phải buồn nữa nên không cần anh phải ghi lại cảnh này.

– Như vậy có nghĩa là chị đang buồn?

– Có thể nghĩ như vậy.

– Theo tôi, cảnh ở đây không làm cho con người ta vui đi nỗi buồn, mà ngược lại nó càng làm cho người ta chán nản hơn.

– Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

– Bởi vì khung cảnh ở đây quá buồn, nó êm đềm trống trải đến nỗi nùng.

Giọng Thúy Vi ngậm ngùi:

– Anh nói cũng có lý, nhưng không biết có đúng như trường hợp của nó không?

– Tôi nghĩ là mình nói đúng, bằng chứng là trời đang giá lạnh, vậy mà đường như chị không để ý tới điều đó, chính nỗi buồn trong lòng đã làm cho chị quên đi cái giá lạnh về thể xác.

Thúy Vi rụt người lại, cô lè lưỡi nói.

– Anh nhắc làm tôi thấy lạnh rồi.

Chàng trai hỏi ánh mắt chờ đợi.

– Nhà tôi ở gần đây, chúng ta có thể về đó sưởi ấm một tí, hi vọng là chị không từ chối.

Lời của chàng trai nhắc Thúy Vi nhớ lại và cảm thấy lạnh thật sự. Tấm áo

mỏng manh không giúp ấm hơn chút nào. Tuy nhiên Thúy Vi vẫn chưa nhận được lời. Cô dõi mắt ra xa và im lặng, chàng trai nhìn cô một lúc rồi tiếp:

– Chúng ta đi thôi, thời tiết ngày càng lạnh hơn, chị mà ngồi đây lâu hơn thì nhất định sẽ bị bệnh.

Thúy Vi đã thấy siêu lòng. Cô hỏi:

– Nhà anh ở đâu?

– Đi hết khu rừng thông này là thấy nhà của tôi- Chàng trai đứng lên- Chúng ta đi, tới đó tôi sẽ cho chị xem tranh vẽ của tôi.

Thúy Vi đứng lên, cái lạnh da thịt bắt đầu hành hạ cô. Cô run rẩy như cây lau trước gió, màu da cô tái nhợt, giọng nói không được bình thường.

– Không hiểu tại sao trước khi có anh tới. Tôi không hề thấy lạnh.

– Nếu tôi đoán không lầm thì có lẽ chị đang chìm đắm trong dĩ vãng nên cái lạnh hiện tại không làm chị chú ý.

– Có lẽ vậy.

Họ đi về phía giá vẽ, chàng trai thu dọn nó rồi xách đi. Chợt anh quay lại bắt gặp Thúy Vi đang run rẩy. Chàng trai lắc nhẹ đầu rồi đặt giá vẽ xuống. Anh đưa tay cởi chiếc áo ấm mùa đông đang mặc trên người trao cho Thúy Vi, giọng ân cần:

– Chị đã lạnh nhiều rồi, hãy mặc cái này vào.

– Anh nói tiếp khi thấy Thúy Vi định nói:- Chị đừng có từ chối, hãy xem tôi như một người bạn, hoặc là một người em trai cũng được.

Thúy Vi phì cười, cô nhận áo khoác vào người rồi hỏi:

– Năm nay anh bao nhiêu tuổi?

– Tôi tên Văn Kha - Họ tiếp tục đi- Chàng trai tiếp: - Hai mươi bốn tuổi.

– Vậy anh lớn hơn Thúy Vi hai tuổi, cô dõi cách xưng hô và giới thiệu cả

tên mình.

– Thúy Vi, cái tên đẹp quá!

Hai người băng qua rừng thông, từng lớp sương mù tan loãng theo bước chân họ. Mùa thu đã đến, từng chiếc lá vàng rơi rụng như những cánh bướm vờn quanh.

Ngôi nhà sang trọng hơn nhiều so với ý nghĩ của Thúy Vi lúc đi đường. Nhà lớn vừa phải, tường lát đá mài, tất cả đều làm bằng kiếng. Xung quanh nhà là cả một rừng hoa. Hoa trồng khắp nơi, hoa nhiều không thua gì chợ hoa Nguyễn Huệ ngày tết. Văn Kha đưa Thúy Vi vào nhà, anh bật quạt đốt lên vài ngọn nến. Ành sáng và không khí ấm áp trong nhà làm Thúy Vi thích thú, Văn Kha vào trong cất mọi thứ rồi trở ra, anh nói.

– Thúy Vi ngồi đi, để tôi đốt lò sưởi.

Không khí càng ấm hơn khi lò sưởi được đốt lên. Thúy Vi cởi chiếc áo khoác đưa cho Kha.

– Trả lại anh nè! Cảm ơn anh đã cho mượn áo.

Văn Kha nhận áo, anh ngồi xuống cạnh Thúy Vi giọng thân mật.

– Từ lúc gặp nhau tới giờ ta nói chuyện có vẻ khách sáo quá! Có lẽ vì cả hai đều chưa hiểu nhau nhiều.

– Vi đoán là anh không có ý định tìm hiểu về Vi.

– Như vậy có gì không tiện cho Vi không?

– Anh muốn biết những gì?

– Tôi đoán Thúy Vi không phải người địa phương.

– Thúy Vi ở Sài Gòn.

– Vi lên đây với ai?

– Chỉ có một mình.

– Mùa này ở đây khí hậu không được tốt lắm, chắc Thúy Vi đến đây không phải để nghỉ mát.

Thúy Vi không trả lời, cô hỏi lại:

– Còn anh, Vi cũng đoán anh là người từ nơi khác tới.

– Dung đừng an ủi anh nữa, vô ích thôi. Bây giờ ta về cho mẹ anh hay tin, chắc là mẹ sẽ mừng lắm...!

Quốc Hùng cố nói hết câu rồi khóc. Lần đầu tiên trong đời nước mắt anh lại rơi nhiều như thế.

Từng làn gió mạnh thổi qua không làm Hùng thấy nhẹ nhõm hơn. Đường về thành phố xa hun hút, chiếc xe như nặng nề hơn vì nó mang theo Hùng và Dung, mang theo cả tấm lòng nặng trĩu của hai người. Bao nhiêu mơ ước Hùng dày công xây dựng đã tan vỡ chỉ vì một sự thật được lộ dậy. Một sự thật đã chôn kín hai mươi năm qua sống dậy làm chết đi hai tâm hồn son trẻ.

Nhưng biết làm sao, sự thật vẫn là sự thật, nó là chân lý.

Quốc Hùng trở lại khách sạn Rạng Đông. Căn phòng 304 giờ đây còn lại một mình anh. Con mưa cuối mùa ập đến làm Hùng thêm trống vắng. Từng giọt mưa rả rích như xóay vào tim gan những nhát đâm đau điếng. Cũng ở đây, tại căn phòng này vào một buổi chiều mưa tầm tã, anh và Thúy Vi đã ở bên nhau. Đã trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào, vị ngọt thanh tao của một mối tình chân thật.

Quốc Hùng đóng cửa phòng. Anh ngồi vào bàn viết quãng đời đã qua. Ghi lại những ngày tháng êm đềm bên Thúy Vi mà giờ đây đã trở thành người chị ruột của anh.

Thúy Vi gục đầu bên giường bệnh của cha. Đã năm ngày trôi qua, cô chìm đắm trong nước mắt. Cô khóc cho mối tình đầu tan vỡ, vì Quốc Hùng lại chính là em ruột của cô. Vi khóc cho căn bệnh của dưỡng phụ thân thương, đã nuôi cô khôn lớn với bao cực nhọc, trần trở của cuộc đời. Căn bệnh timquái ác đã vạt ngã ông vì quá xúc động khi biết con mình lại yêu chính người em ruột.

Bà Hai xuất hiện ngoài cửa phòng. Bà được tin Hoàng Dung và lập tức tìm xuống, bà Hai đứng lặng khá lâu. Bà ngắm nhìn Thúy Vi, đứa con tưởng chừng như đã mất của bà. Ôi ! Hai mươi năm trôi qua, mái tóc của nó giờ đã dài hơn, đen mượt mà như thời còn con gái.

Cả Phương Huyền và Hoàng Nam cũng theo mẹ xuống Bến Tre.

Bà Hai nhẹ tay lấy chiếc mền trên giường khoác lên người Thúy Vi. Cử chỉ bà nhẹ nhàng ngưng vẫn làm cô tỉnh giấc.

Thúy Vi ngỡ ngàng ngược lên nhìn người đàn bà xa lạ, tự dưng linh tính mách cô đây là người mẹ đẻ ra cô. Thúy Vi ghen ngào:

– Bà là - Cô ghen lời không nói được nữa. Những giọt nước mắt còn sót lại trên đôi mắt đỏ hoe từ từ lăn xuống má .

Bà Hai cũng khóc, tiếng Bà khác lạ:

– Thúy Vi, phải Thúy Vi không?

– Me !...!

Thúy Vi gục đầu vào vai mẹ, tự nhiên cô tin đây chính là mẹ mình chứ không phải ai khác.

– Thúy Vi – Tiếng Bà Hai - Mẹ không thể nào ngờ được là có ngày hôm nay, mẹ con ta được trùng phùng như thế này.

– Mẹ ơi, Vi nức nở. Con khổ quá!

– Đừng khóc nữa con, mẹ biết tất cả rồi, mẹ sẽ bù đắp cho con những ngày tháng qua. Mẹ sẽ thương con sẽ chiều con suốt cuộc đời còn lại của mẹ.

– Bây giờ con phải làm sao đây mẹ ơi! Con mất tất cả rồi. Con là một đứa con tội lỗi.

Mẹ biết, mẹ biết - Bà Hai an ủi - Con không có tội gì hết, con chỉ là một nạn nhân đáng thương mà thôi.

Thúy Vi nhìn sang cha. Ông Lâm mê man trên giường bệnh. Cô lại khóc, lời

nói hòa trong tiếng nấc nghẹn ngào.

– Con mất tất cả rồi mẹ ơi! Giờ đây cha cũng muốn bỏ con ra đi nữa.

Ông Lâm tỉnh dậy thật đúng lúc.

– Vi... Thúy Vi... con đâu rồi...!?

– Con đây nè cha! - Vi cúi xuống bên giường cha nuôi, cô cố kìm nước mắt.

– Cha thấy thế nào hả cha?

– Cha khỏe... khỏe lắm! Mẹ con xuống chưa?

Bà Hai bước tới:

– Tôi đây nè! Tôi là mẹ Thúy Vi!

Ông Tường Lâm nở nụ cười héo hắt:

– Chị tới đúng lúc. Tôi trả con Thúy Vi lại cho chị...

– Cảm ơn anh đã nuôi nấng nó suốt hai mươi năm qua!

Ông Lâm nói, gương mặt ông thật rạng rỡ:

– Nó đã an ủi tôi rất nhiều trong thời gian qua. Giờ đây gặp lại chị, tôi sắp chết mà biết Thúy Vi nó có nơi nương tựa. Tôi đã an tâm nhiều.

– Không, cha ơi! Cha không có chết đâu - Giọng Thúy Vi đã khàn, nước mắt cô không còn rơi nữa, nó đã khô kiệt mất rồi.

Ông Lâm lại thều thào:

– Tôi giao nó cho chị đó!

– Anh yên lòng đi, nó là núm ruột của tôi mà. Anh cố dưỡng bệnh, ráng sống với Thúy Vi nó sẽ vui nhiều khi có anh bên cạnh.

– Có chị là tôi yên lòng lắm rồi. Chỉ tiếc Quốc Hùng là...

– Cha... đừng nói nữa. Con không muốn nghe đâu.

– Ừ, cha không nói nữa.

– Thúy Vi ôm bàn tay giá lạnh của ông Lâm

Cô thở thê:

– Cha ráng dưỡng bệnh nghe cha. Ngày nay con đã có mẹ rồi, nhưng không vì đó mà tình cảm của con dành cho cha vơi đi. Con vẫn thương cha, vẫn ở bên cha suốt đời.

Bà Hai nói thêm, bà cũng nghẹn lời vì xúc động:

– Vi nói đúng đó anh, hãy ráng đi, đừng bỏ nó tội nghiệp.

Ông Lâm khóat tay giọng yếu ớt:

– Biết rồi, cha biết rồi. Con ra ngoài đi, cha mệt...

Thúy Vi đứng lên, cô gọi bác sĩ rồi cùng mẹ đi ra ngoài.

Hành lang bệnh viện tràn ngập ánh sáng Phương Huyền tới bên em, cô khẽ gọi:

– Thúy Vi...

– Chị Ba...

– Thế rồi họ ôm nhau khóc nức nở. Làm sao mà không xúc động được chứ, khi họ là hai chị em ruột thịt, xa cách nhau bấy lâu để rồi bây giờ gặp lại. Bao nhiêu tình cảm nhung nhớ trong suốt thời gian qua có dịp tuôn trào.

Tiếng khóc mừng vui xen lẫn đau khổ hòa vào nhau như một bản đàn lồi nhíp. Nó làm ray rứt tâm hồn một người mẹ vừa a tìm lại được đứa con thơ.

Cánh cửa phòng bật mở, người bác sĩ bước ra với ánh mắt thất vọng. Cái lắc đầu của ông làm cho Thúy Vi không còn đứng nổi. Phương Huyền đỡ em, giọng cô lo lắng.

– Bệnh ông ấy có giảm không thưa bác sĩ?

– Rất tiếc, chúng tôi đã làm hết sức mình. Các người vô gặp bệnh nhân lần cuối đi.

Phương Huyền dìu Thúy Vi vào. Nắm lấy cánh tay giá lạnh của cha, cô thôn thức:

– Đừng có bỏ con nha cha, Vi sợ ở một mình lắm... cha ơi!

Ông Lâm thều thào, những lời nói cuối cùng:

– Còn... có....mẹ...con, ở lại nha Vi... Cha...

– Cha... cha....ơi!

Những chiếc lá rơi

Tập 10

Thúy Vi lại khóc, cô ngắt đi sau khi ông Tường Lâm qua đời.

Thành phố Sài Gòn sáng lung linh dưới ánh điện, dòng xe cộ ngược xuôi nối dài nhau không ngớt. Mùi xăng nhớt hôi nồng pha lẫn mùi son phấn phát ra từ thân người của hàng ngàn cô gái, tạo nên bầu không khí vô cùng khó chịu.

Ngọc Lan tựa người vào lưng Văn Hùng, giọng cô thoang thoảng trong gió.

– Mình tìm chỗ yên lặng một chút đi anh, ở đây khó chịu quá!

Văn Hùng vẫn cho xe chạy. Anh để ý chọn địa điểm yêu cầu của Ngọc Lan, phía sau Lan lại lên tiếng:

– Ghé chỗ nào đi anh Hùng, khách sạn Rạng Đông đó!

Chiếc xe rẽ dòng xe cộ tập vào lề, Hùng nhanh chóng gửi xe, rồi quay lại,

anh hỏi:

– Sao tự dưng Lan muốn ghé lại khách sạn này.

Lan nói bằng giọng xen chút luyến tiếc:

– Khi chưa gặp anh em đã từng ở đây. Em muốn vào thăm căn phòng 304 cũ.

Ngọc Lan bước vào khách sạn. Cô đến bên người quản lý. Cô ta nhìn Lan một hồi rồi thốt:

– Thì ra là cô, lâu quá mới thấy cô trở lại khách sạn này!

Tôi muốn được thăm lại căn phòng 304

– Tiếc quá! Phòng này đã có người thuê rồi thưa cô.

– Thật là không may - Ngọc Lan thở dài tiếc rẻ. Cô tiếp - Cảm ơn chị, chúng ta đi thôi anh Hùng.

Cả hai cùng bước ra, chợt Ngọc Lan quay lại, cô hỏi:

– Chị có thể cho tôi biết tên người thuê căn phòng này không?

– Được chứ - Cô gái dò trong sổ một lúc rồi nói- Ông ta tên Vũ Quốc Hùng.

Ngọc Lan thoáng ngạc nhiên, cô không ngờ lại gặp Quốc Hùng ở đây.

Cô gái ngồi trong quầy lại tiếp:

– Kể cũng lạ, người khách này còn khá trẻ. Anh ta thuê phòng đã hơn hai ngày và đóng cửa ở suốt trong ấy không thấy dùng cơm hoặc là thứ gì khác. Trừ một ít nước suối.

– Đã hai ngày không ăn gì sao?

– Chúng tôi rất ngạc nhiên. Cứ mỗi lần nhân viên gõ cửa là anh ta bảo không tiếp khách.

Ngọc Lan nhú mảy ngạc nhiên. Cô chợt thấy xót xa khi biết Quốc Hùng tự giam mình trong phòng không thiết gì đến ăn uống. Suy nghĩ một lúc cô nói:

– Tôi là người nhà của anh ấy. Chị làm ơn cho tôi mượn chìa khóa phòng. Tôi muốn vào xem tình trạng của anh thế nào rồi.

– Chắc là không được đâu- Cô gái từ chối - Nguyên tắc của chúng tôi.

Ngọc Lan cắt lời cô ta, cô có vẻ nóng nảy:

– Chị không nên cứng nhắc như vậy. Chị thấy đó, anh ta đã không ăn uống hai ngày rồi, nếu chị không muốn án mạng xảy ra trong khách sạn thì hãy giúp chúng tôi.

– Thôi được, nếu chị là người nhà thì cũng không sao.

Ngọc Lan quay sang nói với Văn Hùng:

– Chúng ta lên trên đi.

– Có tiện không Lan, hay là anh ở dưới đây chờ...

Ngọc Lan nhăn nhó:

– Có gì mà không tiện chứ ! Anh khó quá đi!

Ngọc Lan đi như chạy về phía căn phòng 304 , cô run run tra chìa khóa vào ổ. Cửa phòng bật mở. Có tiếng của Quốc Hùng, tiếng nói chứa nhiều mệt nhọc.

– Ai đó! Tôi đã nói là không được làm phiền kia mà.

Ngọc Lan từ từ tiến vào, theo sau cô là Văn Hùng. Cô nhìn Quốc Hùng ngồi bên bàn viết. Dáng anh bơ hờ, mái tóc rối bồng bênh như một lãng tử. Ngọc Lan khẽ gọi:

– Anh Hùng, em đây nè!

Quốc Hùng từ từ quay lại, đôi mắt thâm quầng của anh mở lớn, giọng thì thào:

– Ngọc Lan, sao em lại tới đây?

Tự dưng nước mắt Lan tuôn rơi. Con tim cô đã từng xúc động, từng yêu Hùng, từng vì Hùng mà nhớ nhung mong đợi giờ đây tuy đã biết Hùng có người yêu, anh không thể yêu cô được. Tuy đã có một Văn Hùng cứng rắn, phong trần bên cạnh. Lan vẫn mến Hùng. Mến chàng trai cô đã gặp lần đầu tiên trong những ngày xa gia đình. Lan bước tới gần Hùng. Giọng cô nghèn nghẹn:

– Tại sao anh ra nông nổi này hả Hùng?

– Anh... - Quốc Hùng không biết phải nói gì. Chợt anh trông thấy một thanh niên đứng sau lưng Lan, nên hỏi - Anh ấy là ai vậy?

– Ảnh là bạn của em, ảnh đã giúp em nhiều trong thời gian qua.

Quốc Hùng hỏi chuyện Ngọc Lan. Anh sợ cô đem chuyện mình ra mà hỏi:

– Lúc này em sống thế nào hả Lan?

– Em đã tìm lại chính mình rồi - Lan chỉ tay sang thanh niên - Anh Văn Hùng đã giúp em. Còn anh, em nghe nói hai ngày rồi anh không ăn gì tại sao vậy?

Giọng Hùng đau khổ:

– Em có thể đừng hỏi chuyện anh được không Lan?

Hùng đứng lên, anh đẩy cửa phòng bước ra hành lang. Gió từ vườn thổi vào làm Hùng như bừng tỉnh. Suốt hai ngày qua, anh đã quên thời gian, vui mình trong từng trang vở. Anh dựng lên cuộc đời của chính anh.

Ngọc Lan nhìn qua trang viết. Cô bước theo Hùng hỏi tiếp:

– Anh đang viết gì vậy Hùng?

– Cuộc đời anh.

Ngọc Lan nói bằng giọng van lơn:

– Anh hãy kể cho em nghe đi Hùng. Tại sao lại có chuyện kỳ quặc này, tại sao anh lại tự đẩy dọa mình.

Quốc Hùng quay lại, anh nghiêm giọng:

– Em có biết là, từng câu hỏi của em làm sống dậy những đau buồn tạm lắng xuống trong lòng anh không?

– Em...

– Nếu em thật sự quý anh, một chút tình cảm còn dành cho anh, thì anh xin em đừng hỏi thêm gì nữa- Giọng anh trầm mặc. Cũng có ngày anh sẽ kể cho em nghe, nhưng không phải là lúc này.

Ngọc Lan gật đầu, giọng cô ghen ghen:

– Em biết rồi.

– Đừng giận anh nha Lan - Giọng Hùng như xin lỗi.

– Em không có giận đâu:

Quốc Hùng quay sang Văn Hùng, anh hỏi:

– Anh tên là Văn Hùng?

– Còn anh là Quốc Hùng?- Văn Hùng gật đầu, anh hỏi lại.

– Chúng ta có cùng một tên- Quốc Hùng lấy thuốc mời bạn mới - Anh mới quen với Ngọc Lan hả?

– Cũng hơi lâu rồi, còn anh...?

– Được vài tháng, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng Ngọc Lan đã khá thân- Anh nói, giọng không khỏi ngập ngừng. Tôi xem Ngọc Lan như là em gái vậy.

Văn Hùng rút một hơi thuốc, anh phả khói ra điệu nghệ

– Có lẽ anh không được vui lắm ! Chúng tôi mời anh đi dạo một vòng, anh nghĩ sao?

– Ra ngoài bây giờ sẽ làm tôi buồn hơn.

– Anh khoát vai Văn Hùng, giọng như tâm sự chỉ có hai người nghe- Chắc anh đã biết ít nhiều về cuộc đời Ngọc Lan. Nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ hư hỏng, nhưng thực chất thì rất tốt. Có lúc tôi nghĩ mình sẽ giúp đỡ Lan trở về với cuộc sống của chính cô. Nhưng bây giờ bản thân tôi lo còn chưa xong...! Thôi thì còn lại anh, anh hãy giúp đỡ cô ấy và nhất là đừng bỏ qua vận may, vì Ngọc Lan là một cô gái tốt.

– Cảm ơn anh! - Văn Hùng xúc động nói - Hy vọng chúng ta còn gặp nhau và trở thành bạn của nhau.

– Nhất định rồi - Hai người chia tay, Ngọc Lan nói.

– Em muốn nói chuyện với anh Quốc Hùng một lúc.

Văn Hùng bỏ đi trước, Ngọc Lan bước ra hành lang. Thành phố lơ mờ hiện ra dưới ánh trăng. Những chùm sáng li ti từ xa như những đốm lập lòe. Lan bước tới gần Hùng, giọng cô xúc động:

– Anh Hùng, Lan thú thật là có một lúc Lan yêu anh...! Nhưng giờ đây Lan đã nhận ra sự thật. Lan có cuộc sống sôi động, ồn ào , thực tế và không mộng tưởng. Còn anh, tâm hồn anh thơ mộng, thanh cao, cuộc sống của anh giản dị nhưng ý tưởng thì không bình thường. Hai chúng ta khác biệt nhau và em đã nhận ra mình bông bột quá! Tuy nhiên em vẫn quý anh, vẫn xem anh như là một người thân yêu nhất. Có lẽ Văn Hùng hợp với em và ngày cưới của chúng em anh sẽ là người duy nhất mà em mời. Em nói như vậy để anh hiểu rằng trong thâm tâm của em lúc nào cũng có anh, một người anh đáng quý - Cô ngừng nói, đôi mắt nhìn Hùng ướt lệ - Giờ đây anh có chuyện buồn, em hận mình không có một tâm hồn đồng cảm để cùng anh chia sẻ. Em chỉ mong anh vượt qua thử thách này, hãy cứng rắn như đã từng khuyến em ngày trước.

Ngọc Lan không còn nói được nữa, lệ đã chan hòa trên mắt trên môi cô. Quốc Hùng khẽ thốt:

– Em có biết là những lời của em vừa rồi đối với anh là một viên thuốc hồi

sinh không?

Ngọc Lan mỉm cười, nụ cười của cô thật tươi.

Quốc Hùng nói tiếp:

– Thôi em về đi, kéo Văn Hùng đợi lâu, đừng lo cho anh.

Ngọc Lan và Văn Hùng nhờ cô gái ở khách sạn tìm đèn địa chỉ của Quốc Hùng trong cuốn sổ của cô ta. Cô ghé qua nhà anh cho hay tất cả. Ở đó Ngọc Lan đã gặp Hoàng Dung cô gái tóc vàng ở nhà Quốc Hùng suốt mấy ngày qua.

Nghe tin ấy Hoàng Dung lập tức lấy xe tới khách sạn.

Ngọc Lan cùng Văn Hùng trở về, tự dừng sau lần gặp gỡ này, Ngọc Lan thấy yêu Văn Hùng hơn. Cô thấy ở cô và anh có nhiều cá tính giống nhau đến lạ lùng.

Thúy Vi ngồi thẫn thờ bên khung cửa. Cũng chính nơi này mấy tháng trước cô ngồi đây chờ mong Quốc Hùng. Lần đó tâm trạng cô thật lạ lùng, vừa nhớ mong, vừa giận hờn oán trách.

Giờ đây bên khung cửa sổ, cô ngồi và nhớ tới Quốc Hùng với tâm lòng nặng trĩu u buồn. Thúy Vi nâng nhẹ chiếc hộp có cán bông hồng. Chợt một con chim chìa vôi từ đâu bay tới, nó xà xuống, kêu lên vài tiếng thảng thốt rồi bay mất, tiếng kêu của con chim lạc loài làm Vi càng thấy lẻ loi hơn.

Bà Hai bước nhẹ vào phòng, bà vuốt tóc con rồi nói:

– Đừng buồn nữa nghe con, nhìn thấy con thẫn thờ như thế này, mẹ tan nát cả lòng.

Thúy Vi gục đầu vào vai mẹ, cô không còn khóc nữa nhưng giọng cô thật buồn.

– Cha nuôi của con đã chết rồi, người đã nuôi nấng, dạy dỗ con suốt hai mươi năm dài để rồi giờ đây con lớn khôn, đã tới lúc con đền đáp công ơn, vậy mà người lại chết đi.

– Không có cha mẹ nào, dù là cha nuôi lại mong con mình đền đáp. Nếu con muốn đền ơn cho cha thì hãy cố gắng đứng lên, phấn đấu vượt qua đau khổ. Lúc đó cha nuôi con ở tuổi vàng cũng vui.

Thúy Vi ngẩng đầu lên nhìn mẹ hỏi:

– Bây giờ con phải làm gì đây hả mẹ?

– Sự nghiệp của cha con để lại, không thể bỏ ngang được. Nhưng con là phận gái, đâu có đủ sức gánh vác mọi chuyện. Bây giờ con hãy tạm về Sài Gòn ở với mẹ. Nhà cửa ở đây thì muốn người trông nom ; nhang khói cho cha con. Mẹ sẽ bảo Quốc Thái nó giúp con trông công ăn việc làm.

– Còn ... - Thúy Vi bỡ ngỡ câu nói, cô không dám nhắc đến cái tên ấy!

Bà Hai hiểu ý con muốn nói gì, bà tiếp:

– Dù sao con cũng phải nhìn nhận sự thật, con hãy về ở gần mẹ, còn ba đưa kia, bà cố ý tránh tên Quốc Hùng, mẹ sẽ cho con một đứa đến đây.

– Hay là mẹ hãy để con ở lại đây đi, con quen nơi đây rồi. Vả lại con cũng muốn gần gũi để lo nhang khói cho cha con.

– Như vậy đâu có được, con là con gái, đâu có thể ở một mình được.

Thúy Vi tìm cách từ chối, cô không muốn về ở ngôi nhà mà cô biết chắc là có rất nhiều hình ảnh của Quốc Hùng.

– Máy hôm nay mẹ và chị Ba cũng mệt rồi. Hay là mẹ và anh chị về Sài Gòn trước, con về sau...

Bà Hai ngắt lời con, giọng bà chua xót:

– Suốt hai mươi năm qua, nỗi nhớ nhung con cứ day dứt trong lòng mẹ. Nhưng rồi theo thời gian mẹ tạm quên đi. Nay biết con còn sống, nó lại có dịp bùng lên. Con hãy vì mẹ về Sài Gòn, để mẹ con gần gũi nhau, mẹ cũng vui đi phần nào nỗi nhớ con.

– Mẹ... - Thúy Vi nghẹn lời, cô làm sao mà từ chối được tấm lòng thiết tha của người mẹ, một người mẹ đã chịu nhiều mất mát và đau thương. Thúy Vi

thầm nói Cha ơi! Thứ lỗi cho con, con phải về với mẹ đây! ...

Thúy Vi đặt cái hộp và bài thơ hôm nào Hùng tặng xuống lòng đất. Cô từ từ lấp đi kỷ vật, như muốn chôn vùi tất cả hình ảnh yêu thương nhưng đầy tội lỗi.

Quốc Hùng vẫn mải miết với công việc của mình, từng mảnh đời được anh dựng lên qua ngòi bút. Từng bước ngoặt vui buồn trong đời làm anh lúc cười lúc khóc. Những trang sách theo thời gian cứ dày lên dần, đôi tay Quốc Hùng cũng vì đói mà run rẩy, mỏi mòn.

Hoàng Dung xuất hiện như một cứu tinh

Cô nhẹ nhàng đến bên anh, giọng nói êm đềm.

– Anh Hùng,... em tới tìm anh nè!

Quốc Hùng ngừng viết, anh hỏi:

– Hoàng Dung đó hả? Sao em biết anh ở đây mà tìm?

– Một cô gái có tên Ngọc Lan đã cho em biết.

– Em từ đâu tới đây.

– Ở nhà anh? Em đã ở đó suốt mấy ngày nay.

Giọng Hùng run run:

– Mẹ anh có đi xuống dưới ấy ...chưa?

Hoàng Dung nói, giọng cô càng dịu ngọt hơn.

– Mẹ anh đi rồi! Anh có biết không, cha chị... À bác Tường Lâm đã qua đời.

Quốc Hùng buông viết, anh thẫn thờ nhìn vô định vào khoảng không, giọng anh như rên:

– Cay nghiệt, thật là cay nghiệt. Liệu chị ấy có chịu nổi cú sốc này không?

Số phận sao mà trở trêu đến thế vậy chứ?

Hoàng Dung hỏi sau một lúc im lặng:

– Đã hai ngày rồi, anh tự giam mình trong căn phòng này, anh có biết em lo cho anh nhiều lắm không?

Quốc Hùng đứng lên, anh không chịu nổi không khí ngột ngạt trong phòng nên bước ra ngoài. Vẫn chiếc hành lang này, nơi anh và Thúy Vi có nhiều kỷ niệm. Nơi anh đã cùng Ngọc Lan tâm sự và bây giờ là Hoàng Dung. Quốc Hùng nói khi hai người đã ra tới bên ngoài.

– Cảm ơn em đã lo lắng cho anh.

Hoàng Dung nói thật nhỏ, giọng cô khác lạ:

– Anh đâu có hiểu rằng, em đã khóc thật nhiều khi nghe tin anh không ăn uống gì từ hai ngày qua.

– Anh muốn hoàn thành công trình này thật sớm.

– Nhưng anh cũng không nên vì vậy mà đẩy dọa bản thân mình.

– Anh không còn coi trọng cuộc sống và bản thân anh nữa.

Hoàng Dung nói bằng giọng buồn tủi:

– Nhưng ít ra anh cũng nên nghĩ tới gia đình, những người thân của anh. Và... và nghĩ tới em nữa.

Quốc Hùng nhìn cô gái với ánh mắt thương cảm.

– Hoàng Dung, em đừng vì anh mà làm khổ bản thân mình, tâm hồn anh, tình cảm của anh, giờ đây đã cạn kiệt rồi.

Hoàng Dung lắc đầu, nước mắt rung rung trên khóe.

– Anh đừng quá bi quan như vậy, Quốc Hùng. Em từng nói với anh là em vui khi anh cười, buồn khi thấy anh u sầu. Nếu anh còn chút gì nghĩ tới em thì hãy can đảm đứng lên đừng để đau thương chôn vùi cuộc đời mình như

vậy.

– Có lẽ anh mất hết can đảm rồi!

Hoàng Dung lắc đầu, ánh mắt cô buồn da diết. Dung cố tìm lời an ủi anh.

– Em từng nghe câu nói: Ai mất của cải kẻ cũng mất nhiều, ai mất bạn còn mất hơn thế, nhưng ai mất lòng can đảm thì mất tất cả .

Chợt một ngọn gió thổi qua, gió lùa một vài chiếc lá vàng vào chân họ. Hoàng Dung cúi xuống nhặt một chiếc, cô nói:

– Anh đừng có để mình như những chiếc lá này bị gió cuốn đi, không biết lúc nào mới có thể dừng lại.

Quốc Hùng chợt giật mình, giọng nói của Hoàng Dung sao mà giống Thúy Vi quá! Nó gọi cho anh bao kỷ niệm. Cũng gọi cho anh nhớ tới hiện tại, nhớ tới mẹ già chịu nhiều mất mát. Anh tự thấy mình không có quyền đánh mất tương lai, cuộc sống của chính bản thân mình.

Hoàng Dung lại tiếp, giọng cô tha thiết:

– Cuộc sống của anh, tương lai của anh giờ đây không phải là của riêng anh nữa! Trong đó còn có mẹ, có anh Thái, chị Huyền và cả em nữa, anh đừng làm khổ mình và khổ luôn bao người khác.

Quốc Hùng nói, câu nói mà trước đây anh đã từng nói với Thúy Vi.

– Nếu anh có đứng vững, vượt qua thử thách lần này, người đầu tiên anh phải biết ơn là em đó Hoàng Dung.

– Một nụ cười hé nở trên đôi môi mọng đỏ, cô nắm tay Hùng lôi đi.

– Chúng ta tìm cái gì ăn đi anh Hùng, em đói bụng rồi!

Quốc Hùng cố ăn thật chậm, mặc dù anh rất đói. Lúc còn ở trong phòng, còn bị cơn đau vật vã tự dưng anh quên mất cái đói. Nhưng giờ đây, ngồi trước bàn ăn thơm ngào ngạt, anh thấy mình như kiệt sức.

Hoàng Dung ăn không nhiều, thời gian còn lại cô chăm sóc cho Hùng từng

tí một.

– Anh Hùng ăn nhiều đi, để bù lại những ngày qua.

– Dung cũng ăn đi! Sao mà cứ lo cho anh không vậy?

– Nhìn anh em thấy no rồi.

Quốc Hùng như muốn nghẹn nơi cổ, lời củ a Hoàng Dung chứa đầy yêu thương trĩu mến. Anh ngược nhìn cô gái . Cô xinh đẹp đáng yêu, cô thùy mị đoan trang đầy đức hạnh. Phải chi anh đừng gặp Thúy Vi và Hoàng Dung trước thì hay biết mấy. Dung không thua kém Vi ở điểm nào, chỉ thua ở chỗ cô là kẻ đến sau. Còn giờ đây, Thúy Vi đã cướp đi của anh một phần tình cảm, cô đã lấy đi trái tim nóng bỏng yêu đương của tuổi trẻ, thay vào đó là một tâm hồn giá lạnh. Tiếng Hoàng Dung làm anh sực tỉnh.

– Sau bữa ăn, chúng ta về nhà đi, ở đó chỉ còn có anh Thái, anh nhớ anh nhiều lắm!

– Anh còn ở lại cho đến khi hoàn thành cuốn sách viết dở.

Hoàng Dung biết không thể làm cho Hùng thay đổi quyết định được, cô đành nói:

– Anh phải hứa với em là khi viết xong bản thảo thì phải về ngay.

– Anh hứa.

– Trong thời gian này, anh cho phép em tới thăm thường xuyên để chăm sóc anh..

– Em còn đi học nữa mà!

– Em xin nghỉ một tuần rồi.

Quốc Hùng không hài lòng.

– Vì chuyện của anh mà em bỏ học hành sao?

– Chính cha đề nghị như vậy. Cả anh Hoàng Nam cũng nghỉ làm để đi với

mẹ anh xuống Bến Tre.

Hoàng Dung nói sau khi ăn xong:

– Chúng ta ra vườn dạo chơi một lúc đi, mấy ngày qua anh cách biệt với bên ngoài, bây giờ đi dạo chắc vui lắm!

Mùa thu đã đến, lá vàng rụng vương vãi, chúng như tấm thảm làm êm nhẹ gót chân.

Tiệc mừng ngày Thúy Vi trở về được tổ chức.

Bữa tiệc vắng Quốc Hùng nhưng hình ảnh chàng trai lúc nào cũng lớn vờn bên Vi. Hoàng Dung và Phương Huyền tới bên Vi an ủi:

– Vui lên đi chị Thúy Vi, hôm nay chị là chủ nhân của bữa tiệc đó.

– Phải rồi đó Vi, nãy giờ thấy em buồn, mẹ cứ thở dài hoài.

– Chỉ tại em buồn ngủ thôi.

– Vài bữa nữa là tới đám cưới của chị, em phải cố gắng giữ sức khỏe.

– Thúy Vi nói giọng thần thờ:

– Tới ngày đó Quốc Hùng sẽ về.

Có tiếng bà Hai :

– Đã đến lúc các con phải nhìn nhận sự thật. Mẹ muốn con và Hùng gặp nhau để xóa đi mặc cảm. Dù sao hai đứa cũng là ruột thịt.

Phương Huyền tiếp lời mẹ:

– Tới ngày đó chắc là sẽ có nhiều ngõ ngàng.

Nhưng gặp một lần để rồi mãi mãi hai đứa không bị quá khứ ám ảnh nữa.

Thúy Vi yếu đuối:

– Em sợ là mình không chịu nổi, em sợ...

– Tất nhiên là sẽ có nhiều ngõ ngách, nhưng rồi tất cả sẽ qua đi, em đừng có lo.

Thúy Vi im lặng. Chị cô đâu có hiểu được rằng cô đã yêu Hùng quá nhiều, cô sợ không quên được. Từng lời nói động viên, an ủi của người thân càng làm Vi thêm đau buồn, ray rứt. Mỗi lần có ai đó nhắc tới Quốc Hùng, lòng cô như se thắt. Gắng gượng ở lại cho tới tiệc gần tàn, Thúy Vi dụi mắt cô nói:

– Con không được khỏe, có lẽ vì con không quen đi xa, con xin phép nghỉ trước.

Bà Hai nhìn theo cái dáng gầy của con mà lòng thật xót xa. Con bà đã phải chịu cùng một lúc hai nỗi đau tưởng chừng như không chịu nổi.

Thúy Vi vào phòng riêng, cái phòng xưa nay vẫn bỏ trống được sửa sang lại khá đẹp từ khi có cô về. Thẩn thờ nhìn qua khung cửa, tiếng côn trùng rả rích buồn náo nùng, chợt có tiếng gõ cửa, Thúy Vi miễn cưỡng hỏi:

– Ai đó?

– Hoàng Dung, em có thể vào được không?

Chợt muốn được tâm sự với đi nỗi buồn, cô nói:

– Vào đi Dung. Chị đang buồn vì không có bạn đây.

Dung bước vào bên Vi. Cả hai cùng nhìn ra cửa sổ.

Khu vườn lờ mờ trong màn đêm, nó càng mờ hơn vì cửa sổ có che kiếng. Hoàng Dung lên tiếng trước.

– Khung cảnh êm đềm buồn đến náo nùng, phải không chị Thúy Vi.

– Dung cũng buồn nữa à!

– Có lẽ nỗi buồn của em chỉ kém chị một chút thôi.

– Như vậy hai chúng ta đồng cảm, không hiểu hai nỗi buồn gặp nhau sẽ vui hay lại càng buồn thêm nữa. Dung có chuyện gì buồn vậy?

– Hoàng Dung không trả lời, cô hỏi lại :

– Anh Quốc Hùng đối với chị như thế nào?

– Hùng à! Tốt lắm, tốt đến độ giờ đây tuy đã biết Hùng là em ruột vậy mà chị vẫn nhớ nhung. Nhưng có lẽ đêm nay là đêm cuối cùng. Từ ngày mai chị sẽ quên tất cả để trở về với cuộc sống của mình.

– Vậy đêm nay chị hãy kể cho em nghe chuyện của hai người đi, có lẽ như vậy sẽ làm cho chị dễ chịu hơn.

Thúy Vi chợt nhận ra trong lời nói, ánh mắt của Hoàng Dung có gì khác lạ. Cô tỉnh ý hỏi?

– Dường như em quan tâm tới Hùng nhiều lắm!

– Em...- Hoàng Dung lúng túng- em không biết phải nói làm sao nữa. Thật ra trước đây em có lần yêu anh ấy, còn bây giờ.

– Bây giờ em phải yêu nhiều hơn . Vì Hùng không còn gì ràng buộc nữa.

– Nhưng trái tim của anh ấy lạnh lẽo mất rồi.

– Em hãy tự sưởi ấm nó lên, lúc đó trái tim của Hùng sẽ thuộc về em.

– Em không biết mình phải làm cách nào đây.

– Hãy gần gũi Hùng nhiều, hãy động viên an ủi Hùng trong những lúc như thế này. Chị đã từng nhớ Quốc Hùng từng nói như thế này.

Hoàng Dung hỏi hột hột:

– Anh nói sao hả chị?

Thúy Vi cười nhẹ, nụ cười tuy héo nhưng đó vẫn là nụ cười làm tâm hồn cô thanh thản đôi chút.

– Em có vẻ yêu Hùng nhiều quá, nhưng yêu thì chứ đủ, em phải tỏ ra hiền thực, ngoan ngoãn, còn phải dịu dàng phải biết lo cho sự nghiệp của Quốc Hùng, biết trọng ý thích của Hùng. Bởi Hùng đã nói với chị vậy. Tiêu chuẩn mà Hùng chọn làm vợ là như thế đó!

– Em sợ mình không đủ sức.

– Nhưng điều quan trọng là em phải thật lòng yêu, tình yêu chân thành sẽ giúp con người ta vượt qua tất cả.

Thúy Vi bước tới bên chiếc đàn ghi- ta treo nơi tường nhà từ trước, cô ôm đàn, rồi nói:

– Chị nhớ có một lần đi dạo, bản nhạc này đã làm cho Hùng thích thú.

Thúy Vi lướt nhẹ đôi tay ngà ngọc trên những sợi dây đàn, một điệu tango êm đềm, sâu lắng vang lên... Trời đổ mưa...

Quốc Hùng rời khách sạn. Đêm nay anh tự dưng nhớ nhà đến lạ. Buổi chiều anh vừa hoàn thành xong bản thảo, lúc sắp đi trời kéo mưa đen. Hùng lấy nilon cẩn thận gói bản thảo lại rồi lấy xe về Hóc Môn.

Từng ngọn gió thổi cùng tiếng sét vang lên không giúp Hùng vui đi nổi buồn, cái buồn xâm lấn tâm hồn anh từ lúc ấy tới bây giờ. Nó cứ ray rứt mãi không nguôi.

Cả nhà đã chìm trong giấc ngủ. Hùng tắt máy rồi dùng chìa khoá mở cửa đi vào. Anh chợt nhận ra căn phòng xưa nay không có người ở mà vẫn còn sáng đèn, rồi tiếng đàn từ đó vọng ra cùng lúc với cơn mưa đổ xuống. Hùng bước những bước hụt hẫng về phía nán đèn, tiếng đàn quen thuộc đã chiếm mất hồn anh. Hùng bắt chập những hạt mưa ướt làm ướt hết cả người.

Anh âm thầm lặng lẽ đứng dưới trời mưa nhìn vào phòng, nơi đó có người con gái tóc dài xoắn bờ vai. Cô đang say sưa thả hồn theo dòng nhạc. Hùng đứng đó, anh mặc tình cho nước mưa hoà cùng nước mắt làm mặt chất bờ môi.

Bất chợt Hoàng Dung nhìn ra khung cửa, cô định kêu lên rồi im bật vì đã nhận ra đó chính là Quốc Hùng. Bản nhạc cũng vừa chấm dứt, hình bóng Quốc Hùng cũng biến mất trong đêm. Hoàng Dung nói với:

– Thôi chị Vi ngủ đi, em về phòng đây.

Hoàng Dung cất những bước đi như chạy, cô mặc tình mưa mà đuổi theo Hùng.

Quốc Hùng tựa người vào khung cửa, anh nhìn Dung với ánh mắt không hồn, Hoàng Dung lay tay anh, cô nói ra cổ át tiếng mưa rơi.

– Anh Hùng... Anh làm sao vậy? Anh không thấy trời mưa hay sao mà đứng đây!

– Còn em- Hùng bừng tỉnh, anh nhớ ra và chợt thấy Hoàng Dung đứng trước mặt mình.

– Em ra đây làm gì vậy, mưa ướt hết rồi.

– Em lo cho anh- Hoàng Dung không giấu lòng cô nói chân thật- Em không thể yên lòng khi thấy anh như thế này. Quốc Hùng lắc đầu, anh nói như rên:

– Vào nhà đi Dung, em đừng làm anh phải khổ nữa.

– Tại sao anh phải khổ chứ?

– Anh... anh cũng không thể yên lòng khi thấy em phải khổ sở như thế này.

Hoàng Dung chợt bật khóc, cô không còn kiềm được và ngã vào lòng Quốc Hùng. Giọng cô thổn thức.

– Anh Hùng, nếu được mãi mãi đứng bên anh dù là đứng dưới mưa thế này, em cũng vui lòng.

Quốc Hùng cố trấn tĩnh trong lòng, anh không thể cự tuyệt thẳng thắn, lại càng không thể yêu đương một cách giả dối.

Quốc Hùng lấy trong ngực ra áo ra tấm bản thảo nhét vào tay Dung rồi nói khẽ.

– Em hãy đem cái này vào đưa cho chị ...ấy, coi như là kỷ niệm cuối cùng, ngày mai em hãy tới khách sạn...

Quốc Hùng bỏ đi sau câu nói, anh như chạy trốn một Hoàng dung nóng bỏng đầy quyến rũ.

Hoàng Dung đứng lặng nhìn theo cái bóng yêu thương xa dần rồi mất hút trong màn đêm. Cô nặng nề bước trở lại phòng Thuý Vi.

Thuý Vi lặng lẽ ngồi đọc từng trang bản thảo Hoàng Dung mới đưa.

Thuý Vi đứng lên, cô mở tủ rồi bỏ tất cả quần áo vào trong túi xách du lịch. Vi quyết định rồi. Cô không thể ở lại ngôi nhà có quá nhiều hình ảnh Quốc Hùng, cô biết rằng cô sẽ ngày một héo hon vì quá khứ cứ dậy lên từng lúc. Vi ra đi cô cũng chưa hiểu phải về đâu. Một tờ giấy viết vội để trên bàn với dòng chữ thật ngắn: Mẹ tha lỗi cho con, đứa con bất hiếu suốt hai mươi năm qua giờ đây lại thêm một lần bất hiếu con không thể ở lại được nữa rồi, quá khứ cứ đeo đuổi con từng lúc... Từng lúc sẽ làm cho con cạn kiệt- Xin từ giã Mẹ, anh, chị, từ giã Hoàng Dung và tất cả mọi người .

Quốc Hùng tựa người bên gốc cây vú sữa, bên cạnh anh là Hoàng Dung- Cô gái tóc vàng quần quít bên anh suốt mấy ngày nay.

Thuý Vi đi ba ngày rồi, Quốc Hùng trở về sau khi Hoàng Dung cho hay. Anh, Quốc Thái và cả Hoàng Nam, Phương Huyền đổ xô đi tìm, nhưng chỉ vô vọng. Quốc Hùng ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, anh hỏi giọng ai oán.

– Biết bao giờ gia đình anh mới hết bi kịch hả Dung?

– Thật khó mà trả lời- Dung đưa tay gỡ nhẹ chiếc lá vừa rơi xuống đậu trên vai Hùng, cô tiếp:- Nhưng rồi tất cả sẽ qua đi, những người tốt nhất định sẽ được hạnh phúc.

Quốc Hùng mệt mỏi đứng lên.

– Chúng ta vào nhà đi.

Cả nhà cùng đứng lên, họ cùng mệt mỏi như nhau, có bóng chú bé bán báo bên ngoài, Quốc Hùng bước ra lấy vài tờ rồi cùng Hoàng Dung vào phòng khách. Ở đó có bà Hai, Quốc Thái và Phương Huyền đều có mặt. Bà Hai cất tiếng hỏi:

Tính sao bây giờ Hùng, có còn nơi nào con chưa tìm tới nữa không?

– Tất cả những nơi mà ngày trước con và chị ấy đi chơi, con đã tìm qua.

Bà Hai thất vọng. Chợt bà cất tiếng ho, Phương Huyền lo lắng hỏi:

– Có sao không mẹ, mẹ thấy trong người như thế nào?

– Mệt, mẹ mệt mỗi quá.

Quốc Hùng nói giọng có lỗi:

– Chúng con đã làm mẹ phải đau buồn. Con hứa sẽ cố gắng tìm chị ấy về đây cho mẹ thật sớm.

– Thuý Vi nó dại quá! Tại sao lại bỏ đi chứ!

Tiếng Hoàng Dung:

– Bởi vì ngôi nhà này gọi cho chị ấy nhớ tới anh Hùng, vả lại chỉ không muốn vì mình mà anh Hùng phải ra đi.

– Cũng tại mẹ không khéo léo dàn xếp- Bà Hai nhìn sang Phương Huyền- Tội nghiệp. Cũng vì chuyện này đám cưới của Phương Huyền phải hoãn lại.

Quốc Thái nói thêm.

– Còn con định đưa Hồng Nhung đi chơi xa, tất cả kế hoạch giờ đây đều lỡ dở.

– Còn một nơi nữa, con nghĩ chị ấy có thể tới.

– Chỗ nào vậy Hùng?

– Đà Lạt, ngày mai con sẽ đi Đà Lạt tìm chị ấy.

Hoàng Dung nói, giọng cô ngượng ngùng:

– Em cũng muốn đi, anh Hùng cho em theo với.

– Vậy cũng tốt - Bà Hai xen vào: - Có Hoàng Dung theo nếu gặp con Vi, để hai đứa tụi nó nói chuyện với nhau sẽ dễ hơn.

Thành phố Đà Lạt mờ ảo trong sương mù buổi sáng Thúy Vi ngồi im lìm trên thảm cỏ xanh rì, tiếng chim rừng hót líu lo hòa tiếng rì rầm của thác, từng giọt nước trắng xóa đổ dài tạo thành một màn nước không dứt. Xa xa tận chân trời những vệt xanh thẫm của cây rừng che khuất.

Thúy Vi nghe lòng thanh thản lạ lùng. Ngày đầu tiên tới đây, cô cũng ngồi như thế này, bao nhiêu kỷ niệm sống đây, chúng ray dứt, cầu xé tâm hồn. Nhưng rồi kỷ niệm cũng dần vơi đi, khung cảnh thiên nhiên cũng sưởi ấm hồn cô, mặc dù không khí bên ngoài giá lạnh.

Thúy Vi ngồi đó, mái tóc dài buông xõa, quần áo mỏng manh không làm cho cô thấy lạnh. Ngày đầu tiên ngồi đây Thúy Vi như người trong mộng, cô mơ màng ảo tưởng xa xôi. Hôm nay cũng trở lại nơi này, vẫn khung cảnh của ngày hôm trước và cô đã nghĩ đến tương lai, một tương lai mù mịt...

Chợt Thúy Vi nghe có tiếng chân người, cô ngạc nhiên nhưng không quay lại. Rồi một giọng nói cất lên. Tiếng nói ngọt ngào trong vắt.

– Chị đã ngồi ở đây suốt hai ngày liền.

Thúy Vi nghĩ thầm: Giọng con trai, nhưng sao lại trong trẻo như thế - Cô vẫn không quay lại và giữ im lặng. Giọng nói kia lại vang lên.

– Chắc là chị thích cảnh ở đây lắm! Tôi xin phép tặng chị một bức tranh này, bức tranh vẽ khung cảnh mà chị thích..

Chàng trai chìa bức tranh trước mặt, dù không muốn cô cũng phải nhìn qua. Chợt Thúy Vi hỏi giọng giận dữ:

– Ai cho phép anh vẽ hình tôi trong này?

Chàng trai hỏi về tình nghịch:

Chị thấy có đẹp không?

– Anh thấy mình có quyền vẽ hình người khác mà không cần phải hỏi ý người ta sao?

Chàng trai nói giọng phân trần:

– Tôi để ý chị từ khi chị mới tới đây ngồi lần đầu, hình ảnh của chị làm cho tôi xúc động và chợt muốn ghi lại. Nếu tôi xin phép chị thì đâu còn đẹp nữa, lúc đó sẽ mất đi vẻ tự nhiên.

Thúy Vi vẫn giận, dù lí lẽ của anh ta hết sức thuyết phục.

– Nhưng tôi không muốn mình có mặt trong tranh.

– Bây giờ nó là của chị- Chàng trai vẫn ngọt ngào nhã nhặn- Chị có quyền sử dụng.

Thúy Vi cảm lấy tấm lụa, cô định ném xuống dòng thác trước mặt, nhưng chợt dừng lại. Hình ảnh một thiếu nữ tóc dài có gương mặt đẹp nhưng rất buồn, bên cạnh cô là dòng thác và rừng thông, xa xa là dải sương mù làm Vi sống lại. Cô ngắm kĩ hơn và chợt nhận ra chàng trai vẽ khá đẹp, cô từ từ ngoảnh lại nhìn. Trong mắt cô hiện lên một thanh niên với gương mặt hiền hòa dễ mến. Mái tóc dài cùng với cái kính cận tạo cho anh dáng dấp của một nghệ sĩ.

Trên môi anh nở nụ cười khá đẹp. Anh cất tiếng vẫn cái giọng trong thanh như ban nãy:

– Bức tranh này đẹp nhất trong các bức tranh khác của tôi, chỉ tiếc là chị không thích?

– Anh vẽ nó từ lúc nào? - Thúy Vi hỏi giọng cô vui hơn.

– Ngay từ lúc chị tới đây và ngồi ở chỗ này.

– Vậy mà tôi không hề thấy anh.

– Tôi ngồi ở đằng kia- Đưa tay chỉ về phía giá vẽ, giọng anh cũng vui- Chỉ tại chị không để ý, vả lại tôi thấy chị rất buồn, từ lúc ngồi đây chị nhìn duy nhất vào dòng thác bên kia, nên không thấy tôi là phải.

– Tại sao anh lại chọn cảnh này?

– Nói đúng hơn là tôi đã chọn chị- Chàng trai nói giọng thân mật- Tôi đến đây là gần một tháng, cảnh này không làm tôi thích, nhưng khi có chị tới đây tôi thấy nó đẹp hơn nhiều.

Thúy Vi đỏ mặt, cô lí nhí.

– Thật ra cảnh ở đây rất đẹp, tôi thích nó.

Chàng trai nhìn Vi chăm chú, giọng anh khác lạ.

– Ở đây có nhiều cảnh đẹp hơn, nhưng chỉ có duy nhất nơi đây là phù hợp với tâm trạng buồn, có lẽ chị có chuyện không vui nên đã thích cảnh này.

Thúy Vi mân mê bức tranh, cô hỏi:

– Anh thích tấm tranh này lắm à?

– Nó là tác phẩm đẹp nhất từ khi tôi cầm cọ vẽ.

– Vậy thì tôi tặng anh, với tôi nó không có ý nghĩa gì hết, mà ngược lại nó càng làm tôi buồn hơn. Chỉ mong là anh không mang nó ra triển lãm và bán đi.

– Dĩ nhiên rồi- Chàng trai có vẻ mừng rỡ. Tôi sẽ treo nó trong phòng riêng, vào một nơi trang trọng nhất.

Chàng trai ngồi bệt xuống cỏ, anh tháo gọng kính ra để lộ đôi mắt sắc sảo. Ánh mắt tinh anh khác hẳn những người bị cận thật sự. Anh nói .

– Cảm ơn chị đã tặng tôi bức tranh này!

– Nó là của anh kia mà.

– Đồng ý là của tôi vẽ, nhưng nếu không có chị, chắc suốt đời tôi cũng không thể vẽ được bức nào đẹp hơn.

– Anh nói không thật rồi- Giọng Vi hơi ngượng- Tranh đẹp là do tài năng của anh, còn tôi chỉ là một yếu tố phụ thôi.

Chàng trai nói sang chuyện khác:

– Đường như chị rất thích cảnh này, để tôi vẽ lại một bức tranh khác tặng chị nha.

Thúy Vi cười ngược:

– Lúc này anh đã nói cảnh ở đây chỉ hợp với tâm trạng không vui. Tôi cũng không muốn mình phải buồn nữa nên không cần anh phải ghi lại cảnh này.

– Như vậy có nghĩa là chị đang buồn?

– Có thể nghĩ như vậy.

– Theo tôi, cảnh ở đây không làm cho con người ta vui đi nỗi buồn, mà ngược lại nó càng làm cho người ta chán nản hơn.

– Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

– Bởi vì khung cảnh ở đây quá buồn, nó êm đềm trống trải đến nỗi nùng.

Giọng Thúy Vi ngậm ngùi:

– Anh nói cũng có lý, nhưng không biết có đúng như trường hợp của nó không?

– Tôi nghĩ là mình nói đúng, bằng chứng là trời đang giá lạnh, vậy mà dường như chị không để ý tới điều đó, chính nỗi buồn trong lòng đã làm cho chị quên đi cái giá lạnh về thể xác.

Thúy Vi rút người lại, cô lè lưỡi nói.

– Anh nhắc làm tôi thấy lạnh rồi.

Chàng trai hỏi ánh mắt chờ đợi.

– Nhà tôi ở gần đây, chúng ta có thể về đó sưởi ấm một tí, hi vọng là chị không từ chối.

Lời của chàng trai nhắc Thúy Vi nhớ lại và cảm thấy lạnh thật sự. Tấm áo mỏng manh không giúp ấm hơn chút nào. Tuy nhiên Thúy Vi vẫn chưa nhận

được lời. Cô dỗi mắt ra xa và im lặng, chàng trai nhìn cô một lúc rồi tiếp:

– Chúng ta đi thôi, thời tiết ngày càng lạnh hơn, chị mà ngồi đây lâu hơn thì nhất định sẽ bị bệnh.

Thúy Vi đã thấy siêu lòng. Cô hỏi:

– Nhà anh ở đâu?

– Đi hết khu rừng thông này là thấy nhà của tôi- Chàng trai đứng lên- Chúng ta đi, tới đó tôi sẽ cho chị xem tranh vẽ của tôi.

Thúy Vi đứng lên, cái lạnh da thịt bắt đầu hành hạ cô. Cô run rẩy như cây lau trước gió, màu da cô tái nhợt, giọng nói không được bình thường.

– Không hiểu tại sao trước khi có anh tới. Tôi không hề thấy lạnh.

– Nếu tôi đoán không lầm thì có lẽ chị đang chìm đắm trong dĩ vãng nên cái lạnh hiện tại không làm chị chú ý.

– Có lẽ vậy.

Họ đi về phía giá vẽ, chàng trai thu dọn nó rồi xách đi. Chợt anh quay lại bắt gặp Thúy Vi đang run rẩy. Chàng trai lắc nhẹ đầu rồi đặt giá vẽ xuống. Anh đưa tay cởi chiếc áo ấm mùa đông đang mặc trên người trao cho Thúy Vi, giọng ân cần:

– Chị đã lạnh nhiều rồi, hãy mặc cái này vào.

– Anh nói tiếp khi thấy Thúy Vi định nói:- Chị đừng có từ chối, hãy xem tôi như một người bạn, hoặc là một người em trai cũng được.

Thúy Vi phì cười, cô nhận áo khoác vào người rồi hỏi:

– Năm nay anh bao nhiêu tuổi?

– Tôi tên Văn Kha - Họ tiếp tục đi- Chàng trai tiếp: - Hai mươi bốn tuổi.

– Vậy anh lớn hơn Thúy Vi hai tuổi, cô đổi cách xưng hô và giới thiệu cả tên mình.

– Thúy Vi, cái tên đẹp quá!

Hai người băng qua rừng thông, từng lớp sương mù tan loãng theo bước chân họ. Mùa thu đã đến, từng chiếc lá vàng rơi rụng như những cánh bướm vờn quanh.

Ngôi nhà sang trọng hơn nhiều so với ý nghĩ của Thúy Vi lúc đi đường. Nhà lớn vừa phải, tường lát đá mài, tất cả đều làm bằng kiếng. Xung quanh nhà là cả một rừng hoa. Hoa trồng khắp nơi, hoa nhiều không thua gì chợ hoa Nguyễn Huệ ngày tết. Văn Kha đưa Thúy Vi vào nhà, anh bật quạt đốt lên vài ngọn nến. Ành sáng và không khí ấm áp trong nhà làm Thúy Vi thích thú, Văn Kha vào trong cất mọi thứ rồi trở ra, anh nói.

– Thúy Vi ngồi đi, để tôi đốt lò sưởi.

Không khí càng ấm hơn khi lò sưởi được đốt lên. Thúy Vi cởi chiếc áo khoác đưa cho Kha.

– Trả lại anh nè! Cảm ơn anh đã cho mượn áo.

Văn Kha nhận áo, anh ngồi xuống cạnh Thúy Vi giọng thân mật.

– Từ lúc gặp nhau tới giờ ta nói chuyện có vẻ khách sáo quá! Có lẽ vì cả hai đều chưa hiểu nhau nhiều.

– Vi đoán là anh không có ý định tìm hiểu về Vi.

– Như vậy có gì không tiện cho Vi không?

– Anh muốn biết những gì?

– Tôi đoán Thúy Vi không phải người địa phương.

– Thúy Vi ở Sài Gòn.

– Vi lên đây với ai?

– Chỉ có một mình.

– Mùa này ở đây khí hậu không được tốt lắm, chắc Thúy Vi đến đây không phải để nghỉ mát.

Thúy Vi không trả lời, cô hỏi lại:

– Còn anh, Vi cũng đoán anh là người từ nơi khác tới.

– Tôi ở Nha Trang, cha tôi là họa sĩ, còn tôi thì đang tập sự. Cha tôi biểu tôi lên đây chọn một số cảnh để vẽ. Coi như là chuyến đi thực tập. Ngôi nhà này là ngôi nhà nghỉ của gia đình, ở đây có chú Ba và một đứa con gái, họ ở lại đây và chăm sóc ngôi nhà này.

– Sao này giờ không thấy hai người.

– Có tôi lên nên họ về thành phố chơi, có lẽ chiều nay họ sẽ trở lại.

– Lúc này anh hứa cho Vi xem tranh anh vẽ, bây giờ Vi muốn xem.

– Vậy thì phải qua phòng bên kia.

Văn Kha hướng dẫn Thúy Vi sang phòng vẽ, ở đây có rất nhiều tranh, có những bức đã được đóng khung, có những bức còn đang dở, Văn Kha nói:

– Tôi chỉ mới tập sự, nên tranh vẽ còn vụng về lắm!

– Vi không am hiểu về hội họa, nhưng Vi thấy tranh của anh cũng đẹp lắm!

Văn Kha vén rèm, một rừng hoa hiện lên trên khung cửa. Thúy Vi khen:

– Hoa nhiều và đẹp quá!

– Cha tôi rất thích trồng hoa kiểng, xung quanh nơi người ở lúc nào cũng đầy hoa.

– Ở đây khung cảnh đẹp quá, thích hợp cho những chuyện nghỉ ngơi.

– Hiện nay Thúy Vi ở đâu?

– Ngay dưới chân đồi này, Vi ở trong một căn nhà cho thuê.

– Vi lên đây chỉ có một mình, vậy chắc là ở chung với chủ nhà.

Thúy Vi lắc đầu, ánh mắt cô thật buồn:

– Ngôi nhà khá nhỏ, chỉ có một mình Vi ở thôi.

Văn Kha nhìn cô giọng ái ngại:

– Con gái ở một mình giữa rừng núi như thế thật là không tiện chút nào, sao Vi không đi với một người nào khác, mà chỉ đi có một mình?

– Vi biết đi với ai bây giờ? - Giọng Vi nãy nùng gương mặt của cô buồn da diết.

– Đường như Thúy Vi có chuyện gì buồn lắm! Nếu không có gì bất tiện, Vi kể cho tôi nghe đi.

– Anh đang có những ngày nghỉ tốt đẹp, chuyện của Vi buồn lắm, anh không nên nghe làm gì.

Văn Kha khoát tay, cử chỉ bao quát:

– Vi thấy đó, ở đây vắng vẻ, nếu không vì công việc có lẽ tôi sẽ không ở lại nơi này. Sáng nay được làm quen với Vi, tôi rất vui, nếu có chuyện gì buồn thì Vi cứ nói cho tôi nghe, biết đâu tôi sẽ giúp đỡ, ít ra Thúy Vi sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn sau khi kể hết những tâm sự của mình.

Thúy Vi nhìn chàng trai với ánh mắt dịu dàng. Tự dưng Vi thấy vui hơn. Từ khi gặp Văn Kha nỗi buồn trong lòng cũng vì đó mà lắng xuống.

Cô nói nhỏ:

– Hẹn anh lần khác đi, bây giờ Vi không muốn nhắc đến chuyện cũ.

Văn Kha cười, nụ cười thật tươi:

– Tôi không thể ngờ trong chuyến đi này tôi được làm quen với một người dễ mến như Thúy Vi ngay giữa khung cảnh núi rừng hoang vắng như thế này.

– Ở đây hoang vắng lắm sao ?

– Rất vắng, dưới chân đồi nơi Thúy Vi trọ, cũng vậy xa xa có một mái nhà, đa số là nhà nghỉ nên không phải lúc nào cũng có người.

– Hai ngày nay Vi không để ý tới việc đó, bây giờ nghe anh nói làm Vi thấy sợ.

– Tôi nghĩ chuyện của Vi có lẽ buồn lắm, trông Vi thần thờ khó tả.

Thúy Vi lảng tránh, cô thật sự không muốn nhắc tới những chuyện đã qua.

– Có lẽ Vi phải về, bây giờ cũng trưa rồi.

Văn Kha nhận ra mình đã sai trong khi nói ra chuyện buồn của cô bạn mới quen. Anh nói, ánh mắt chờ đợi.

– Vi ở lại đây chơi tới chiều nha, tôi sẽ làm cơm trưa mời Vi cùng ăn cơm luôn.

Thúy Vi hỏi giọng thích thú:

– Anh biết làm bếp à?

– Vi hãy ở lại đi, tôi làm bếp không thua gì phụ nữ đâu!

– Vi không tin, nhìn anh không có vẻ gì là biết nội trợ.

Văn Kha cười giòn, giọng anh thách thức ;

– Vậy Vi hãy ở lại, chúng ta cùng thi nấu ăn xem ai hơn ai.

Thúy Vi cũng cười, cô vui lây với niềm vui của chàng trai.

– Nhất định anh sẽ thua.

– Chưa chắc, để lát nữa rồi biết.

– Chà, anh có vẻ tự tin quá, chắc là anh làm cũng không đến nỗi nào.

– Thúy Vi có biết nấu canh chua với cá hủ không?

Thúy Vi giật mình. Cô chợt nhớ tới Quốc Hùng lần anh xuống chơi đầu tiên. Chính tay cô đã làm món ăn này đãi anh. Giờ đây tất cả chỉ còn lại kỷ niệm, buồn hơn thế nữa, nó lại là những kỷ niệm tội lỗi.

Văn Kha chợt nhận ra vẻ buồn của Thúy Vi, giọng anh hỏi hặn:

– Có phải tôi làm cho Vi buồn không?

Thúy Vi thở dài, cô bước nhẹ ra khỏi phòng, nói giọng thật nhỏ:

– Không phải lỗi của anh đâu, xin lỗi vì Vi đã làm anh mất vui.

Kha bước theo, anh cố nói để Vi vui.

– Có gì đâu mà xin lỗi, nếu Vi có buồn thì hãy ngồi đây, để tôi xuống bếp làm cơm. Hôm nay nhất định Vi phải ở lại đây thưởng thức tài nội trợ của tôi.

– Tôi cùng với anh làm cho vui.

– Không cần đâu, Vi hãy ngồi đây, để tôi lấy cho Vi vài cuốn sách.

– Vi muốn thấy tận mắt tài làm bếp của anh.

Văn Kha đùa:

– Nụ cười của Vi làm đá cũng phải tan, tôi không có lý do gì mà từ chối nữa.

Những chiếc lá rơi

Tập 11

Thúy Vi thu mình trong tấm chăn dày, cô nghe nhức đầu và khó thở vì mũi bị nghẹt. Suốt ngày hôm qua, cô ngồi dưới làn sương mù dày đặc, sáng nay cũng vậy, may mà có Văn Kha đến thật đúng lúc. Nếu không thì có lẽ giờ này bệnh cô đã nặng hơn.

Thúy Vi nhớ tới Kha, chàng trai vui tính, tài hoa, những bức tranh anh vẽ thật đẹp, nhất là bức tranh anh vẽ cô ngồi tư lự bên dòng thác. Thúy Vi chợt thấy luyến tiếc vì cô không nhận nó.

Vi ở lại nhà Văn Kha tới chiều, chàng trai có giọng nói ngọt ngào thanh thanh như con gái đã làm cho cô vui đi nỗi bất hạnh trong lòng. Cô còn nhớ lúc chia tay, cũng tại ngôi nhà này vì Văn Kha đã đưa cô về. Anh khẽ nói:

– Thúy Vi ở lại một mình nơi đây tôi thật không an tâm chút nào, tiếc là nhỏ quá nếu không ... nếu không tôi sẽ dời tới đây để bảo vệ cho Vi.

Cô nóng bừng đôi má khi nhớ tới câu nói và ánh mắt của chàng trai lúc ấy. Chợt một cơn ho ập tới làm cắt đứt ý nghĩ của cô. Thúy Vi nghe trong người thật khó chịu, cô đứng dậy định mua thuốc nhưng trời đã tối. Thời tiết bên ngoài khá lạnh. Thúy Vi đành nằm xuống, nỗi trống vắng, cô đơn lại có dịp hành hạ cô. Được một lúc cô nghe trong người cô nóng bừng, có lẽ cô đã sốt.

Chợt có ánh đèn pin loang loáng ngoài cửa. Thúy Vi thấy lo lo, những lời nói lúc chiều của Kha lại vang lên. Vi thu người trong tầm chắn cô cố thu thật gọn và thở thật nhẹ. Ành đèn dừng lại bên cửa, tiếng Văn Kha vang lên làm Vi thấy nhẹ nhõm hẳn.

– Vi ơi, Thúy Vi ơi, Kha nè! Tôi đến cho Vi một người bạn đây.

Thúy Vi ngồi dậy, tóc cô rối bời. Chợt Vi nghe loạng choạng, cô đứng muốn không vững nữa, tiếng Vi yếu ớt:

– Có chuyện gì vậy anh Kha?

– Vi mở cửa đi, dường như Vi không được khỏe hả?

Thúy Vi không trả lời, cô gượng ngồi dậy rồi bước tới mở chốt cài cửa. Không khí giá lạnh theo Văn Kha và cô gái ủa vào làm Vi run mình. Cô vội vàng đóng cửa, rồi tựa người vào vách. Văn Kha nhìn cô, giọng anh lo lắng.

– Thúy Vi bệnh hả? - Anh bước tới định đưa tay sờ trán cô nhưng chợt dừng lại - Kha chỉ tay vào cô gái lạ nói:- Đây là Vân Anh con của chú Bama tôi nói cho Vi nghe lúc chiều đó. Thúy Vi ở nhà một mình tôi không an tâm nên

đưa Vân Anh tới hồi chiều. Có hai người sẽ vui hơn

Thúy Vi nghe lòng xúc động, cô không ngờ Văn Kha lại quan tâm tới cô nhiều như vậy!

– Trời mưa lạnh quá, anh lặn lội tới đây làm gì cho cực, không để sáng hãy tới.

– Nếu tôi không tới đây vào giờ này thì làm sao tôi biết được Vi bệnh.

– Vi đâu có bệnh gì đâu, chỉ cảm sơ thôi.

Kha nói với cô bé:

– Vân Anh giúp chị Thúy Vi về giường đi.

Cô bé cất tiếng giọng trong trẻo:

– Để em đỡ chị, không khí ở đây rất khó chịu đối với những người lạ.

Văn Kha hỏi, khi cô đã nằm xuống giường:

– Vi thấy trong người như thế nào.

Thúy Vi cười, mặc dù cơn sốt đã lên cao:

– Cũng thường thôi, chỉ cảm sơ, chắc tới sáng là khỏi thôi, cảm ơn anh đã đưa Vân Anh đến đây với Vi.

Nghe giọng nói và nhìn sắc mặt của Vi tôi thấy không bình thường chút nào hết!

– Anh làm như mình là bác sĩ vậy, thật ra Vi rất khỏe.

Cô bé Vân Anh sờ tay lên trán cô, giọng cô bé hơi lo.

– Chị nóng quá, chắc là bị sốt rồi!

– Thấy chưa - Văn Kha nói như trách - Tôi đã nói là Vi bệnh, vậy mà cứ giấu tôi hoài.

Thúy Vi chợt cảm thấy buồn. Phải chi đừng có những chuyện éo le kia thì giờ đây cô đâu phải nằm như thế này và phải vật vã vì cơn sốt.

Giọng cô có chút hờn tủi :

– Chỉ một lúc sẽ khỏi, anh Kha về đi, có Vân Anh ở đây với Vi là tốt lắm rồi.

– Tôi sẽ về và đem thuốc tới cho Thuý Vi.

– Đừng anh Kha - Giọng nàng hốt hoảng, tự dưng cô sợ phải mang ơn chàng trai này- Trời lạnh lắm, vả lại đường xa, bệnh của Vi cũng không có gì, anh đừng quá bận tâm.

– Thuý Vi đừng xem thường, Vi bị sốt rồi đó, nếu không có thuốc bệnh sẽ nặng hơn, hồng chùng phải đi bệnh viện.

Thuý Vi lè lưỡi, cô rụt cổ về sợ hãi.

– Vi sợ bác sĩ lắm à!

Văn Kha phì cười, nụ cười làm gương mặt anh hiền hoà dễ mến hơn.

– Vậy thì phải nằm yên đây đi cô bé, tôi đi lấy thuốc sẽ trở lại ngay.

Văn Kha không để cô nói thêm, bóng anh cùng với ánh đèn khuất dần để lại trong Thuý Vi một cảm giác kỳ lạ. Cô vừa muốn Kha trở lại thật nhanh, vừa muốn Kha đừng bap giờ trở lại. Sự xuất hiện của Kha làm cô vui nhưng rồi lại sợ. Kha lịch sự nhưng không kiêu cách, dịu dàng không mềm yếu. Chợt Thuý Vi muốn tìm hiểu người con trai này, cô hỏi Vân Anh :

– Vân Anh là gì của anh Kha vậy ?

Không là gì hết- Cô bé nói như người lớn.- Cha em là người nhận coi chừng nha ở đây cho gia đình anh Kha.

– Vân Anh là người ở đâu hả.

– Dạ, em sinh ra và lớn lên trên ngọn đồi này!

Thúy Vi ngược nhìn. Cô bé khoảng mười bốn tuổi, nước da trắng hồng, màu da đặc trưng của con gái Đà Lạt.

Vi hỏi tiếp :

- Anh Kha đối với em như thế nào? Có tốt không ?
- Anh tốt lắm ! Mỗi lần anh Kha từ Sài Gòn lên là em có quà!
- Vân Anh có biết thành phố không! Sài Gòn đó !
- Em biết rồi, có phải thành phố Sài Gòn có đông người, ở đó đông xe lắm, xe cộ cũng nhiều nữa.
- Đúng rồi, vậy là em đã tới thành phố chơi
- Hôm ấy chính anh Kha đã dẫn em đi, có cả chị Tuyết nữa.

Tự dưng Vi nghe hồi hộp, cô hỏi:

- Chị Tuyết nào, chị ấy là gì của anh Kha vậy Vân Anh?
- Chị ấy là người yêu của anh Kha, nhưng chị ấy chết rồi!

Thúy Vi tròn mắt, cô ngạc nhiên hỏi:

- Chết rồi, tại sao vậy em?
- Vì tai nạn, một chiếc xe đã tông phải chị ấy trên đường đi học về.
- Có lẽ ngày ấy anh Kha buồn lắm hả?

Giọng cô bé bùi ngùi, nó có vẻ mến Kha nhiều:

- Anh ấy rất buồn còn khóc nữa, tai nạn cách đây ba năm, vậy mà anh Kha vẫn chưa nguôi.

Thúy Vi hỏi với một chút rạo rức:

– Nghĩa là anh ấy vẫn chưa có người yêu khác?

Vân Anh gật đầu. Con bé ngáp một hơi dài, tỏ ý không muốn nói chuyện nữa. Thúy Vi chỉ cho nó chiếc giường bằng mây còn lại- Vân anh leo lên giường rồi lấy chiếc mền mà nó mang theo đắp lên người, chẳng bao lâu con bé ngủ say, tiếng ngáy khê khàng vang lên làm không khí càng thêm buồn.

Thúy Vi càng khó chịu hơn vì cơn sốt ngày một lên cao. Cô nằm im một chút rồi mơ màng ngủ. Trong giấc ngủ khó khăn vì bệnh, mơ màng thấy Quốc Hùng, người con trai làm xao xuyến lòng cô, cũng chính anh làm cô đau khổ, anh đứng chơi vui trên một hòn đá, xung quanh anh là vực thẳm, xa xa là Thúy Vi, cô cố vươn tay nhưng không tài nào nắm được Quốc Hùng. Chàng trai từ từ nghiêng người ngã xuống đáy vực. Thúy Vi giật mình tỉnh giấc, cô mở mắt và gặp Văn Kha. Chàng trai đứng cạnh cô từ lúc nào không hay biết, bàn tay anh đặt nhẹ lên trán cô, ánh mắt mát dịu, lời nói êm đềm.

– Thúy Vi sốt nhiều quá!

– Anh Kha trở lại hỏi nào vậy?- ;Thúy Vi hỏi giọng khó khăn:

– Từ nãy giờ, Thúy Vi ngủ say nên tôi không dám gọi, dường như Thúy Vi nằm mơ, một cơn ác mộng.

Chuông đồng hồ buông một tiếng, Thúy Vi hỏi:

– Anh Kha chưa ngủ sao?

– Tôi chưa muốn ngủ, Vi uống thuốc nha?

Thúy Vi gượng ngồi dậy cái đầu cô nặng nề cất lên rồi gục xuống. Tiếng Văn Kha.

– Vi hãy nằm đó đi, mọi chuyện để tôi lo.

– Làm phiền anh nhiều quá. Vi không ngờ bệnh của mình lại nặng như thế này.

– Có gì đâu, chỉ cần Vi khỏe là tôi vui rồi.

Thúy Vi nằm yên, cô lắng nghe tiếng ly tách chạm nhau. Có lẽ anh đang tìm

nước, Vi không ngờ chuyển đi này cô lại ngã bệnh và không ngờ được giờ này có một chàng trai chăm sóc cho cô. Vì cô lặn lội, thao thức. Vì nghe lòng ái ngại không ít. Rồi đây cô phải mang ơn Kha, biết lấy gì để đền đáp.....

Văn Kha bước tới bên giường, anh cất tiếng:

– Thuý Vi uống nước nè !

Thuý Vi ngồi dậy, viên thuốc màu đỏ xinh xinh nằm gọn trên tay. Văn Kha đưa cô một ly nước. Thuý Vi nhắm mắt uống vội. Từ nhỏ cô vốn sợ phải uống thuốc nó không quen với cô bởi Thuý Vi ít khi bị bệnh:

Giọng nói Văn Kha lại vang lên :

– Vi nằm nghỉ đi, thuốc này rất tốt, rồi Vi sẽ thấy khoẻ ngay.

– Còn anh. - Thuý Vi bỏ lỡ câu nói cô không biết hỏi thế nào cho phải đây. Trong khi Văn Kha, chỉ tay vào gốc nhà, nơi đó có chiếc võng mắc sẵn, anh nói :

– Tôi biết bệnh Thuý Vi không nhẹ nên đã đem theo võng, đêm nay tôi sẽ ở đây canh bệnh.

– Như vậy đâu có tiện, làm sao anh có thể ngủ được trên chiếc võng ấy ?

Văn Kha cười giọng anh thật vui:

– Làm con trai phải tập làm quen với mọi tình huống, ngủ võng là bài học tôi đã từng thuộc lòng, Thuý Vi đừng có lo.

Văn Kha nhìn cô bằng đôi mắt thật ấm, anh tiếp :

– Vi nằm nghỉ đi, trời đã khuya rồi, bệnh của Vi mà thuyên giảm thì nỗi cực của tôi được đền bù, chúc Vi ngủ ngon.

– Chúc anh ngủ.....- Thuý Vi bỏ lửng câu nói - Chắc là anh không thể ngủ ngon được trên chiếc võng chật hẹp ấy.

– Thuý Vi đừng bận tâm nữa, tôi sẽ ngủ được khi nào Vi ngủ và sẽ ngon

giấc khi Vi không còn trăn trở .

Thuý Vi kéo chăn đắp lên tận cổ, cô nhắm mắt lại. Từ trong đáy mắt trào ra hai giọt lệ.

Văn Kha trở mình trên chiếc võng, nó chật hẹp và khó ngủ như lời Thuý Vi nói. Tuy nhiên Kha mất ngủ không phải hoàn toàn ở nó mà vì hình ảnh người yêu cũ lại hiện về. Ba năm trôi qua, anh cố quên Tuyết và anh đã sắp làm được. Nhưng Thuý Vi lại xuất hiện đã phá tan quyết tâm của anh. Tuyết lại hiện về làm anh mất ngủ, trong ấy có cả Thuý Vi nữa. Chính cô đã làm cho anh suy nghĩ nhiều nhất. Suốt ba năm qua Kha không tìm được cho mình một hình bóng nào thay cho Tuyết, vậy mà bây giờ Thuý Vi cứ cuốn hút anh , cô lôi cuốn anh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, để rồi giờ đây, Kha trăn trở không yên . Anh từ bỏ chăn êm nệm ấm để đến đây, nằm cạnh một cô gái xa lạ, có vẻ đẹp yêu kiều tha thướt....

Thuý Vi trở mình thức giấc, cô ghé mắt nhìn ra cửa sổ, trời đã hé sáng, không khí có ẩm áp hơn ngày hôm qua. Vi nghe trong người khoẻ hẳn. Cô bước xuống giường. Chợt cô bắt gặp bếp lửa còn bốc khói, trên đó có một cái nồi. Thuý Vi đưa mắt nhìn sang giường bên cạnh, Vân Anh vẫn còn say ngủ, chiếc võng nơi Văn Kha nằm đêm qua đã được gấp lại cẩn thận. Vi lần bước xuống bếp, cô nhìn vào nồi, trong đó có một ít cháo.

Thuý Vi sững sờ bên bếp một lúc- Văn Kha đã thức dậy sớm để nấu cháo cho cô. Anh chu đáo chăm sóc cho cô như một người thân, rất thân.

Cánh cửa nhà chợt mở, Văn Kha bước vào, trên tay anh là một đoá hoa dại, Thuý Vi vì cô lấy giọng tự nhiên hỏi :

– Anh Kha đi đâu về sớm vậy?

– Tôi đi tìm một ít hoa, buổi sáng trong nhà có một bình hoa sẽ cảm thấy dễ chịu hơn- Anh hỏi Vi, giọng rất quan tâm - Thuý Vi thấy trong người như thế nào rồi?

– Thuý Vi cố hết sức bình tĩnh, tuy vậy giọng nói của cô vẫn khác lạ.

– Vi.....Vi thấy khoẻ nhiều rồi, cảm ơn anh đã quan tâm giúp đỡ.

Văn Kha bước lại đầu giường, nơi cô nằm, vừa cầm hoa anh vừa nói:

– Vi đi rửa mặt đi, trời sáng rồi đó !

Thuý Vi bước vào phòng vệ sinh, cô thần thờ tựa người vào vách. Văn Kha quan tâm tới mình nhiều quá, cử chỉ chăm sóc của anh làm cô e dè, khó xử, nhưng cũng vì nó mà cô vui hơn.

Thuý Vi ở thật lâu trong phòng vệ sinh, khi trở ra cô không còn thấy Văn Anh nữa. Hoa đã được cắm vào bình, trên bàn cháo đã mức ra chén, một tách nước để bên cạnh, Văn Kha nói với nụ cười trên môi.

– Tôi nấu cho Thuý Vi một ít cháo cảm. Vi ăn rồi uống thuốc là kể như hết bệnh.

Thuý Vi ngồi vào bàn, cô cố lấy giọng tự nhiên :

– Anh Kha chu đáo như một người phụ nữ vậy.

– Từ nhỏ mẹ đã tập cho tôi tính tự lập, tất cả công việc thuộc về sinh hoạt bình thường, tôi đều có thể làm được.

– Hôm nay Vi may mắn được gặp anh, nếu không có anh chắc Vi sẽ khổ vì bệnh.

– Coi như cả hai chúng ta đều may mắn.

Thuý Vi lúng túng không ít vì câu nói đó. Văn Kha đã bóng gió xa xôi về một tình cảm khác lạ đã định hình trong anh, cô im lặng ngồi bên bàn. Văn Kha nhắc:

– Vi ăn cháo đi chứ , thức ăn do con trai làm chắc không ngon lắm!

Vi nhìn trên bàn chỉ có một chén duy nhất, cô hỏi :

– Còn phần của anh đâu ?

– Vi ăn một mình đi, tôi không có nấu cho mình.

Văn Kha đùa:

– Đây là cháo cho người bệnh, tôi còn rất khỏe nên không có quyền ăn- Anh đứng lên rồi nói- Vi ăn đi tôi đi dạo quanh đây một lúc.

Bóng Văn Kha xa dần. Nhìn dáng của anh, cô muốn gọi lại, nhưng miệng cô không nói được. Nhìn chén cháo còn toả khói, lòng Vi bồi hồi khó tả. Vi cô ăn thật nhanh, ăn xong cô uống viên thuốc của Kha để trên bàn.

Thúy Vi đi vào phòng tắm thay đồ, cô đứng trước gương chải lại mái tóc rối. Gương mặt Vi hốc hác đi nhiều. Cái vẻ hồn nhiên, ngây thơ ngày nào không còn nữa.

Thúy Vi bước nhẹ ra ngoài. Bóng Văn Kha xa xa, anh đang thần thờ dạo quanh khu rừng thông- Thúy Vi bước tới giọng cô êm đềm.

– Vi nhớ hôm qua anh có nói, khu vực này rất quen thuộc đối với anh.

Kha cười, giọng anh thật trong.

– Tôi quen ở đây như bản thân tôi vậy?

Tự dưng Vi muốn đi dạo một vòng, cảnh ở đây vào buổi sáng chắc đẹp lắm!

Giọng Kha nghiêm nghị.

– Vi vừa mới khỏi bệnh, không nên ra ngoài. Tôi đã nhờ Vân Anh xuống chợ mua giúp Vi một số thực phẩm tươi, hôm nay Vi chịu khó nằm nhà- Kha nói giọng anh không được tự nhiên lắm. Ành mắt thì nhìn đi nơi khác- Tôi tình nguyện chăm sóc Vi. Buổi chiều Vi mới có thể đi dạo được.

Thúy Vi ngỡ ngàng, Văn Kha đối với cô khá tốt! Cô im lặng phóng tầm mắt ra xa, Văn Kha nói tiếp...

– Vi vào nhà đi, ở đây buổi sáng sương nhiều lắm! Thúy Vi không nên ở lâu.

– Tại sao...- Vi hỏi với một chút ngập ngừng- Tại sao anh lại tốt với Vi như vậy?

Văn Kha cười, nụ cười hiền lành:

– Có lẽ vì một chút tò mò, tôi muốn được nghe câu chuyện của Thúy Vi, câu chuyện đã làm Thúy Vi buồn, buồn đến thần thờ- Văn Kha lại cười, ánh mắt anh thật sáng. Tôi muốn biết xem anh nào đã đủ sức làm Vi phải buồn.

– Tại sao anh lại nghĩ đó là một mình anh?

– Ành mắt Vi đã nói lên điều đó.

– Anh tài nhĩ.

– Tình yêu có một nơi trên trái đất, nó là một thứ tình cảm khó tìm, nhưng khi có rồi thì lại dễ thấy.

Thúy Vi nghe lòng buồn man mát, cô cất bước quay vào. Cô tựa người trên giường ngủ. Cô im lặng nghe tiếng chim rừng hót đón chào bình minh. Nhưng có lẽ tiếng đập của con tim lớn hơn cả tiếng chim- Nó rộn lên vì tình cảm cũ đang dần dần lắng xuống bởi nó là một thứ tình cảm tội lỗi, không có thật. Thay vào đó là một tình cảm mới, êm dịu hơn, nó đến với cô rất tự nhiên, tự nhiên như ánh mặt trời mọc buổi sáng.

Quốc Hùng cùng Hoàng Dung ngồi xuống những bậc tam cấp bằng đá của khách sạn Đà Lạt, giọng anh mệt mỏi:

– Chúng ta hãy trở về thôi Dung ơi! Đã năm ngày ròng rã rồi mà vẫn không thấy có kết quả, không còn một khách sạn, phòng trọ nào trong thành phố này mà chúng ta không ghé qua.

Tiếng Hoàng Dung:

– Còn một số nơi hẻo lánh nữa mà chúng ta chưa tới.

– Cao nguyên Đà Lạt rộng mênh mông, danh lam thắng cảnh lại nhiều, chỉ với sức hai chúng ta mà không có may mắn kèm theo thì nhất định không tài nào tìm được.

Hoàng Dung tựa người vào vách, cô mân mê chậu hoa trên tay, giọng u buồn:

– Em cũng mệt rồi, nhưng lại chưa muốn về. Em sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của mẹ anh khi chúng ta đứng trước mặt người với hai bàn tay trắng.

- Mấy ngày qua Dung đã vì anh mà vất vả nhiều.
- Chỉ cần anh vui là được rồi.
- Thật ra anh đi tìm chỉ muốn làm vừa lòng mẹ, anh tin chắc chị ấy sẽ trở về.
- Tại sao anh lại tin như vậy?

Hùng nói với một chút ngượng ngùng:

- Tính chị ấy anh biết rất rõ.
- Sau chuyện đi này, anh định sẽ làm gì?
- Anh sẽ.....Anh cũng chưa biết nữa, chắc phải chờ khi có tin của chị Vi.

Dung hỏi, giọng cô khác lạ.

- Nếu mãi mãi không có tin của chị ấy thì sao?
- Nhất định sẽ có.
- Em cầu mong như lời anh nói.

Quốc Hùng phóng tầm mắt ra xa, giọng anh u buồn.

Chiều hôm nay chúng ta đi dạo một vòng để từ giã Đà Lạt.

Văn Kha và Thúy Vi thả bước trong rừng thông. Từng chiếc lá vàng rơi nhẹ, lá phủ lín đường đi như một tấm thảm thiên nhiên. Gió chiều thổi nhẹ làm lá thông vì vu như tiếng nhạc.

Văn Kha lên tiếng:

- Thúy Vi thấy khung cảnh ở đây như thế nào?
- Êm đềm, thơ mộng hợp với cuộc sống nội tâm.

– Đi hết khu rừng này sẽ tới một bờ suối, ở đó có rất nhiều chim.

Thúy Vi cúi xuống, cô đưa tay nắm một ít lá rồi ném lên không. Những chiếc lá vàng tủa ra, rồi bay lượn như những cánh bướm!

Tiếng chảy róc rách dần vọng đến, Văn Kha nói:

– Đã tới suối rồi đó Vi.

Rừng thông vừa hết ,thì tới một con suối. Nước suối trong vắt nhìn thấy tận đáy. Thúy Vi thích thú nhìn xuống cạnh bờ suối, cô lắng tai nghe tiếng chim rừng hót rôm rả. Giọng thanh tao:

– Ở đây đẹp quá! Không khí trong lành, thơ mộng.

Văn Kha bẻ một ít lá cây, anh rải xuống đất rồi cả hai cùng lên đó. Thúy Vi cởi giày, cô nghịch ngợm lùa chân xuống nước. Kha nói khẽ:

– Thúy Vi bệnh vừa mới hết, không nên đùa với nước.

Cô chợt nghe lòng chùng xuống vì câu nói này. Văn Kha quan tâm đến cô từ việc nhỏ nhất nhất, anh chu đáo, lo lắng cho cô như một người thân. Anh nấu cơm, xách nước như một bà nội trợ. Thúy Vi nghe lòng xao động, cô hỏi:

– Tại sao anh Kha lại lo lắng cho Vi nhiều như vậy?

Kha dõi mắt nhìn ra xa, giọng anh mơ màng:

– Thúy Vi có biết là sự xuất hiện của Vi đã làm sống dậy trong anh hình bóng của người yêu cũ không?

– Có phải Tuyệt không?

– Tại sao Vi biết?

– Vân Anh đã nói với Vi, nói đúng hơn là chính Vi đã hỏi nó.

Văn Kha nghe lòng vui vui, vậy là Thúy Vi có ít nhiều quan tâm tới anh , anh tiếp:

– Ngày xưa anh đã từng yêu một người con gái tên Tuyết. Cô cũng dịu dàng, tha thiết như Vi bây giờ.

– Vậy ra anh chăm sóc cho Vi chỉ vì Tuyết?

– Không phải hoàn toàn như vậy. Trong lòng anh Vi là Vi còn Tuyết là Tuyết đã chết. Tuyết đã chết thì không thể nào sống lại được. Thành thật mà nói, lần đầu tiên gặp Vi ngồi ngắm dòng thác đổ, anh đang tìm tới Vi bằng lòng say mê hội họa. Rồi khi nói chuyện với Vi, anh thấy trong Vi có một chút gì của Tuyết. Nhưng cho đến khi bắt gặp Vi trên giường bệnh anh... lúc đó anh hiểu rất rõ mình đang làm gì, anh hiểu là anh đang chăm sóc lo lắng cho Vi, một cô gái xa lạ đã gieo vào lòng anh một tình cảm sâu đậm.

Thúy Vi lảng tránh, cô sợ cả ánh mắt và lời nói của chàng trai. Ành mắt lúc này không còn bị che phủ bởi kính cận nữa. Cô vút từng chiếc lá xuống dòng suối, lá theo nước trôi đi, hững hờ như những con thuyền nhỏ từ xa. Vi nói chuyện khác:

– Ở đây cảnh đẹp, không khí lại trong lành, gia đình anh có một chỗ nghỉ mới thật là tuyệt!

– Mỗi năm cứ đến mùa hè, anh và cha mẹ lại lên đây. Hy vọng là tình bạn của chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn để mùa hè năm sau, anh có thể mời Vi tới đây nghỉ ngơi, cùng ngắm cảnh và lại được ngồi đây nghe suối reo.

Thúy Vi nói giọng xa xôi:

– Chỉ sợ là một năm trôi qua có quá nhiều thay đổi.

– Anh thì không thay đổi gì hết, còn Vi, Vi có định làm gì trong những ngày tới không?

Thúy Vi thở dài.

– Vi chưa có ý định gì hết!

– Đường như Vi Có nhiều chuyện buồn lắm!

– Có thể nói là như vậy.

Văn Kha nói nhỏ, anh thú thật lòng mình:

– Từ lúc gặp Vi, anh thấy cuộc sống mình như đổi khác. Có cái gì đó như mới mẻ trong đời làm anh yêu cuộc sống hơn. Bởi vì anh muốn hiểu Vi nhiều hơn, muốn san sẻ với vi những chuyện buồn trong đời.

– chỉ sợ chuyện của Vi sẽ làm mất đi cảm giác yêu đời đang có trong anh.

– Nếu vậy anh càng muốn nghe hơn nữa!

– Để làm gì chứ!?

– Để chia sẻ với Vi, để gánh vác cho Vi một phần gánh nặng.

Nhưng Vi lắc đầu, mái tóc cô như một ddòng suối.

– sẽ không có ích gì đâu, anh là họa sĩ nên có một chút mơ mộng trong tâm hồn.

– Không phải đâu Vi. Những gì anh nói là có thật. Vi cứ mãi ôm nỗi khổ trong lòng, sẽ ngày càng khô hơn.

– Vi...- Cô ngập ngừng bỏ ngang câu nói. Văn Kha tiếp:

– Kể đi Vi, kể xong Vi sẽ thấy nhẹ nhàng hơn...

– Thúy Vi không thể từ chối được nữa. Cô kể lại cuộc đời cô từ lúc gặp Quốc Hùng, cuối cùng cô hỏi:

– Có phải Vi là một người chị hư hèn, tội lỗi không hả anh?

Văn Kha nghe lòng mình man mát buồn. Câu chuyện của Thúy Vi đã làm anh xót xa, Kha cố an ủi cô:

– Tại sao Vi lại tự gán cho mình một cái tội ấy mà không nghĩ rằng mình chỉ là một nạn nhân của chiến tranh.

Vi ngẩng đầu lên, ánh mắt anh đỏ hoe:

– Anh nói có thật không? Có phải Vi chỉ là một nạn nhân thôi sao?

– Nếu nói Vi không có lỗi thì không đúng hoàn toàn.

Vi nghe đau nhói trong lòng, cô hỏi dồn dập:

– Vậy là Vi có lỗi phải không?

– Phải, Vi đã có lỗi với mẹ Vi, chính sự ra đi của Vi đã có lỗi.

– Nghĩa là sao?- Vi hỏi, ánh mắt cô ngơ ngàng.

– Vi đã vứt bỏ sau lưng tất cả mà ra đi. Nhưng Vi có hiểu không, Vi hành động như vậy là đã xé nát tâm hồn của mẹ Vi rồi. Đồng ý là Vi không chịu nổi hình bóng của Quốc Hùng luôn hiện ra quanh Vi, nhưng ít ra khi bỏ đi, Vi cũng nên gặp bác gái một lần.

– Vi thật là bất hiểu, tại sao Vi lại không nghĩ tới chuyện này chứ!?

Kha nói tiếp, giọng anh như một quan tòa.

– Bác gái đã mất Vi suốt hai mươi năm, nay vừa mới tìm lại được, niềm vui vừa sống dậy thì Vi vô tình dập tắt. Thà rằng Vi mãi mãi không về, bác sẽ ít đau khổ hơn. Đằng này Vi xuất hiện, rồi lại đi đột ngột. Chính Vi đã nhen nhúm trong lòng bác một ngọn lửa rồi cũng chính Vi dập tắt nó, nhưng lúc nào cũng vậy, lửa tắt nhưng tro tàn thì cứ mãi âm ỉ. Vết thương trong lòng bác hiện giờ đây chắc là đau nhức lắm!

Vi nức nở, cô khóc thật nhiều, ngược nhìn Kha bằng ánh mắt nhòe lệ, giọng cô nghẹn ngào:

– Bây giờ Vi phải làm gì đây hả anh?

Văn Kha lấy khăn trao cho Vi, giọng anh êm đềm:

– Vi hãy lau mặt đi- Anh tiếp khi thấy Vi đã lau xong đôi má đầy lệ - Vi hãy trở về với gia đình.

– Trở về ư... Vi không làm được đâu?

- Tại sao chứ ?
- Vì sợ gặp Quốc Hùng
- Có lẽ bây giờ cả nhà đang đi tìm Vi đó!

Những chiếc lá rơi

Tập 12

Thuý Vi nhìn xuống dòng nước trong, hình bóng hai người trong ấy. Thuý Vi chợt đỏ bừng đôi má khi thấy trong nước, đôi mắt Văn Kha nhìn cô không dứt.

Nắng chiều sắp tắt, hoàng hôn sắp bao trùm lên thành phố cao nguyên. Giọng Vi như tiếng gió trong lành:

- Vi muốn ngắm hoàng hôn, hoàng hôn ở cao nguyên chắc đẹp lắm!

Văn Kha khẽ đưa tay dịu cô đứng lên, mùi hương thoang thoảng của con gái làm chàng trai ngây ngất. Tiếng Văn Kha.

- Đã ba năm qua giờ anh mới có một buổi chiều như thế này.

Thuý Vi nghe lòng rung động, cô chợt sợ cái cảm giác đó của mình, tự dưng đôi chân Vi bước ra xa. Cô không dám đi cạnh Văn Kha, cô sợ một giây phút mềm yếu sẽ đến.....

Quốc Hùng đưa Hoàng Dung đi theo ngược dòng suối, cuối cùng họ ngồi xuống một tảng đá, tiếng nước róc rách nghe vui tai như một bản nhạc của núi rừng. Quốc Hùng chợt nhớ tới lúc anh và Thuý Vi bơi thuyền..... nhớ lại bài thơ đã làm tặng Thuý Vi, Hùng khẽ ngâm : Con thuyền nhỏ trôi nhẹ .

Hoàng Dung nói khi anh vừa dứt lời:

- Bài thơ hay quá nhưng nó không hợp với cảnh này!

– Có lẽ đây là lần cuối cùng anh ngâm nó!

Hoàng Dung tỉnh ý:

– Có phải anh làm tặng chi Vi bài thơ đó?

Giọng Hùng mơ màng:

– Tất cả chỉ còn lại kỷ niệm.

Hoàng Dung soi mình dưới nước cô hỏi :

– Anh không thể nào quên đi cái kỷ niệm đó được sao?

– Cần phải có thời gian, mọi chuyện như vừa mới xảy ra hôm qua, anh làm sao mà quên được.

Hoàng Dung đứng lên, cô ngược nhìn bầu trời rồi thốt khẽ:

– Sắp tối rồi anh Hùng anh nhìn kia, hoàng hôn phủ đầy màu tím. Em mơ ước một ngày nào đó được dạo chơi trong rừng thông, ngay dưới chân em là dòng suối, như vậy là em toại nguyện rồi.

– Nhưng em không thấy vui khi trong lòng đang buồn.

Quốc Hùng cũng không vui :

– Tại sao em theo anh làm chi để bây giờ phải buồn.

Em cũng không hiểu lòng mình nữa- Cô bước trở lại dòng suối- Có lẽ định mệnh làm em phải khổ.

– Anh nợ em nhiều quá. Rồi đây anh không biết lấy gì để đền đáp.- Chỉ sợ anh không muốn thôi, em đâu có ước mơ gì cao xa.

Giọng Hùng thật nhỏ, anh thấy mình có lỗi với Dung nhiều quá.

– Hãy cho anh thời gian đi Dung, giờ đây anh đang bị kỷ niệm giằng xé, tâm hồn anh đang chơi vơi, lạng lạng, anh không còn là của chính anh nữa.

– Được gần gũi anh được cùng anh dạo chơi như thế này là em vui rồi, em đâu còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Hùng nghe lòng xót xa quá! Hoàng Dung yêu anh tha thiết. Cô vì anh mà làm tất cả, vì anh mà cô bỏ học hành vứt bỏ tương lai.

Quốc Hùng bước tới bên Dung, anh dìu cô ngồi xuống giọng êm đềm:

– Em tốt và xinh đẹp như một cô tiên.

Chợt Hoàng Dung bắt gặp những chiếc lá trôi hững hờ cô nói :

– Anh Hùng có nhìn thấy những chiếc lá kia không? Có lẽ trên thượng nguồn của dòng suối này cũng có hai người như chúng ta. Những chiếc lá kia minh chứng cho một bàn tay của một cô gái thả xuống.

Quốc Hùng nhìn chăm chú vào đám lá đang trôi, anh ngẩng đầu và bắt gặp màu tím hoàng hôn. Quốc Hùng chợt nhớ Thuý Vi. Từng nói, cô thích nhìn dáng chiều Đà Lạt. Giọng Hùng đầy hy vọng.

– Chúng ta trở ngược lên thử coi Dung, biết đâu.....

Họ len lỏi trong rừng thông để đi theo dòng suối. Những chiếc lá ngày càng nhiều hơn làm hy vọng của Hùng cũng lớn dần. Cuối cùng họ cũng đi hết rừng thông, Hùng sững sờ khi bắt gặp Thuý Vi ngồi cạnh chàng trai lạ. Rồi hai người đứng lên, chàng trai khẽ dìu Thuý Vi. Trên môi Quốc Hùng nở một nụ cười, anh nói khẽ Cầu chúc cho hai người hạnh phúc . Chợt Quốc Hùng khoát tay lên vai Hoàng Dung, cô ngã đầu vào ngực anh, giọng cô như tiếng reo của dòng suối.

– Chị Thuý Vi không còn cô đơn nữa, anh cũng nên nghĩ tới bản thân mình đi.

Chợt Quốc Hùng thấy Thuý Vi bước ra xa, cô như muốn tránh né chàng trai. Giọng Hùng như bừng tỉnh sau cơn mê:

– Chúng ta hãy theo cho biết chỗ của anh chị Thuý Vi, rồi về thưa lại với mẹ. Chỉ có mẹ mới có đủ sức kéo chị về.

Văn Kha đáp lên người Thuý Vi tấm chắn ánh mắt anh nhìn thiếu nữ đang

say ngủ thật tha thiết Kha quay người bước đi, anh lục trong hành lý của Thuý Vi. Cuối cùng anh cũng tìm thấy được cái mà anh muốn tìm. Kha nói một mình: Tha lỗi cho anh Vi nhé ! Chỉ vì muốn em hạnh phúc, muốn em trở về với gia đình, anh mới làm như vậy!

Kha ngồi lên bàn viết, anh soạn một lá thư gửi cho mẹ Thuý Vi. Trong thư anh yêu cầu bà lên và điều cần nhất là không nên để Quốc Hùng đi theo. Sáng hôm sau, Kha nhờ chú Ba về Sài Gòn tìm địa chỉ mà anh lấy được trong túi xách Thuý Vi.

Quốc Hùng tới thăm ông Chấn. Mọi người quây quần bên gốc nhãn. Bây giờ nhãn không còn nữa, hương thơm cũng vì nó mà mất đi. Ông Chấn hỏi anh :

– Cháu định làm gì những ngày tới?

– Mẹ cháu đã đi Đà Lạt rồi, có lẽ chị Thuý Vi sẽ trở về ngay- Cháu dự định đi xa một chuyến.

– Cháu định đi đâu?

– Cháu muốn lên Đà Lạt ở một thời gian. Cháu cần một nơi yên tĩnh để tiếp tục viết.

– Có lẽ đó là cách tốt nhất, đợi đến khi nào mọi chuyện chìm lắng, lúc đó cháu hãy trở về.

– Cháu chỉ sợ nỗi đau trong lòng không thể nào nguôi được.

– Nếu cháu và Thuý Vi mỗi đứa tìm được một cuộc sống mới, một mái ấm gia đình riêng, lúc đó mọi chuyện sẽ qua đi.

– Cháu cũng mong là như vậy.

Hoàng Nam xen vào.

– Hùng không ở lại dự đám cưới của anh và chị Huyền sao?

– Cho em xin lỗi đi, xin chúc anh chị vui vẻ trong ngày cưới và hạnh phúc sau này.

– Ngày đó mà không có Hùng chắc sẽ không vui. Anh và Phương Huyền dự tính sẽ lên Đà Lạt hưởng tuần trăng mật tới chừng đó anh chị sẽ tới thăm em.

– Em sẽ chờ và mua sẵn rượu để chúc mừng hai người.

Hoàng Dung lúc này mới nói, giọng cô khác lạ :

– Anh Hùng định đi thật sao ?

Hùng nói như người có lỗi :

– Anh đành phải ra đi, chị Thuý Vi đã thiếu vắng tình thương của mẹ suốt hai mươi năm qua, bây giờ là lúc anh phải hy sinh cho chị ấy.

– Anh bỏ lại tất cả sao?- Hoàng Dung nói nhỏ trong khi ông Chấn và Hoàng Nam lặng lẽ rút lui. Dung tiếp:- Anh bỏ người thân, bỏ Sài Gòn và bỏ em sao?

Quốc Hùng đứng lên, giọng anh buồn như lúc bầu trời chuyển mưa:

– Anh muốn cùng Dung đi dạo lần cuối. Ngắm lại cảnh cầu tàu. Anh khẽ nắm tay dìu Dung đi. Cô gái bước theo như một cái bóng, nước mắt đã làm ướt bờ mi.

Khung cảnh cầu tàu cũng như lần đầu họ tới đây. Quốc Hùng dìu Dung ngồi xuống tảng đá, giọng anh quỵen trong gió.

– Anh biết Dung yêu anh nhiều lắm. Anh cũng biết mình yêu Dung nữa.....!

– Vậy thì tại sao anh phải ra đi....bỏ lại em một mình.

– Anh sợ mình không đủ sức gây dựng hạnh phúc cho Dung.

– Em không sợ những gì em đã nói. Em tin tình yêu chân thành của em sẽ làm anh hài lòng.

– Anh thì không nghĩ như vậy, vả lại anh còn chưa có sự nghiệp trong tay, anh muốn ra đi một thời gian này sẽ giúp anh nghiền ngẫm lại những việc đã qua và tạo dựng cho mình một sự nghiệp, một tương lai vững chắc.

Hoàng Dung vẫn tựa đầu lên vai anh:

– Em biết thời gian chờ đợi rất là đau khổ.

Nhưng em sẽ cố gắng vì ít ra giờ đây em cũng biết là anh đã yêu em.

Quốc Hùng mỉm cười, anh lấy trong túi ra một chiếc hộp. Hùng trao cho cô rồi nói.

– Quà tặng của em đó hãy mở ra xem đi.- Hoàng Dung mở nắp hộp, trong đó là một lá sống đời, giọng cô thắc mắc:

– Tại sao anh lại tặng em chiếc lá này.

– Ngày trước anh tặng em một bông hồng, nhưng cũng chính tay anh làm vỡ. Nay anh tặng em chiếc lá sống đời này. Em sẽ đem trồng nó trong vườn. Lá sống đời sẽ sống mãi như tình cảm của chúng ta.

Hoàng Dung mân mê chiếc lá, cô thở thê:

– Em sẽ trồng và chăm sóc nó hàng ngày....

Văn Kha xem lại yên cương của con ngựa bạch, anh quay sang nói với Thuý Vi:

– Xong rồi, Thuý Vi có thể lên được rồi.

Thuý Vi lè lưỡi, giọng cô rụt rè:

– Vi sợ nó đá quá hà!

– Không có đâu, đó là giống ngựa hiền, là bạn rất thân của anh đó.

– Nhìn nó cao lớn Vi thấy sợ, nó mà dõ chúng thì có mà chết.

Văn Kha cười, anh nhẹ nhàng nhảy lên yên rồi ra roi cho ngựa chạy. Con ngựa trắng tinh gõ vó đều đều. Thuý Vi thích thú khen.

– Anh Kha cưỡi ngựa như tài tử trong phim bồi vậy.

– Thuý Vi mà ngồi lên con Bạch Cát này chắc là sẽ giống tài tử trong phim kiếm hiệp.

Kha dừng ngựa, anh nhảy xuống rồi hỏi.

– Sao rồi, bây giờ Vi có dám tập chưa?

Thuý Vi e dè nắm lấy dây cương. Văn Kha giúp cô lên yên rồi anh cũng cưỡi lên một con ngựa khác đi theo. Họ cho ngựa phi thật chậm, đi hết một vòng cả hai cùng xuống ngựa. Văn Kha hỏi khi anh thả cho hai con ngựa tự do:

– Vi thấy thế nào?

– Cưỡi ngựa cũng vui, nhưng hơi sợ một chút.

Kha vào trong nhà, anh lấy ra hai ly nước rồi cùng Vi ngồi bệt xuống cỏ, anh nói:

– Vi mặc đồ trắng, cưỡi con ngựa trắng, dáng dấp đẹp khôn tả, có lẽ anh phải vẽ lại cảnh này.

Thuý Vi uống một tí nước, cô đưa mắt nhìn Văn Kha qua lớp thủy tinh, bắt gặp anh cũng đang nhìn lại, cả hai cùng ngượng ngùng quay đi.

Mấy hôm nay Kha đưa cô đi dạo khắp nơi, kỷ niệm đau buồn vì đó mà không còn vật vã với cô nữa.

Tiếng Văn Kha giọng anh kém vui :

– Những ngày qua chúng ta sống thật là vui vẻ phải không Vi?

– Tại sao tự dưng anh lại hỏi như vậy?

– Vì anh chợt nghĩ tới một ngày phải xa Vi.

– Anh sắp về Nha Trang rồi à?

– Không phải ý anh thì ngược lại.

Vi cũng buồn đôi mắt cô chớp nhẹ

– Vi sẽ buồn nhưng không phải bây giờ hoặc là một vài ngày sau. Vi chờ đợi thời gian cho tất cả quá khứ chìm vào quên lãng.

Kha vẫn buồn:

– Nếu sau này về Sài Gòn, Vi có nhớ ở đây không? Nhớ Đà Lạt rừng thông và nhớnhớ anh không?

– Những ngày tháng ở đây, đối với Vi sẽ mãi mãi là những kỷ vật êm đềm, không bao giờ quên được.

– Chỉ là kỷ niệm thôi sao?

Thuý Vi đứng lên, cô bước ra xa, ở đó có một vệt nắng dài màu vàng nhạt, nắng chiều ở đây lúc nào cũng đẹp, cũng ấm áp lạ thường. Vậy mà giờ đây Thuý Vi nghe lòng mình trống vắng mênh mông, Thuý Vi nói, giọng tràn đầy ý nghĩa:

– Vi sẽ nghĩ tới tương lai khi nào quá khứ thật sự chết trong lòng Vi. Anh có hiểu như vậy không? Em sẽ cố gắng để nó chết đi. Em đang giết nó.....

– Anh hiểu, mong là quá khứ sẽ nhanh chóng qua đi.

– Khi nào dịp về Sài Gòn, anh hãy tới thăm Vi.

– Vi định chừng nào trở về?

– Có thể là một hay hai tháng.

– Tại sao Vi không về ngay bây giờ?

– Chỉ cần nghĩ tới việc phải gặp lại Quốc Hùng là Vi đã thấy mình không còn đủ sức chịu đựng nữa.

Bé Vân Anh từ trong nhà chạy ra, nó nói nhỏ vào tai anh vài tiếng rồi trở vào. Văn Kha quay sang hỏi Vi.

– Hiện giờ Vi có ước mơ gì không?

Cô trả lời ngay, có lẽ đây là ước mơ ấp ủ trong lòng cô bấy lâu nay.

– Vi ước gì mình gặp được mẹ, chỉ duy nhất một mình mẹ thôi.

– Chúng ta hãy vào nhà- Kha nói với nụ cười bí hiểm nở trên môi - Vi sẽ bất ngờ.....

– Có chuyện gì vậy anh Kha?

– Không có gì?....

Bà Hai vuốt tóc con gái, giọng bà trách móc sen lẫn yêu thương.

– Mẹ cũng không ngờ tại sao con lại tìm tới nơi này chứ !

– Mẹ ơi! Con thật là một đứa con bất hiếu, con đại dốt ra đi để mẹ phải đau buồn.

– Đừng nói nữa con, thấy con còn khoẻ mạnh là mẹ vui rồi!

Bà Hai đỡ con gái dậy, bà ngắm nhìn Thuý Vi rồi nói:

– Con gầy đi nhiều, nhiều lắm!

Thuý Vi quay sang Văn Kha, cô chợt ngượng ngùng khi bắt gặp nụ cười của anh, Vi nói nhỏ:

– Có phải việc này do anh sắp xếp không?

Kha nói, ánh mắt anh long lanh sáng, nhìn Vi say sưa với niềm vui gặp mẹ. Anh vui lây.

– Chỉ mong là Thuý Vi không giận anh

– Anh còn nói nữa, làm sao mà Vi giận anh được chứ.

Bà Hai nhìn anh hỏi:

- Cậu có phải là Văn Kha không?
- Dạ, cháu tên là Văn Kha.
- Cảm ơn cậu đã giúp mẹ con tôi gặp nhau.
- Cháu có công lao gì đâu bác phải cảm ơn.
- Nếu không nhờ cậu thì biết đến bao giờ tôi mới tìm được nó.
- Thật ra Thúy Vi cũng định quay về đó bác.
- Thật vậy sao Vi?

Thúy Vi ngỡ ngàng, Văn Kha tốt quá. Ngay đến công của mình anh cũng không nhận. Thúy Vi nói thật với mẹ.

- Con cũng có ý định trở về, cũng là nhờ anh Kha khuyên nhủ, nhưng nếu có về chắc cũng phải một tháng nữa lận.

Bà Hai nhìn con bằng ánh mắt đượm buồn, giọng bà trách móc:

- Con tệ quá! Mẹ đã mất con hai mươi năm rồi, giờ đây mẹ không muốn phải xa con nữa. Bây giờ có mẹ lên đây rồi, con theo mẹ về Sài Gòn nha.
- Chuyện đo,ù..... - Thúy Vi ngập ngừng- Chuyện đó hãy để tính sau đi mẹ
- Còn tính gì nữa hả con? Mọi chuyện mẹ đã sắp đặt hết rồi, anh chị con đang chờ mẹ con mình ở nhà đó.

Thúy Vi ngập ngừng:

- Còn..... còn Quốc Hùng nữa... Con....

Đưa tay vuốt tóc con, giọng bà trìu mến:

- Quốc Hùng có gởi cho con một lá thư nè!

Thúy Vi nghe lòng đau nhói, cô đỡ nhẹ lá thư từ tay mẹ, mà lòng nghe hồi hộp, lo âu. Từng dòng chữ chậm chậm hiện ra trong mắt cô, lá thư viết vội

vàng, ngắn ngủi, không có ghi ngày tháng và tên người gửi.

Chị Thúy Vi, lúc mà chị đọc thư này có lẽ em đã đi xa. Chị có biết không, ước nguyện duy nhất của em giờ đây là mong chị hãy trở về với gia đình, về với mẹ để an ủi người những năm tháng còn lại cuộc đời. Đừng bận tâm về chuyện em phải ra đi mà hãy nghĩ tới mẹ là trên hết, mẹ đã nhiều đau khổ, những mất mát, phũ phàng cứ đến với người trong hai mươi năm qua, người sẽ không thể nào chịu nổi nếu lại thêm một lần mất chị....

Tạm biệt.... Em ra đi mà lòng thanh thản, không gợn chút ưu tư. Mong rằng quá khứ sẽ nhanh chóng qua đi, chúc chị sớm tìm được hạnh phúc êm đềm...

Thúy Vi nhắm mắt, hai giọt lệ lăn dài trên khóe mắt. Cô như hiện lên hình bóng của Hùng với chiếc vali, hình ảnh ấy bỗng bồng bềnh rồi mất hút.

Văn Kha nói nhỏ vào tai bà Hai:

– Bác mới từ xa tới chắc là mệt lắm. Bây giờ bác hãy vào trong tắm rửa, rồi dùng cơm chiều với cháu. Chuyện còn lại để ngày mai hãy bàn.

Bóng bà Hai đi khuất, Thúy Vi quay lại nhìn Kha. Ành mắt cô nồng nàn, tha thiết. Giọng nói chứa chan tình cảm:

– Anh làm Vi bất ngờ quá! Vi không biết lấy gì để trả ơn anh đây!

– Chỉ cần Vi hạnh phúc là anh thấy vui rồi. Mai này, khi đã trở về nhà, thỉnh thoảng Vi viết thư cho anh và cho phép anh tới thăm là được.

– Cái đó thì nhất định rồi, Vi còn muốn được tới thăm quê anh, thành phố biển Nha Trang chắc là xinh đẹp lắm!

– Nó sẽ càng đẹp hơn khi có Vi tới thăm.

– Tới lúc đó anh phải làm hướng đạo cho em đó.

– Anh xem việc ấy như là một hạnh phúc và anh chờ đợi từng giờ.

Thúy Vi lảng tránh tia nhìn của Văn Kha. Kha càng nói càng làm cô nhớ Quốc Hùng. Dĩ vãng không làm sao quên được trong cô dù Vi biết nhớ nó là

cái tội. Phải chăng hình ảnh Quốc Hùng đã in sâu trong lòng cô, khó mà phai nhạt được.

Đêm nay tự dung Thúy Vi không ngủ được. Cô trần trọc một lúc rồi ngồi dậy. Vi khoác lên người chiếc áo ấm bằng len màu trắng, cô mở cửa bước ra vườn hoa. Có bà Hai lên đây nên Văn Kha mời mẹ con cô về nhà anh ở, đêm nay là đêm thứ ba Vi ngủ ở đây.

Mặt trăng tròn như quả bóng treo hờ hững trên nền trời tỏa những tia sáng mát dịu xuống khu vườn đầy hoa. Chợt mùi thơm thoang thoang đâu đây. Vi đảo mắt nhìn quanh, cô bắt gặp một đốm lửa xa xa. Văn Kha đang ngồi trên băng đá, dáng anh suy tư với điếu thuốc trên tay. Vi nhẹ nhàng bước đến, giọng cô thoang thoang trong đêm.

– Anh Kha không ngủ được à!

Kha nhìn Vi, giọng anh thật ấm:

– Còn Vi, em cũng không ngủ được?

– Trăng sáng quá! Trời đẹp như thế này mà đi ngủ thật uổng

Kha xích qua một bên, anh nói:

– Vi nói ở đây có thể ngồi nhìn trọn cả khu vườn.

– Chừng nào anh Kha về Nha Trang? - Vi hỏi khi cô ngồi xuống.

– Có lẽ anh không ở đây lâu nữa. Ngày mai Vi về Sài Gòn rồi, ở đây không còn gì vui nữa- Giọng Kha buồn ngủi, ánh mắt anh thật buồn.

– Chứ những lần trước không có Vi, anh cũng tới đây nghỉ mà.

– Thà rằng Vi không xuất hiện, bây giờ Vi chợt đến rồi chợt đi làm anh thấy buồn.

– Chính anh đã giúp Vi gặp lại mẹ mà!?

Anh cũng biết rằng mẹ lên đây thì Vi phải trở về.

– Anh biết chứ ! Nhưng anh muốn Vi về với gia đình hơn. Tuy biết Vi đi rồi anh sẽ buồn, nhưng thà vậy còn hơn là Vi ở đây mà lúc nào Vi cũng nhớ nhà, nhớ mẹ. Anh chấp nhận nỗi buồn để được thấy Vi vui.

Thúy Vi cúi đầu, cô nghe nghèn nghẹn ở cổ, giọng Vi khác lạ:

– Anh tốt với Vi nhiều quá! Những kỷ niệm ở đây sẽ mãi mãi ghi trong lòng Vi.

Văn Kha im lặng, anh lặng lẽ nghe tim mình xao động. Ngồi bên Vi, Kha chợt nhớ đến Tuyết. Ngày đó hai người từng ngồi như thế này, cùng ngắm trăng thanh, cùng nghe gió thổi. Giờ đây bên cạnh anh là Thúy Vi, cô cũng kiều mỹ lệ. Một cơn gió thoảng qua, mùi hương con gái quyện với hương hoa làm anh ngây ngất. Cố kìm chế lòng mình, anh nói để xua đi bao ý nghĩ trong đầu:

– Mai Vi về rồi, anh chúc Vi sống những chuỗi ngày kế tiếp thật là tươi đẹp. Đẹp hơn trăng đêm nay và tươi hơn những đóa hoa trong vườn này.

– Còn Vi thì cầu nguyện cho anh và Vi đều khỏe mạnh- Giọng cô thật khê-
để chúng ta mau có ngày gặp lại.

Trời về đêm càng lạnh, ánh trăng chêng chênh, vô tình soi bóng Vi và Kha quyện vào nhau. Cả hai cùng nhìn thấy và cùng ngượng ngùng. Kha nói:

– Ngày mai Vi về, anh không có gì tặng cho Vi- Anh đứng lên- Chúng ta vào nhà đi, anh sẽ đàn và hát cho em nghe một bài ca về Đà Lạt.

Cả hai cùng đứng lên, bóng họ xa dần rồi khuất sau khung cửa kiếng. Văn Kha dạo đàn, cây đàn ghita mà đã lâu nay anh không dùng đến. Tiếng Thúy Vi:

– Anh định hát cho Vi nghe bài gì vậy?

– Đà Lạt hoàng hôn .Anh biết Vi yêu hoàng hôn, yêu nhiều màu tím. Mong rằng bài hát này làm Vi nhớ mãi nơi đây.

Kha cất tiếng hát, giọng anh âm vang trong ngôi nhà mình. Ánh nến leo lét sáng, soi bóng hai người. Giọng Kha trầm bổng, du dương: Thôi nhé Đà Lạt ơi! ...

Buổi tiệc chia tay dành cho Quốc Hùng có đầy đủ mọi người. Ông Chấn đường hoàng trong comple màu xám. Quốc Thái và Hồng Nhung bây giờ đã trở nên thân thiết. Họ ngồi chung với nhau trên chiếc ghế salon dài, Phương Huyền thì ngồi trên thành ghế. Cô tựa người vào vai Hoàng Nam. Hôm nay có cả Ngọc Lan và Văn Hùng, cả hai người cùng vui nhộn, họ có cuộc sống sôi động nên dễ tìm ở nhau sự hòa hợp đôi lứa.

Hôm nay Hoàng Dung thật buồn. Ành mắt cô lúc nào cũng xa xăm diệu vợi. Cô ngồi cạnh Quốc Hùng, chàng trai sắp sửa ra đi. Hùng đặt tay lên chiếc vali đựng hành lý, giọng anh thật bình tĩnh dù trong lòng xáo trộn:

– Tiếc là em không thể dự đám cưới của chị Huyền và anh Nam được.

Tiếng Hoàng Nam:

– Chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi. Anh và chị Huyền sẽ lên thăm em và sẽ cùng nhau uống rượu mừng ở thành phố Cao Nguyên.

Hùng quay sang trái:

– Còn anh và chị Nhung nữa, hy vọng là tới lúc hai người tổ chức, em sẽ có mặt.

– Đúng ra anh chị làm đám cưới trong năm nay. Nhưng vì chuyện này, anh sẽ dời lại qua năm. Tới lúc đó em chắc có thể về dự được.

– Anh đừng vì em mà bỏ dở tương lai- Hùng nhìn Hồng Nhung, anh cố đùa để mọi người cùng vui- Anh đừng để lâu quá, coi chừng bông hoa Hồng Nhung sẽ không tới phiên anh đó.

Mọi người cùng cười, Hùng bắt gặp ánh Hai nhảy nhót vì cú nhéo của Hồng Nhung. Hùng nhìn đồng hồ tay, anh đứng lên nói.

– Không còn thời gian nữa- Anh quay sang ông Chấn- Thừa bác cháu đi- Hùng nói với mọi người- Chúc tất cả ở lại vui vẻ và hạnh phúc.

Ông Chấn bước tới bên anh. Ông nâng tay Hùng lên và đặt vào ngón trỏ một chiếc nhẫn bằng Ngọc Thạch:

– Tặng cháu cái này. Nó đã theo bác suốt những năm dài tuổi trẻ, cho tới bây giờ. Chiến tranh đã cướp của bác tất cả, chỉ còn chiếc nhẫn này là vật duy nhất. Đeo nó vào cháu sẽ gặp nhiều may mắn! Cầu Chúa phù hộ cho cháu!

Quốc Hùng xúc động quá! Anh nói mà đầu cúi gằm.

– Cảm ơn bác! Cháu sẽ đeo mãi nó bên người.

Ngọc Lan và Văn Hùng cùng bước tới. Thiếu nữ trang đeo vào cổ anh một sợi dây chuyền, cô nói:

– Chúc anh gặp nhiều may mắn. Suốt đời em sẽ nhớ mãi lần gặp gỡ đầu tiên của chúng ta ở quán Phụng Hồng.

Văn Hùng đặt vào túi của anh một chiếc catsette nhỏ chạy bằng pin. Anh nói:

– Cái này sẽ rất cần cho anh. Ở rừng núi Đà Lạt chắc là không có điện.

– Cảm ơn hai người. Giọng Hùng xúc động- Tôi sẽ gửi thư thăm hỏi và ở Đà Lạt tôi sẽ uống thật say khi nào nhận được thiệp hồng của hai người.

Quốc Thái, Hồng Nhung rồi Phương Huyền và Hoàng Nam mỗi người đều gửi cho Hùng một món quà và kèm theo một lời chúc tốt đẹp.

Quốc Hùng xách vali trên tay. Anh quay nhìn Hoàng Dung vẻ chờ đợi, nhưng Dung vẫn im lặng. Hùng cất bước đi, mọi người đi theo tới cổng rồi dừng lại. Ở đó có một chiếc taxi chờ sẵn, Hùng trao vali cho người tài xế. Bây giờ Hoàng Dung vẫn im lặng bước theo anh, trên tay cô là một gói quà. Hùng quay lại nói với cô:

– Em không nói gì với anh sao Dung?

– Em... cô sụt sùi- ... nước mắt lăn dài trên má:- Em chờ ngày anh về.

Dung chỉ nói được bao nhiêu đó, nước mắt chan hòa làm cô nghẹn lời.

Hùng đặt tay lên vai cô, giọng anh âu yếm.

– Em ở lại cố gắng học hành. Thời gian sẽ giúp anh quên đi quá khứ. Tới lúc đó anh mới có thể gầy dựng hạnh phúc cho em, cho chúng ta sau này.

– Hãy về sớm nha anh Hùng- Cô vẫn khóc, nước mắt như những hạt mưa:- Em mong anh từng ngày từng giờ đó.

– Đừng vì anh mà đau buồn nhé Dung. Hãy học cho thật tốt, ngày trở về anh muốn nhìn thấy em thật khỏe mạnh và nhất là muốn thấy em trong màu áo sinh viên.

– Anh Hùng phải giữ gìn sức khỏe- Dung không nói được nữa, cô sững sờ nhìn cửa xe khép lại sau lưng Hùng và quên mất cả gói quà trên tay. Chiếc xe từ từ lăn bánh Dung cũng đưa tay vẫy. Chợt cô nhìn thấy gói quà. Dung lao nhanh ra đường, cô gọi với theo.

– Anh Hùng... anh Hùng ơi... Khoan đã.

Một chiếc xe hơi từ sau kịp tới, Hoàng Dung không hề hay biết. Cô vẫn chạy theo gọi giật giọng. Chiếc xe trờ tới, người tài xế cố đánh xe qua một bên, nhưng vẫn muộn. Thành của chiếc xe quẹt vào người cô hất Dung ngã xấp xuống đường, gói quà trong tay cô xỏ tung, một chiếc khăn len trắng tinh bị gió cuốn đi. Nó lượn lờ một lúc rồi rơi nhẹ xuống mặt đường.

Quốc Hùng tung cửa xe chạy tới, anh cúi xuống đỡ Dung lại. Hùng cố gọi lớn:

– Hoàng Dung, em có sao không?

Tiếng Hoàng Dung thì thào:

– Đà Lạt lạnh lắm, em đan cho anh chiếc khăn này- Dung cố vươn tay lượm khăn lên, cô tiếp:

– Anh quà nó sẽ nhớ tới em. Em sợ anh quên em vì con gái Đà Lạt vốn dịu hiền, xinh đẹp.

Chiếc khăn nhuộm đỏ màu máu của cô. Quốc Hùng nước mắt như mưa. Anh cố nói như gào:

– Đừng nói nữa Dung ơi! Anh sẽ đưa em đi bệnh viện. Em ráng lên, anh

không đi nữa đâu, anh sẽ ở lại đây với em, chúng ta sẽ cùng nhau sống những ngày hạnh phúc.

Quốc Hùng bồng cô trên tay, anh chạy tới chiếc taxi này giờ vẫn đậu ở đó. Chiếc khăn của Dung bay theo làn gió. Mái tóc xõa dài của cô không còn vàng nữa, nó nhuộm màu đỏ vì máu.

Phía sau mọi người chạy theo. Tất cả đều kinh hoàng vì tai nạn bất ngờ...

Văn Kha tiễn bà Hai và Thuý Vi, con đường dẫn ra xe rợp bóng cây. Mùa thu là mùa thay lá, những chiếc lá vàng già cỗi rơi rụng nhường cho những mầm xanh nẩy nở. Con đường còn ướt sương đêm, từng tia nắng bình minh xuyên qua lá soi lên tóc họ. Một vài tiếng chim hoá xa xa làm tăng thêm quạnh rũ của núi đồi Đà Lạt. Bà Hai lên tiếng:

- Nếu sau này có dịp, cậu Kha ghé chơi thăm Vi.
- Dạ, cháu sẽ tới khi nào thuận tiện nhất.
- Có lẽ những ngày sắp tới Vi nó rất cô đơn - Bà Hai mở lời, mấy ngày qua, có dịp tiếp xúc với Kha, bà đã có nhiều cảm tình với anh - Có cậu tới chơi, chắc nó sẽ vui hơn.

Kha quay sang hỏi Vi, giọng anh bông đùa.

- Có phải vậy không Vi.
- Trên đời này, cuộc chia tay nào cũng buồn, giọng Vi nhẹ nhàng, sâu lắng - Lần này cũng vậy, thời gian qua anh đã giúp Vi rất nhiều. Ôn nghĩa càng nặng thì khi chia tay càng buồn hơn, Vi mong sớm gặp được anh ở Sài Gòn.
- Có những cuộc chia tay sẽ làm chúng ta nhớ mãi - Anh nói nhỏ chỉ một mình cô nghe được - Anh mong ngày gặp lại, Thuý Vi vẫn là Thuý Vi của những ngày qua.
- Em không có gì thay đổi - Tiếng em êm đềm rạo rức, Vi tiếp - Có thể Thuý Vi ngày đó sẽ vui hơn, không còn u buồn như Thuý Vi mà anh bắt gặp lần đầu tiên bên dòng thác hôm nào.

Bà Hai dừng chân, bà nói với Kha:

– Tới đây cũng xa rồi, cậu Kha hãy về đi, chúc cậu ở lại vui vẻ được nhiều tranh đẹp.

Vi cũng nói:

– Anh Kha đưa tới đây được rồi. Chúc anh ở lại vui.

Văn Kha đưa cho Thuý Vi vật mà nãy giờ anh vẫn cầm ở tay, Kha nói:

– Ngày trước anh vẽ tặng Vi bức tranh em ngồi cạnh dòng thác, nó buồn quá nên Vi không nhận - Nay anh vẽ lại bức tranh này, cảnh Thuý Vi đang cười ngửa. Tuy nó không đẹp bằng bức tranh đầu, nhưng nó là một tâm huyết của anh. Anh đã đem tất cả trí tuệ của mình vào trong ấy.

– Anh đặt lên tay Thuý Vi. Tặng em làm kỷ niệm.

Kha đứng nhìn theo bóng hai người xa dần, lòng man mác buồn. Không biết rồi đây anh có gặp lại Thuý Vi cô sẽ không thay đổi như lời nói hay Thuý Vi sẽ không còn là Thuý Vi ngày nào nữa.

Hoàng Dung mơ màng nhìn lên trần nhà màu trắng của bệnh viện. Quốc Hùng ngồi cạnh, anh vuốt nhẹ tóc cô ngọt ngào:

– Em nghe trong người thế nào hả Dung?

Giọng cô yếu ớt nhưng vẫn đượm yêu thương:

– Có anh ở bên cạnh, em thấy mình hạnh phúc lắm!

– Cũng may là vết thương không nặng lắm, vài ngày nữa là em có thể xuất viện được rồi.

– Em không muốn xuất viện.

– Tại sao vậy chứ? Có ai muốn nằm mãi ở bệnh viện đâu.

Hoàng Dung nắm tay Quốc Hùng, cô thở thê:

– Em sợ khi xuất viện rồi anh sẽ đi. Em muốn nằm ở đây để được gần anh,

được anh chăm sóc.

Quốc Hùng cười, anh hôn nhẹ bàn tay cô rồi hỏi:

- Em yêu anh nhiều lắm hả Dung?
- Anh có biết câu hỏi đó là em đau lòng lắm không?
- Nếu anh muốn em mau bình phục để cùng đi Đà Lạt. Chúng ta sẽ cùng nhau sống chung ở thành phố cao nguyên thơ mộng, em có bằng lòng không?
- Anh nói thật chứ? Đôi mắt cô long lanh ngời sáng.
- Bây giờ anh không còn muốn xa em nữa. Giọng Hùng mơ màng - Anh sẽ cùng em xây dựng một tổ ấm ngay giữa thành phố sương mù giá lạnh:

Dung hỏi với một chút buồn:

- Còn chị Thuý Vi, anh không bị ám ảnh bởi quá khứ sao?
- Tình yêu của anh dành cho em vượt qua tất cả. Bây giờ anh tin mình đã có khả năng để lo cho em, sống với em những chuỗi ngày hạnh phúc. Bởi vì bây giờ trong lòng anh chỉ có em là tất cả.

Hoàng Dung nhắm mắt, từ trong ấy rơi ra hai giọt lệ. Quốc Hùng hỏi cô:

- Tại sao em khóc hả Dung? Không lẽ giờ đây em không còn yêu anh.
- Đó là những giọt lệ hạnh phúc. Em nghe chừng như mình đã khoẻ hẳn.

Quốc Hùng cúi xuống hôn lên má cô, anh thốt khe khẽ:

- Bây giờ anh thấy mình thật đại dột khi định ra đi mà bỏ em lại một mình.

Thuý Vi ngồi buồn bên giường. Mấy ngày qua cô trở về nhà, được sống gần gũi những người thân, được mẹ yêu anh chị hết lòng thương mến, mà sao cô vẫn thấy buồn.

Càng được cưng chiều thì càng nhớ tới Quốc Hùng. Cô nghĩ tới Quốc Hùng,

không biết giờ này em cô ở đâu. Nếu không có cô trở về thì Hùng đâu phải ra đi. Hạnh phúc ngày nay là của cô là của Quốc Hùng ngày trước.

Bà Hai bước vào phòng, bà tới bên con gái rồi vuốt nhẹ tóc cô. Giọng bà chan chứa yêu thương:

– Con không vui được hả Vi?

– Dạ đâu có - Cô dối mẹ.

– Con nói không thật rồi, có phải con nghĩ tới Quốc Hùng không vui phải hôn?

Thuý Vi cúi đầu, cô thú nhận:

– Con cảm thấy ray rứt nhiều. Chỉ vì con mà Hùng phải ra đi. Chắc Hùng phải sống khổ sở vì xa nhà.

Bà Hai đưa cho con một lá thư, giọng bà thật vui:

– Con hãy xem cái này rồi sẽ hiểu.

Thuý Vi run run mở phong thư, nhìn nét chữ cô biết đây là thư của Quốc Hùng. Vi đọc như nuốt từng lời:

Chị Thuý Vi, lúc mà em viết cho chị lá thư này không gian phủ đầy màu tím, màu của hoàng hôn! Bên cạnh em là Hoàng Dung, cô gái tóc vàng ngày nào cùng em xuống Bến Tre thăm chị, giờ đây Hoàng Dung đã là vợ của em rồi. Chúng em sống với nhau thật là hạnh phúc. Dung đã yêu em, cô yêu thật nhiều nên đồng ý theo em, cô không cần có kiệu hoa và pháp cưới. Em nói thư vậy để chị an tâm là giờ đây em hoàn toàn hạnh phúc bên người vợ hiền.

Nguyện vọng cuối cùng của mẹ là mong chị hãy quên quá khứ, sống hoà mình với mẹ và anh chị Hai chị Ba. Em còn mong chị hãy sớm chọn cho mình một hạnh phúc, ngày mà chị lên xe hoa là ngày em và Hoàng Dung trở về thăm chị.

Chị Vi, chúng ta đã có một thời lầm lỡ, lỗi ấy không phải tại em hay là tại chị mà là vì số mệnh, định mệnh nghiệt ngã đã khiến sui... Nhưng cũng may là sự thật đã đến đúng lúc. Nó đã kịp thời ngăn chặn một tội lỗi và cứu vớt

hai linh hồn chúng ta.

Em có nghe mẹ nói những ngày lưu lạc ở cao nguyên chị đã gặp Kha và anh ấy đã đối xử rất tốt với chị. Chị có biết nguyện vọng của mẹ bây giờ là gì không? Là mong chị sớm lập gia đình đó. Nếu thật sự anh Kha tốt với chị thì chị không nên chần chừ nữa Vi ạ. Bởi vì trên thế gian này đâu dễ tìm được một người hoàn toàn tốt với ta...

Thuý vì gấp nhẹ lá thư, cô nói nhỏ:

– Cầu chúc cho Hùng được nhiều hạnh phúc.

Tiếng bà Hai:

– Còn con, con cũng nên nghĩ tới hạnh phúc của mình đi.

Thuý Vi hỏi với một chút e ấp:

– Mẹ thấy anh Kha như thế nào?

– Mẹ cũng định hỏi con câu ấy. Đối với mẹ người nào tốt với con, thật sự yêu con là được.

Thuý Vi mơ màng nhìn ra cửa sổ, ở đó có hai con chim đang nô đùa. Xa xa mặt trời chiếu những tia nắng cuối cùng trong ngày. Những tia nắng màu tím, màu của hoàng hôn. Giọng Vi khẽ khàng:

– Con chờ anh ấy trở lại như lời đã hứa.

Màu tím vẫn buông trùm lên cảnh vật. Thuý Vi lặng im lắng nghe tim mình xao xuyến. Cảm giác êm đềm thanh thản lay nhẹ trong hồn. Xa xa từng chiếc lá vàng rơi nhẹ, một con gió chiều vi vuốt đâu đây, nó mang hương vị tình yêu gieo rắc vào lòng người, một thứ hương vị ngọt ngào, tươi đẹp đến muôn đời.

Hết

Nguồn: May4phuong

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 01/09/2009 4:36:04 CH